

Evi op de nieuwe planeet

Kind uit het licht

Hallo lieve kinderen. Kennen jullie Evi nog?

Evi is het wonderbaarlijke kind dat geboren werd uit het licht bij koningin Sofia. Maar misschien hebben sommigen het boek over “Evi, kind uit het licht” nog niet gelezen. Daarom zal ik je in het kort vertellen wie Evi en koningin Sofia zijn.

Koningin Sofia is de moeder van het heelal.

's Nachts als de kinderen dromen, komen ze in de kleurentuinen van koningin Sofia bij elkaar.

Koningin Sofia is heel wijs, ze leert de kinderen wat gelijkheid is en liefde.

Ze leert hen hoe ze samen kunnen delen, hoe ze kunnen omgaan met de natuur en nog een heleboel méér.

Elke nacht leren de kinderen weer iets nieuws en die lessen kunnen ze overdag dan fijn uitproberen.

Als Evi nog een peuter is, voelt ze de dingen tevoren al aankomen.

Eerst denkt ze dat iedereen dat kan, maar al gauw komt ze erachter dat dát niet waar is.

Later wordt ze er zelfs mee gepest op school en daarom besluit ze erover te zwijgen.

Langzaam maar zeker leert ze van koningin Sofia hoe ze het licht in zichzelf kan vinden en op zekere dag moet ze dat zónder de nachtelijke hulp van koningin Sofia doen.

Gelukkig krijgt ze wél hulp van Marie-Sofie. Dat is een lieve schoolarts waar Evi elke woensdagmiddag naar toe gaat.

En wonder boven wonder lijkt Marie-Sofie als twee druppels water op koningin Sofia uit de droomwereld én zij kent koningin Sofia óók!

Op een dag sterft Ev'si kleine broertje Wouter. Gelukkig weet Evi dat doodgaan niet echt bestaat en dat je elkaar in de droomwereld van koningin Sofia altijd weer kunt zien.

Wanneer Evi dat aan haar ouders vertelt, zijn ze een stuk minder verdrietig.

Als Evi wat groter is, heeft ze een bijzondere droom.

Ze droomt dat haar ouders en zij zelf in zee zwemmen.

Plotseling worden ze door de bliksem geraakt en het volgende moment vliegen ze in hun lichtlichamen boven het water.

Ze zien een bijzonder soort vliegtuig waarin heel veel mensen zitten en daarmee vliegen ze razendsnel naar een prachtige planeet.

Daar aangekomen zien ze Wouter, Marie-Sofie, koningin Sofia en nog een hele boel bekenden van de aarde.

Zou de droom van Evi uitkomen, denk je?

Waar zouden ze terechtgekomen zijn en wie zou toch die ene lichtende man zijn met die zachte ogen?

De nieuwe planeet

'Waar zijn we?'

'Wat doen we hier?'

'Ik snap er niets van!'

'Waar is mijn zus?'

De mensen roepen allemaal door elkaar.

Ze begrijpen niet waar ze terechtgekomen zijn.

Gisteren nog waren ze allemaal op de aarde en vandaag zijn ze opeens ergens anders!

'O mam, het lijkt hier helemaal niet op de aarde. De kleuren zijn anders, veel helderder, veel echter. Eigenlijk zijn de kleuren hier zoals ze zouden moeten zijn.'

'Prachtig hè, het lijkt wel een wonder.'

'En kijk eens, papa... de hele natuur ziet er anders uit; mooiere bloemen, gezondere bomen en het gras lijkt blij te zijn. Ja, eigenlijk lijkt álles blij te zijn!

Alles wat je hier ziet stráált van blijdschap.

Ja, dát is wat je hier ziet én voelt: *blijdschap*.'

'Ja meisje lief, het voelt geweldig goed om hier te zijn.'

'Het is hier écht veel anders, hè pap. Op de aarde ziet alles er grauwer uit en alles vóélt ook veel grauwer.'

'Ja lieverd, grauw is wel het juiste woord om het verschil aan te geven.'

'Op aarde heb ik nog nooit deze blijheid gevoeld die hier uit alles stroomt. Waar ik ook kijk: naar de lucht, naar de grond, naar het water en de bomen... alles voelt gewoonweg zalig. Voel jij dat ook, pap?'

'Ja, het voelt alsof mijn hele lichaam van binnen heerlijk tintelt.'

'Het lijkt precies op het gevoel dat ik 's nachts ook had in de kleurentuinen.'

'O, nu snap ik waarom je 's morgens vaak zo vrolijk wakker werd!' zegt mama.

'Als ik hier voortaan 's morgens wakker word, dan weet ik zeker dat ik geen last meer heb van ochtendhumeur,' lacht papa.

Evi danst in het rond. 'Oh, wat is het hier héérlijk!

Ik ga eens kijken of ik nog meer bekenden kan vinden. Tot straks, mam en pap!'

Niet alleen Evi zoekt in de mensenmassa naar familie en bekenden, maar het lijkt wel of iederéén aan het zoeken is.

Het is allemaal erg verwarrend voor de meeste mensen.

Ze begrijpen er werkelijk niéts van!

Wat de meesten zich als laatste kunnen herinneren was de vreselijke storm.

De lucht werd pikzwart. Het bliksemde en donderde, zoals het nog nooit tijdens het bestaan van de aarde had gedaan, zó onbegrijpelijk hard!

De aarde beefde en de zeeën leken al hun water over de kusten te spugen.

Metershoge golven spoelden over de landen en binnen hele korte tijd was er van de aarde bijna niets meer te zien.

Wat een drama speelde zich daar af! Vreselijk!

Maar voordat de mensen goed en wel beseften wat er aan de hand was, zaten ze eigenlijk allemaal al in grote ronde vliegtuigen.

En al die vliegtuigen vlogen supersnel naar deze nieuwe planeet.

In de verte ziet Evi haar vriendin Katja. Katja heeft Evi nog niet gezien en staat een beetje beteuterd om zich heen te kijken.

Evi rent tussen al die mensen door, ze kruipt onder lange benen door om maar zo snel mogelijk bij haar beste vriendin te zijn.

Ze staat achter Katja en Evi houdt haar handen voor de ogen van Katja.

‘Rara, wie ben ik?’

‘Kweenie.’

Dan kietelt Evi haar in haar zij.

Katja draait zich om en haar ogen worden zo groot als schoteltjes.

‘O Evi, wat superdesuper dat je er bent!’

Katja omhelst haar heel stevig. ‘Wat heb ik je gemist toen ik naar Groningen verhuisde, Evi. Nu ga ik nóóit meer zonder jou verhuizen hoor.’

‘Nee, nu blijven we altijd bij elkaar, allerliefste Katja.’

‘Het lijkt hier wel een sprookje Eef!’

‘Ja, het sprookje van de kleurentuinen. Ik had nooit gedacht dat die dromen over de kleurentuinen werkelijkheid zouden worden.

En weet je wat ik nou het allerfijnste vind, Katja?’

‘Nee, dat weet ik niet.’

‘Dat nu álle mensen van de kleurentuinen kunnen genieten, dat iederéén zich nu net zo fijn kan voelen als ik tijdens mijn dromen.’

‘Wáren het eigenlijk wel dromen, Eef? Ik vráág het me af!

Die dromen waren volgens mij échter dan de wereld van het wakker zijn.’

‘Om eerlijk te zijn, heb ik ook altijd gedacht dat de droomtuinen écht waren en de wakkere wereld gewoon nep!

Dat moeten we tóch nog eens met Marie-Sofie gaan bepraten.

Zullen we haar eens gaan zoeken, Kaatje?’

‘Ik heet toch geen Kaatje...’

‘Nee, da’s een koosnaampje, net zoals jij me Eef noemt in plaats van Evi’

‘Kaatje klinkt in ieder geval leuker dan Katje. Daar hebben ze me op school wel eens mee gepest, weet je nog?’

‘Daar kun je maar beter niet meer aan denken, dat is verleden tijd.

Kom, ik geloof dat ik Marie-Sofie zojuist daar bij de roze vijver heb gezien.’

Na eventjes zoeken vinden ze haar. ‘Marie-Sofie...!’

‘Hééé, wat een verrassing!’

Evi en Katja houden Marie-Sofie héél strak vast. Marie-Sofie kijkt Evi en Katja met stralende ogen aan. ‘Wat geweldig om jullie te zien, wat is het hier mooi hè!’

‘Ja, super hè!’

‘Hebben jullie de pratende bloemen al gezien?’

‘Nee, waar zijn die dan?’ vraagt Katja.

‘Daarginds bij het beekje met het bubbelend water,’ zegt Marie-Sofie, terwijl ze wijst naar een sprookjesachtig tafereeltje.

‘Kom op, Katja! Tot straks, Marie-Sofie!’

Ze rennen samen naar iets wat ze nog nooit gezien hebben. Het is een klein stroompje met heel helder water dat miljoenen bellen de lucht in blaast.

Steeds weer opnieuw, er komt geen einde aan.

De kinderen vinden het een feest.

Ze rennen achter de luchtbellen aan.

Het zijn geen gewóne bellen, nee... je kunt er hélemaal ín gaan zitten.

‘Kom Evi, we gaan vliegen in de luchtbellen.’

‘O wat spannend, Katja. Brrr... ik ben een beetje bang geloof ik, we gaan zo hóóg!’

‘Hé kijk dáár, ik zie jouw mama en papa.’

‘Jááá, en ik zie ook Marie-Sofie.’

‘Wat lijken alle mensen klein hierboven.’
‘Zie je alle kleurentuinen, Katja? Wat prachtig hè!’
‘Volgens mij zijn hier véél meer kleuren dan op de aarde.’
‘Ja, net zoveel als in de kleurentuinen bij koningin Sofia.’
‘Hoe moeten we nu weer naar beneden, Evi?’
‘Gewoon heel sterk aan denken, Katja...’
‘Jááá het lukt, Eef. Het lukt!’
‘Dat is heel wat mooier dan alle kernissen bij elkaar,’ juicht Evi.
‘Maar nu ga ik weer even naar mijn ouders. Daag, tot morgen!’
‘Slaap lekker, Evi. Tot morgen. Hé, wacht eens even... Zou het hier ook avond en nacht worden?’
‘Misschien is het hier wel altijd dag, want in mijn dromen van de kleurentuinen was het nooit donker. We komen er vanzelf wel achter.
Weet je wat we nog vergeten zijn?... De pratende bloemen.’
‘Ach, dat komt nog wel,’ zegt Katja. ‘We zijn hier voorlopig nog niet weg.’

DE LICHTENDE MAN

Als Evi bij haar moeder en vader komt, klinkt opeens uit de lucht prachtige muziek. De mensen worden er stil van en kijken omhoog naar waar de muziek vandaan komt. In de lucht zien ze bewegend licht met daarin twinkelende sterretjes. En dan klinkt er een warme diepe stem:
‘Welkom, kinderen van mijn ziel. Welkom op deze nieuwe planeet.’
Dan verschijnt uit het bewegend licht met sterretjes een man. Het is dezelfde lichtende man als Evi in het vliegtuig had gezien. De man met de lieve ogen. Hij daalt op een heuvel neer. Zo kan iedereen hem goed zien. De menigte is muisstil...
‘Jullie zullen je wel afvragen waar we hier zijn en waarom je hier naartoe bent gebracht. Waarom je niet meer op de aarde kunt wonen en wat er hier allemaal anders is dan op de jullie zo vertrouwde aarde...
Ik voel ál jullie vragen heel precies en zal proberen ze allemaal te beantwoorden.’
Er klinkt geroezemoes uit de menigte, maar al gauw zijn de mensen weer stil, omdat ze heel graag de antwoorden op deze vragen willen horen.
‘De aarde was móe, lieve mensen,’ begint de lichtende man zijn verhaal.
‘Zo vreselijk moe van alles wat er met haar gebeurde.
Er werd zoveel olie, gas, kolen en andere stoffen uit haar gehaald, zodat er teveel ruimte in haar kwam en daarom ontstonden er aardbevingen.
Veel te veel bomen werden gekapt, terwijl die toch de longen van de aarde zijn. De wortels van de gekapte bomen konden geen water meer vasthouden en daardoor overstroomde de aarde.
En dan nog de vervuiling van de lucht door de fabrieken, de auto’s en de vliegtuigen... De ozonlaag was bedoeld als bescherm laag van de aarde, maar alle mensen maakten hem kapot.
Gisteren was de dag dat het de aarde allemaal teveel werd.
Jullie hebben ze wel gezien: de overstromingen, aardbevingen, vulkaanuitbarstingen en stormen, nietwaar?’

Ik wist dat het zover zou komen, maar ik wist ook dat jullie het niet expres hebben gedaan. Jullie beseften niet dat jullie de aarde totaal aan het vernietigen waren. Ik had medelijden met iedereen en wilde jullie een nieuwe kans geven. Daarom heb ik jullie opgehaald naar deze nieuwe planeet. Hier is het anders dan op de aarde. Kijk maar eens goed en voel de zachte trilling van de liefde in alles rondom je heen.' Hier zwijgt de lichtende man even... Dan praat hij verder: 'Op de aarde dachten de meesten van jullie alleen een lichaam te hebben. Máár, lieve mensen... Jullie stoflichamen zijn op de aarde achtergebleven en tóch zijn jullie met zijn allen hier! Het lijkt alsof er niets is veranderd, want kijk maar... Je lichaam lijkt nog hetzelfde, maar in wezen draag je nu een lichaam van licht.' Verwonderd kijken de mensen naar hun lichaam en naar dat van de anderen. De meeste mensen begrijpen niet wat de man bedoelt. Ze zien toch echt nog gewone lichamen met gewone kleren. De man voelt de verwarring en zegt: 'Als jullie kleren vies zijn, trek je ze uit en doe je nieuwe schone kleren aan. Zo gaat het ook als we *overgaan*, wat jullie altijd *doodgaan* noemen. We trekken ons stoflichaam uit en dan blijft ons lichtlichaam over. Als je wilt kun je na een tijdje weer een nieuw stoflichaam aantrekken.' 'Hoe kunnen we weten of onze lichamen van licht zijn en niet van stof, terwijl we gewone lichamen zien?' vraagt een jongen die vlakbij de man staat. 'Ha, da's een goede vraag! Ik zal het je laten zien! Zijn er mensen die op aarde erg ziek waren? Ja? Kom dan hier staan, aan deze kant naast mij.' Een grote groep mensen gaat bij elkaar staan. 'En... hoe voelt u zich nu? Voelt u zich nog steeds erg ziek?' 'Uhm, nee,' zegt een oude dame. 'Ik voel me duidelijk anders. Ik had stramme handen en nu voelen ze heerlijk soepel!' 'Ik zat op de aarde in een rolstoel en nu doen mijn benen het weer,' verbaast zich een jonge knul. 'En ik had eerst erge astma, maar hier kan ik gewoon heerlijk vrij ademhalen!' roept een leuke tiener met pretlichtjes in haar ogen. De mensen kijken elkaar verbaasd aan. De man vraagt verder: 'Welke mensen hadden op aarde honger? Kom dan allemaal ook weer aan déze kant hier bij elkaar staan.' Nu komen er wel héél veel mensen naar de man toegelopen. Ze kijken naar hun lichaam en zien tot hun verbazing dat het er véél beter uitziet. Niet zo mager, net alsof ze altijd genoeg te eten hadden gehad! Oh, wat een wonder. 'Hebben jullie nu genoeg bewijs dat we hier met z'n allen in ons *lichtlichaam* zijn?' vraagt de man-met-de-lieve-ogen. 'Jááá!' roepen de mensen.

Evi staat op een afstandje te kijken en is o zo blij dat de vriendelijke man het aan al die mensen zo goed kan uitleggen. Ze wurmt zich door het publiek heen, zodat ze helemaal vooraan komt te staan. De man merkt haar op en zegt: 'Ha! Kom maar, Evi.' Verlegen loopt Evi naar hem toe. 'Zeg Evi, ik weet dat jij de weg door de kleurentuinen al kent. Zou jij de kinderen die hier nog nooit zijn geweest de weg willen wijzen?'

Je kunt de kinderen leren spelen en lachen en liefhebben en je zou ze alvast wat kunnen vertellen over wat je nog weet van je dromen in de kleurentuinen.'

'Oei, moet ik dat helemaal alléén doen? Er zijn hier zóveel kinderen!'

'Nee, natuurlijk hoef je het niet alleen te doen, er zullen veel groepen gemaakt worden met elk hun eigen begeleiders.

Voor jouw groep heb ik al iemand op het oog, die jou gaat helpen. Oké, Evi?'

'Graag!' zegt Evi.

'Waar is Marie-Sofie van der Linde?' roept de man met luide stem.

'Hiehier!' roept Marie-Sofie ergens vanuit de mensenmassa.

'Wilt u samen met Evi de kinderen uitleggen wat ze in de kleurentuinen kunnen leren?'

'Dat wil ik héél graag doen!' Ze kijkt de man aan en vraagt:

'Bent u die ik dénk dat u bent?'

'Degene die mij in zijn hart kent, weet wie ik ben,' zegt de man een beetje plechtig en geheimzinnig. Maar Marie-Sofie snapt die uitspraak wel.

Ze voelt zich helemaal warm worden van binnen.

'Hoe zullen wij u noemen?' vraagt een al wat oudere man.

'Noem mij uw *vriend*. Ik ben een vriend voor alle mensen.'

'Heeft u ook een naam?'

'Nee, geen enkele naam past bij mij.'

'Bent u een mens net als wij?'

'Nee, ik ben geen mens zoals jullie, maar géést zoals iedereen van jullie.'

'Wat is *geest*, meneer?' vraagt een mevrouw uit het publiek.

'Geest is een stukje van God die alles levend maakt. Zonder God kan niets leven.'

'O ja, dat heb ik ooit in de Bijbel gelezen,' zegt dezelfde mevrouw.

'Maar kunt u werkelijk ál onze moeilijke vragen beantwoorden?'

'Ik zal in uw innerlijk de vragen beantwoorden. Luister naar uw stem van binnen.'

'Hoe weet ik dat het úw stem is en niet de mijne?'

'Als deze stem liefdevol klinkt, dan weet u dat ik het ben. Ik ben de liefde die in uw hart zit, dus eigenlijk is het ook uw éigen stem, want wij zijn samen één.

Snapt u het?'

'Ik zal er eens goed over nadenken.'

'Elke dag kom ik u leren om anders te denken.

Het aardse denken was vernietigend; er was ongelijkheid, geweld, oorlog en armoede. U was ziek en ongelukkig.

Het is nu de hoogste tijd voor grote veranderingen.

Ga nu rusten in uw nieuwe huizen.

Er zal hier geen nacht meer zijn zoals op aarde en uw slaap zal anders zijn, lichter en luchtiger. Na uw rust kom ik terug.'

'Waar zijn onze huizen?' vraagt een oude vrouw.

'Daar waar u ze voelt. Hier is alles doorschijnend. Voel met uw ogen dicht en dan weet u dat er een huis is, met alles erin wat u nodig heeft.'

De mensen moeten vreselijk wennen.

De families hebben elkaar intussen allemaal gevonden en proberen hun doorschijnende huis te vinden.

Evi, papa Peter en mama Angela zitten knus bij elkaar en verwonderen zich over al het moois op deze nieuwe planeet.

Ze praten gezellig nog wat ná over deze bijzondere dag.

Mijmerend staart Evi voor zich uit, denkend aan de bijzondere man.
'Wie zou toch die man zijn?' vraagt mama.
Het lijkt wel of ze Ev'si gedachten kan lezen.
'Ken jij hem, Evi?'
'Ja, ik ken hem,' glimlacht ze.
'Wie is hij dan?'
'Hij is onze vriend.'
Dan vallen Ev'si ogen dicht. Ze slaapt.... heel licht en heel luchtig.
Angela fluistert Peter in het oor: 'Ik zou zo graag Woutertje weer eens zien.
Zou hij hier ergens in de kleurentuinen zijn?'
Peter houdt Angela stevig vast en fluistert terug:
'Morgen gaan we hem zoeken.' Hij maakt het hangertje open dat hij een poos
geleden van Evi had gekregen met vaderdag.
Hij kijkt naar het fotootje van Wouter, zijn kleine zoontje die als kleuter al aan
een hersenvliesontsteking was overleden.
Een traan biggelt uit zijn ooghoek. Angela geeft op de traan een liefdevolle kus
en dan vallen ze samen tevreden in slaap.

Vreemd genoeg wordt het 's nachts niet donker buiten.
Er zitten nog heel wat mensen buiten.
'Wat is het hier een zalig zachte temperatuur,' verbaast zich een vrouw uit Alaska.
'Waar komt toch dat mooie licht vandaan?' vraagt een man uit Rusland zich af.
'Ik zie geen zon zoals op de aarde.'
'Kijkt u dan nog eens goed, meneer,' legt de mevrouw uit Alaska de Russische
meneer uit. 'De zon is hier zó dichtbij dat je bijna niet in de gaten hebt dat het
een zon is. Alles wat je in de lucht ziet, is zon.
Ze brandt niet fel, maar schijnt heel zacht met een bijzonder fraai licht.'
'Ja, het is inderdaad een prachtig licht, mevrouw.'
En zo babbelen de mensen uit alle landen met elkaar.
Ze kunnen elkaar allemaal verstaan. Vreemd hè!
Op de aarde moet je een buitenlandse taal leren, maar hier gaat het allemaal
vanzelf. Of je een Chinees bent of een Zwitser, een Nigeriaan of een Tibetaan,
een Engelsman of Nederlander, hier maakt het allemaal niets uit.
Na een poosje is iedereen moe en trekt het laatste clubje mensen zich terug in
hun huizen. Dan is het stil... muisstil. Er is rust op de nieuwe planeet.

'Het lijkt hier wel een sprookje Eef!'
'Ja, het sprookje van de kleurentuinen. Ik had nooit gedacht dat die dromen over
de kleurentuinen werkelijkheid zouden worden.
En weet je wat ik nou het allerfijnste vind, Katja?'
'Nee, dat weet ik niet.'
'Dat nu álle mensen van de kleurentuinen kunnen genieten, dat iederéén zich nu
net zo fijn kan voelen als ik tijdens mijn dromen.'
'Wáren het eigenlijk wel dromen, Eef? Ik vráág het me af!
Die dromen waren volgens mij échter dan de wereld van het
wakker zijn.'
'Om eerlijk te zijn, heb ik ook altijd gedacht dat de droomtuinen
écht waren en de wakkere wereld gewoon nep!

Dat moeten we tóch nog eens met Marie-Sofie gaan bepraten.
Zullen we haar eens gaan zoeken, Kaatje?’
‘Ik heet toch geen Kaatje...’
‘Nee, da’s een koosnaampje, net zoals jij me Eef noemt in plaats van Evi’
‘Kaatje klinkt in ieder geval leuker dan Katje.
Daar hebben ze me op school wel eens mee gepest, weet je nog?’
‘Daar kun je maar beter niet meer aan denken, dat is verleden tijd.
Kom, ik geloof dat ik Marie-Sofie zojuist daar bij de roze vijver heb gezien.’
Na eventjes zoeken vinden ze haar. ‘Marie-Sofie...!’
‘Hééé, wat een verrassing!’
Evi en Katja houden Marie-Sofie héél strak vast.
Marie-Sofie kijkt Evi en Katja met stralende ogen aan.
‘Wat geweldig om jullie te zien, wat is het hier mooi hè!’
‘Ja, super hè!’
‘Hebben jullie de pratende bloemen al gezien?’
‘Nee, waar zijn die dan?’ vraagt Katja.
‘Daarginds bij het beekje met het bubbelend water,’ zegt Marie-Sofie, terwijl ze wijst naar een sprookjesachtig tafereeltje.
‘Kom op, Katja! Tot straks, Marie-Sofie!’
Ze rennen samen naar iets wat ze nog nooit gezien hebben.
Het is een klein stroompje met heel helder water dat miljoenen bellen de lucht in blaast.
Steeds weer opnieuw, er komt geen einde aan.
De kinderen vinden het een feest.
Ze rennen achter de lichtbellen aan.
Het zijn geen gewóne bellen, nee... je kunt er hélemaal ín gaan zitten.
‘Kom Evi, we gaan vliegen in de lichtbellen.’
‘O wat spannend, Katja. Brrr... ik ben een beetje bang geloof ik, we gaan zo hóóg!’
‘Hé kijk dáár, ik zie jouw mama en papa.’
‘Jááá, en ik zie ook Marie-Sofie.’
‘Wat lijken alle mensen klein hierboven.’
‘Zie je alle kleurentuinen, Katja? Wat prachtig hè!’
‘Volgens mij zijn hier véél meer kleuren dan op de aarde.’
‘Ja, net zoveel als in de kleurentuinen bij koningin Sofia.’
‘Hoe moeten we nu weer naar beneden, Evi?’
‘Gewoon heel sterk aan denken, Katja...’
‘Jááá het lukt, Evi. Het lukt!’
‘Dat is heel wat mooier dan alle kermessen bij elkaar,’ juicht Evi.
‘Maar nu ga ik weer even naar mijn ouders. Daag, tot morgen!’
‘Slaap lekker, Evi. Tot morgen.’
Hé, wacht eens even... Zou het hier ook avond en nacht worden?’
‘Misschien is het hier wel altijd dag, want in mijn dromen van de kleurentuinen was het nooit donker. We komen er vanzelf wel achter.
Weet je wat we nog vergeten zijn?... De pratende bloemen.’
‘Ach, dat komt nog wel,’ zegt Katja. ‘We zijn hier voorlopig nog niet weg.’

De lichtende man

Als Evi bij haar moeder en vader komt, klinkt opeens uit de lucht prachtige muziek. De mensen worden er stil van en kijken omhoog naar waar de muziek vandaan komt. In de lucht zien ze bewegend licht met daarin twinkelende sterretjes.

En dan klinkt er een warme diepe stem:

‘Welkom, kinderen van mijn ziel. Welkom op deze nieuwe planeet.’

Dan verschijnt uit het bewegend licht met sterretjes een man.

Het is dezelfde lichtende man als Evi in het vliegtuig had gezien.

De man met de lieve ogen.

Hij daalt op een heuvel neer. Zo kan iedereen hem goed zien.

De menigte is muistil...

‘Jullie zullen je wel afvragen waar we hier zijn en waarom je hier naartoe bent gebracht. Waarom je niet meer op de aarde kunt wonen en wat er hier allemaal anders is dan op de jullie zo vertrouwde aarde...

Ik voel ál jullie vragen heel precies en zal proberen ze allemaal te beantwoorden.’

Er klinkt geroezemoes uit de menigte, maar al gauw zijn de mensen weer stil, omdat ze heel graag de antwoorden op deze vragen willen horen.

‘De aarde was móe, lieve mensen,’ begint de lichtende man zijn verhaal.

‘Zo vreselijk moe van alles wat er met haar gebeurde.

Er werd zoveel olie, gas, kolen en andere stoffen uit haar gehaald, zodat er teveel ruimte in haar kwam en daarom ontstonden er aardbevingen.

Veel te veel bomen werden gekapt, terwijl die toch de longen van de aarde zijn.

De wortels van de gekapte bomen konden geen water meer vasthouden en daardoor overstroomde de aarde.

En dan nog de vervuiling van de lucht door de fabrieken, de auto’s en de vliegtuigen... De ozonlaag was bedoeld als beschermlaag van de aarde, maar alle mensen maakten hem kapot.

Gisteren was de dag dat het de aarde allemaal teveel werd.

Jullie hebben ze wel gezien: de overstromingen, aardbevingen, vulkaanuitbarstingen en stormen, nietwaar?

Ik wist dat het zover zou komen, maar ik wist ook dat jullie het niet expres hebben gedaan. Jullie beseften niet dat jullie de aarde totaal aan het vernietigen waren.

Ik had medelijden met iedereen en wilde jullie een nieuwe kans geven.

Daarom heb ik jullie opgehaald naar deze nieuwe planeet.

Hier is het anders dan op de aarde.

Kijk maar eens goed en voel de zachte trilling van de liefde in alles rondom je heen.’

Hier zwijgt de lichtende man even... Dan praat hij verder:

‘Op de aarde dachten de meesten van jullie alleen een lichaam te hebben.

Máár, lieve mensen... Jullie stoflichamen zijn op de aarde achtergebleven en tóch zijn jullie met zijn allen hier!

Het lijkt alsof er niets is veranderd, want kijk maar...

Je lichaam lijkt nog hetzelfde, maar in wezen draag je nu een lichaam van licht.’

Verwonderd kijken de mensen naar hun lichaam en naar dat van de anderen.

De meeste mensen begrijpen niet wat de man bedoelt.

Ze zien toch echt nog gewone lichamen met gewone kleren.

De man voelt de verwarring en zegt:

‘Als jullie kleren vies zijn, trek je ze uit en doe je nieuwe schone kleren aan.

Zo gaat het ook als we *overgaan*, wat jullie altijd *doodgaan* noemen.

We trekken ons stoflichaam uit en dan blijft ons lichtlichaam over.

Als je wilt kun je na een tijdje weer een nieuw stoflichaam aantrekken.’

‘Hoe kunnen we weten of onze lichamen van licht zijn en niet van stof, terwijl we gewone lichamen zien?’ vraagt een jongen die vlakbij de man staat.

‘Ha, da’s een goede vraag! Ik zal het je laten zien!

Zijn er mensen die op aarde erg ziek waren? Ja?

Kom dan hier staan, aan deze kant naast mij.’

Een grote groep mensen gaat bij elkaar staan.

‘En... hoe voelt u zich nu? Voelt u zich nog steeds erg ziek?’

‘Uhm, nee,’ zegt een oude dame. ‘Ik voel me duidelijk anders.

Ik had stramme handen en nu voelen ze heerlijk soepel!’

‘Ik zat op de aarde in een rolstoel en nu doen mijn benen het weer,’ verbaast zich een jonge knul.

‘En ik had eerst erge astma, maar hier kan ik gewoon heerlijk vrij ademen!’

roept een leuke tiener met pretlichtjes in haar ogen.

De mensen kijken elkaar verbaasd aan.

De man vraagt verder: ‘Welke mensen hadden op aarde honger?’

Kom dan allemaal ook weer aan *dé*ze kant hier bij elkaar staan.’

Nu komen er wel *héél* veel mensen naar de man toegelopen.

Ze kijken naar hun lichaam en zien tot hun verbazing dat het er *véél* beter uitziet.

Niet zo mager, net alsof ze altijd genoeg te eten hadden gehad!

Oh, wat een wonder.

‘Hebben jullie nu genoeg bewijs dat we hier met z’n allen in ons *lichtlichaam* zijn?’ vraagt de man-met-de-lieve-ogen.

‘Jááá!’ roepen de mensen.

Evi staat op een afstandje te kijken en is o zo blij dat de vriendelijke man het aan al die mensen zo goed kan uitleggen.

Ze wurmt zich door het publiek heen, zodat ze helemaal vooraan komt te staan.

De man merkt haar op en zegt: ‘Ha! Kom maar, Evi.’

Verlegen loopt Evi naar hem toe.

‘Zeg Evi, ik weet dat jij de weg door de kleurentuinen al kent.

Zou jij de kinderen die hier nog nooit zijn geweest de weg willen wijzen?’

Je kunt de kinderen leren spelen en lachen en liefhebben en je zou ze alvast wat kunnen vertellen over wat je nog weet van je dromen in de kleurentuinen.’

‘Oei, moet ik dat helemaal *alléén* doen? Er zijn hier *zóveel* kinderen!’

‘Nee, natuurlijk hoef je het niet alleen te doen, er zullen veel groepen gemaakt worden met elk hun eigen begeleiders.

Voor jouw groep heb ik al iemand op het oog, die jou gaat helpen.

Oké, Evi?’

‘Graag!’ zegt Evi.

‘Waar is Marie-Sofie van der Linde?’ roept de man met luide stem.

‘Hiehier!’ roept Marie-Sofie ergens vanuit de mensenmassa.

'Wilt u samen met Evi de kinderen uitleggen wat ze in de kleurentuinen kunnen leren?'

'Dat wil ik héél graag doen!' Ze kijkt de man aan en vraagt:

'Bent u die ik dénk dat u bent?'

'Degene die mij in zijn hart kent, weet wie ik ben,' zegt de man een beetje plechtig en geheimzinnig.

Maar Marie-Sofie snapt die uitspraak wel.

Ze voelt zich helemaal warm worden van binnen.

'Hoe zullen wij u noemen?' vraagt een al wat oudere man.

'Noem mij uw *vriend*. Ik ben een vriend voor alle mensen.'

'Hebt u ook een naam?'

'Nee, geen enkele naam past bij mij.'

'Bent u een mens net als wij?'

'Nee, ik ben geen mens zoals jullie, maar géést zoals iedereen van jullie.'

'Wat is geest, meneer?' vraagt een mevrouw uit het publiek.

'Geest is een stukje van God die alles levend maakt.'

Zonder God kan niets leven.'

'O ja, dat heb ik ooit in de Bijbel gelezen,' zegt dezelfde mevrouw.

'Maar kunt u werkelijk ál onze moeilijke vragen beantwoorden?'

'Ik zal in uw innerlijk de vragen beantwoorden.'

Luister naar uw stem van binnen.'

'Hoe weet ik dat het úw stem is en niet die van mijzelf?'

'Als deze stem liefdevol klinkt, dan weet u dat ik het ben.'

Ik ben de liefde die in uw hart zit, dus eigenlijk is het ook uw éigen stem, want wij zijn samen één. Snapt u het?'

'Ik zal er eens goed over nadenken.'

'Elke dag kom ik u leren om anders te denken.'

Het aardse denken was vernietigend; er was ongelijkheid, geweld, oorlog en armoede. U was ziek en ongelukkig.

Het is nu de hoogste tijd voor grote veranderingen.

Ga nu rusten in uw nieuwe huizen.

Er zal hier geen nacht meer zijn zoals op aarde en uw slaap zal anders zijn, lichter en luchtiger. Na uw rust kom ik terug.'

'Waar zijn onze huizen?' vraagt een oude vrouw.

'Daar waar u ze voelt. Hier is alles doorschijnend. Voel met uw ogen dicht en dan weet u dat er een huis is, met alles erin wat u nodig heeft.'

De mensen moeten vreselijk wennen.

De families hebben elkaar intussen allemaal gevonden en proberen hun doorschijnende huis te vinden.

Evi, papa Peter en mama Angela zitten knus bij elkaar en verwonderen zich over al het moois op deze nieuwe planeet.

Ze praten gezellig nog wat ná over deze bijzondere dag.

Mijmerend staart Evi voor zich uit, denkend aan de bijzondere man.

'Wie zou toch die man zijn?' vraagt mama.

Het lijkt wel of ze Evi's gedachten kan lezen.

'Ken jij hem, Evi?'

'Ja, ik ken hem,' glimlacht ze.

'Wie is hij dan?'

'Hij is onze vriend.'

Dan vallen Evi's ogen dicht. Ze slaapt.... heel licht en heel luchtig.

Angela fluistert Peter in het oor: 'Ik zou zo graag Woutertje weer eens zien.

Zou hij hier ergens in de kleurentuinen zijn?'

Peter houdt Angela stevig vast en fluistert terug:

'Morgen gaan we hem meteen zoeken.' Hij maakt het hangertje open dat hij een poos geleden van Evi had gekregen met Vaderdag.

Hij kijkt naar het fotootje van Wouter, zijn kleine zoontje die als kleuter al aan een hersenvliesontsteking was overleden.

Een traan biggelt uit zijn ooghoek. Angela geeft op de traan een liefdevolle kus en dan vallen ze samen tevreden in slaap.

Vreemd genoeg wordt het 's nachts niet donker buiten.

Er zitten nog heel wat mensen buiten.

'Wat is het hier een zalig zachte temperatuur,' verbaast zich een vrouw uit Alaska.

'Waar komt toch dat mooie licht vandaan?' vraagt een man uit Rusland zich af.

'Ik zie geen zon zoals op de aarde.'

'Kijkt u dan nog eens goed, meneer,' legt de mevrouw uit Alaska de Russische meneer uit. 'De zon is hier zó dichtbij dat je bijna niet in de gaten hebt dat het een zon is. Alles wat je in de lucht ziet, is zon.

Ze brandt niet fel, maar schijnt heel zacht met een bijzonder fraai licht.'

'Ja, het is inderdaad een prachtig licht, mevrouw.'

En zo babbelen de mensen uit alle landen met elkaar.

Ze kunnen elkaar allemaal verstaan. Vreemd hè!

Op de aarde moet je een buitenlandse taal leren, maar hier gaat het allemaal vanzelf. Of je een Chinees bent of een Zwitser, een Nigeriaan of een Tibetaan, een Engelsman of Nederlander, hier maakt het allemaal niets uit.

Na een poosje is iedereen moe en trekt het laatste clubje mensen zich terug in hun huizen. Dan is het stil... muisstil.

Er is rust op de nieuwe planeet.

Eten toveren

Ting, ting, ting, kling, klang, kling, klang, trrrrrrrrr, trrrrrrrrr.

Uit de lucht klinken allerlei lieflijke belletjes.

'Goeiemorgen mamaslaapkop en papaslaapkop!

Horen jullie die mooie wakkermaakbelletjes niet?'

Mama geeuwt. Papa rekt zich uit.

'Ik heb honger, Angela. Jij ook?'

'Ik zou niet weten wat voor eten ze hier hebben.

Zullen we eens gaan kijken of er hier ook bakkers zijn en groentenwinkels?'

Met hun drietjes gaan ze naar buiten en ze zien dat een heleboel mensen eten aan het zoeken zijn.

Na een poosje vraagt papa Peter: 'Ach meneer, weet u of er hier winkels zijn?'

Ik loop al een uur te zoeken, maar ik zie of voel niets wat op een

winkel lijkt.'

Mama vraagt ook aan een aantal mensen waar er eten te krijgen is, maar niemand weet het. Dan lopen ze allebei terug naar Evi. Tot hun grote verbazing zien ze dat hun dochter een sappige mango aan het eten is.

'Hé papa's grote meid, hoe kom jij aan die mango?

Heb jij een winkel ontdekt, of staat er ergens een mangoboom?'

'Nee, het is veel simpeler. Ik dacht heel sterk aan een mango. Ik bedacht in mijn hoofd een beeld van een mango en in mijn mond proefde ik al bijna het sap ervan.

Tja... en opeens lag die mango in mijn hand!'

'Oh ja? Gaat dat zó simpel?'

'Ja, een kind kan het,' giechelt Evi.

'Dan moet ik het óók kunnen.'

'Waar heb je zin in, papa?'

'Eens kijken, uh... Een dikke boterham met kaas!'

Hij wacht en wacht, maar er gebeurt niets.

'Je moet het precies in je hoofd zien, hier ergens tussen je twee ogen...'

Ze wijst op haar voorhoofd, terwijl ze haar ogen dicht doet.

'En dan moet je denken dat je die boterham met kaas al proeft.'

Papa doet heel erg zijn best. En warempel... in zijn hand ligt een heerlijke boterham met kaas!

'Ha, ha, ha!' buldert hij van het lachen.

'Dit is leuk, dat heb ik altijd al gewild.'

'Een boterham met kaas?' vraagt mama verbaasd.

'Nee, tóveren! Vroeger wilde ik zo graag leren goochelen en toveren en nu eindelijk kan ik het!' Gretig hapt hij in zijn zelf getoverde boterham.

'En nu jij, Angela. Wat lust jij graag?'

'Nou, ik heb wel zin in krokante müsli met stukjes fruit.'

Ze doet haar ogen dicht en denkt heel krachtig aan de müsli.

Het water loopt ervan in haar mond.

'Doe je ogen maar weer open,' juicht Evi. 'Het is gelukt.'

Jij kunt het ook!'

Mama glimlacht en begint te smullen van haar lievelingsontbijt.

Intussen zijn er een heleboel mensen rondom papa, mama en Evi komen staan.

Verbaasd kijken ze hoe het drietal smakelijk zit te eten.

'Kom, dan zal ik het jullie allemaal leren,' zegt Evi.

'Als je eenmaal weet hoe het moet, is het niet moeilijk.'

Dan kunnen jullie het allemaal aan alle andere mensen hier op deze nieuwe planeet doorgeven.'

Evi neemt een klein jongetje bij de hand en vraagt: 'Wat wil je eten?'

'Ik wil een lolly.'

'Als ontbijt?'

'Ja, dat mag ik altijd van mama,' antwoordt hij met ondeugende oogjes.

'Oké! Welke smaak?'

'Doe maar frambozen.'

'Denk nu héél goed aan een lolly met frambozensmaak.'

Je tékent hem gewoon in je hoofd, snap je wel?'

Vol aandacht probeert hij het... Dan roept hij:

'Jaaaa, ik heb een lolly gemaakt!!'

Het jongetje rent naar zijn moeder om haar de lolly te laten zien.
'Probeer het maar, mensen,' zegt Evi. 'Het is écht niet moeilijk hoor!'
Even later ziet ze dat alle mensen heerlijk zitten te eten.
Ze ruikt warme broodjes en krentenbollen, rijst, allerlei vruchten, koffie, thee
en nog veel meer. Dan komt de volgende vraag in de mensen op;
Waar laten we het afval en hoe wassen we de bordjes en kopjes
weer af?
Evi denkt: 'Als het zo eenvoudig is om iets te krijgen door het alleen maar te
bedénken, dan moet het nét zo gemakkelijk zijn om het weer weg te toveren!'
Met veel inspanning richt ze haar aandacht en zegt:
'Ik wil dat alle kopjes, bordjes en afval weg zijn.'
Ze maakt er in haar hoofd een duidelijk beeld van.
Binnen enkele seconden is alles verdwenen. De mensen om haar heen vinden het
een leuk spelletje en niemand vindt het erg om de boel op deze manier op te ruimen.
'Het leven is hier een feest, hè mam?' lacht Evi.
Ze pakt mama's handen beet en samen dansen ze in het rond.
'Zou je hier álles op deze manier kunnen toveren?' denkt papa.
'Wat hebben we met z'n allen op de aarde toch vreselijk ons best moeten doen om
alles te verzamelen wat we nodig hadden. We moesten keihard werken.
's Morgens vroeg de deur uit en 's avonds hondsmoe.
Daarna had niemand nog puf om iets leuks te doen.
En waarvoor? Voor geld! Geld, geld en nog eens geld!
Je moet toch eten, nietwaar? Ook heeft iedereen een huis nodig
en kleren.'
En zo mijmert papa Peter nog even door...
Het lijkt wel of Evi precies weet wat papa heeft gedacht, want ze antwoordt op zijn
innerlijke vraag: 'Ja papa, hier kan je alles toveren
wat je nodig hebt.
Je hoeft hier niet hard te werken om geld te verdienen, want geld bestáát hier
helemaal niet! En weet je wat nog leuker is?'
'Geen idee, Eef. Vertel eens.'
'Nou, dat níemand dan jaloers kan zijn op de ander, want iedereen heeft evenveel!
Op aarde kon iemand die slim was méér geld verdienen dan iemand
die níét slim was.
Eigenlijk was dat hartstikke oneerlijk, vind je ook niet papa?'
'Nou en of.'
'Hier maakt het niets uit, want iedereen kan zelf toveren wat hij nodig heeft.
Daarom bestaat hier geen arm of rijk en slim of dom.
Iedereen is hier gelijk, hè mam?'
'Jawel. Volgens mij was dat op de aarde eigenlijk óók de bedoeling.
Maar iedereen dacht daar aan zichzelf; hoe word ik het snelst rijk,
slim of machtig?'
Evi zucht: 'Tja, we hebben op een vreemde planeet gewoond. Hé, kom eens kijken,
onze mensenvriend is er weer. Hij staat op de heuvel!'

Het spel met de drie eLLLen

Evi rent al weg. Ze wil graag vooraan staan, zodat ze hem goed kan zien.

Als iedereen zich rondom hun mensenvriend heeft verzameld, begint hij te spreken: 'We zijn hier op deze nieuwe planeet niét gekomen om heel hard te werken, want zoals jullie al hebben gemerkt, kan iedereen hier alles toveren wat hij nodig heeft. We zijn hier wél gekomen om een spel te spelen. Een heel bijzonder spel.'

'Ha! En hoe heet dat spel?' vraagt Evi enthousiast.

'We noemen het: "Het spel van de drie eLLLen".

De eerste L is van Liefde, de tweede is van Leven en de derde van Lachen.'

'Wat zijn de spelregels?' vraagt een stemmetje uit het publiek.

'Hé, wat een bekende stem,' denkt papa. 'Het lijkt wel op de stem van Wouter.'

Papa kijkt in het rond, gaat zelfs op zijn tenen staan, maar er zijn zo ontzettend veel mensen.

Hij kan niet zien wie zojuist de vraag had gesteld.

Papa wordt er helemaal opgewonden van. Mama heeft de stem ook gehoord.

Ze houdt papa's hand vast en voelt zich helemaal warm worden van binnen.

'Kom, we gaan hem meteen zoeken,' fluistert ze papa in het oor.

'Daar ginds kwam het geluid vandaan. Daar is Woutertje, ik weet het zeker!'

'O, wat spannend, Peter. Zou hij echt nog leven?

Hier op deze planeet?'

Angela en Peter wurmen zich door de mensenmassa heen.

Maar er zijn teveel mensen. Ze zien Woutertje niet.

Teleurgesteld houden ze elkaar vast.

Evi troost hen: 'Kalm maar.

Denk nu heel sterk aan hem, dan vangt hij jullie gedachten wel op.

Ik weet zeker dat het niet meer lang duurt voordat jullie elkaar zien.

Ik voel het.'

'De regels van het spel van de drie eLLLen zijn heel eenvoudig,' gaat de man verder.

'Er is eigenlijk maar één spelregel, maar dat zul je straks wel snappen'.

Daarbij steekt hij zijn handen in de lucht. 'Kijk,' zegt hij, 'in mijn linkerhand heb ik een stapel rode kaarten en in mijn rechterhand een stapel gele, zie je?'

Op de rode kaarten staat het woord BOOS met een gezichtje dat boos kijkt.

Op de gele staat het woord BLIJ met een lachebekje erbij getekend.

Ik laat zo meteen wat kinderen rondgaan met de kaarten en dan mag je er één uitkiezen, rood of geel. Ik heb er al touwtjes aan gemaakt, zoals je ziet.

Dan kun je de kaart om je nek hangen.

Ziezo. Kinderen, komen jullie maar eens hier!'

'Hoei!' joelen de kleintjes.

Ze krijgen elk twee stapels kaarten met touwtjes eraan.

Daarmee lopen ze tussen de massa mensen, om ze te laten kiezen en na een poosje hangt er om ieders nek een kaart.

Oók om de nek van de kinderen en dat zijn allemaal gele!

De lichtende man kijkt even rond. Hij glimlacht.

'Ik vind het heel fijn dat bijna iedereen voor BLIJ heeft gekozen,' zegt hij.

'Ik zie maar héél weinig rode kaarten. Degenen die nu een rode kaart hebben, kunnen altijd nog een gele komen halen als ze dat willen.
Máár... wie voor BLIJ heeft gekozen, kan nóóit meer voor BOOS kiezen.
Echt nooit meer! Maar ik denk dat niemand dat erg vindt, of wél soms?'
'Nee, natúúrlijk niet!' klinkt het in koor.
'Gelukkig,' gaat hun vriend verder.
'Boosheid hoort namelijk bij de aarde en niet op deze nieuwe planeet.
Op de aarde werden jullie boos als de ander niet precies deed wat jij wilde.
Of je werd boos omdat iemand iets méér had dan jij, of je werd boos als iets niet lukte. Er waren wel duizenden redenen om boos te zijn, nietwaar?
Weet je wát? We bedenken allemaal één reden waarom we op aarde vaak boos werden. Daarna gaan we álle rode kaarten verbranden, want die hebben we dan nooit meer nodig.'

Alle grote mensen en kinderen staan hier diep over na te denken...
De ene denkt: 'Ik werd altijd boos als ik niet kon winnen met een spelletje.'
De andere denkt: 'Ik werd vaak boos op mijn vrouw als ze niet hetzelfde dacht als ik.'
Weer een ander denkt: 'Ik kon witheet worden als ik in de file stond.'
'O, wat was ik vaak boos op mijn kinderen als ze niet luisterden.'
'Ik was dikwijls kwaad als ik te vroeg naar bed moest van mijn vader.'
'Ik was snel boos op mijn collega, omdat hij eigenlijk veel beter was dan ik.'

En zo denkt iedereen even na over zichzelf, vooral over zijn eigen boosheden.
Een poosje is het muisstil...
Dan steekt de mensenvriend zijn linkerhand op en floep... in een flits zijn alle rode kaarten verbrand!

De mensen die zo'n rode kaart om hun nek hebben, schrikken wel even, maar het kan gelukkig geen kwaad.
'Zo,' zegt de mensenvriend, 'en nu begint het spel pas echt.
Bijna iedereen heeft zélf gekozen voor blijheid.
Daarom kunnen we hier helemaal opnieuw beginnen.
Echt álles zal anders zijn!

Er zijn geen rijke mensen, geen arme mensen, geen gewelddadige mensen, geen angstige mensen, geen opschepperige mensen en geen onderdanige mensen.
Iedereen is nu gelijk en iedereen kan iets bijzonders.
Iedereen heeft van nature iets bijzonders in zich.
Bij ieder mens is dat verschillend; de een kan goed taarten bakken, de ander kan goed foto's maken of kinderen verzorgen.
Weer iemand anders kan wetenschappelijke dingen ontdekken of een mooie straat maken. Iedereen is nodig.
Niemand is méér waard dan de ander, iedereen is even belangrijk en even hard nodig.
Ieders lichaam werkt als een muziekinstrument en elk instrument geeft een andere klank. Ook al lijken sommige instrumenten op elkaar, toch klinkt het anders omdat ieders denken heel uniek is.
Dus je bespeelt je eigen instrument -je lichaam dus- op een heel unieke manier.
Dat maakt iedereen juist zo bijzonder.
Kijk hier nou eens, lieve mensen.

Hier ligt een grote stapel muziekinstrumenten; iedereen mag er een komen uitzoeken.

Ook al lijkt het moeilijk, iedereen kan een instrument leren bespelen.

Met zijn allen vormen we dan een prachtig orkest!

‘En wie is dan de dirigent, mensenvriend?’ vraagt Evi.

Hij kijkt Evi lachend aan en antwoordt: ‘Verbondenheid zal jullie dirigent zijn.’

Dan verdwijnt hun vriend, zomaar opeens is hij weg.

De mensen kijken elkaar verbaasd aan. Ze hebben nooit geweten dat je ook ánders zou kunnen denken. Dat je met respect naar elkaar kunt kijken en dat dan iedereen elkaars gelijke is.

De mensen zijn een hele poos in gedachten verzonken.

Ze vragen zich af hoe je de gelijkheid die hun vriend bedoelt, werkelijk kunt laten zien. Niet één keer, nee altijd!

Alsof Evi al hun vragen hoort, begint ze opeens te zingen. Heel hard zodat iedereen het kan horen:

Kom allemaal in de kring van eenheid

iedereen is blij en lacht

De kring kan nooit verbreken

als we in ieders hart hebben gekeken

Kom allemaal in de kring van eenheid

hier is liefde de enige macht

Terwijl ze het liedje blijft herhalen, neemt ze iedereen die ze ziet bij de hand.

Zo maakt ze een supergrote kring. Iedereen doet mee!

Even later kent iedereen het liedje en zingt met Evi mee.

Het lied galmt over de nieuwe planeet.

De mensen kunnen er niet genoeg van krijgen, iedereen is blij en gelukkig.

Na enkele uren gaat Evi in het midden van de onmetelijke kring staan en legt haar wijsvinger voor haar mond: ‘Ssst!’

Dan gaat de hele groep heel zachtjes zingen.

Nog één keer zingen ze fluisterend het liedje en dan is het stil.

Evi doet haar ogen dicht en iedereen doet haar na.

Zo kan iedereen even het geluk voelen...

Heel geheimzinnig voelt het, heel zacht, heel nieuw.

Evi kijkt door de spleetjes van haar ogen.

Ze kijkt stiekem of alle mensen stralen.

‘Ja, moet je eens zien..... al die lachende gezichten.’

O, wat is Evi gelukkig voor al die mensen.

Ze wordt er helemaal warm door van binnen.

Wouter leeft

Evi heeft een voorstel. Ze roept:

‘Vóórdat jullie allemaal een muziekinstrument uitkiezen, zullen we dan eerst eens met z’n allen in de kleurentuinen gaan spelen?’

‘Ik geloof dat ik daar te groot voor ben,’ antwoordt een mevrouw.

‘En ik ben veel te oud om te spelen,’ mompelt een meneer.

Evi zegt overtuigend: ‘Niemand is te groot of te oud om te spelen.

Probeer het maar eens, het is hartstikke fijn.

Er zijn luchtschommels en boomglijbanen.

O ja, en ook nog een limonadevijver en zweefbloemen en er groeit kriebelverwenkruid. Kom toch eens kijken en geniet!’

De mensen worden nieuwsgierig en één voor één lopen ze naar de kleurentuinen.

Iedereen kijkt zijn ogen uit.

Zo’n wonderlijke wereld hebben ze nog nooit gezien, zelfs in hun dromen niet!

Mama Angela en papa Peter gaan met Evi mee.

Evi neemt hen mee naar de roze vijver.

Als ze bijna bij de roze vijver zijn, blijft mama opeens stokstijf staan.

Ze schrikt. Wie ziet ze daar bij het water staan? Het lijkt Wouter wel.

‘Nee, dat kan niet,’ denkt ze. Dan ziet papa hem ook.

Papa’s ogen worden zo groot als schoteltjes.

‘Wóúter!!’ schreeuwt hij.

Wouter kijkt om. Zijn gezicht begint te stralen en hij lacht van oor tot oor.

Met zijn armen wijd gespreid komt hij naar hen toe gehold.

Ook mama rent en papa struikelt bijna over zijn eigen benen.

Ze vliegen elkaar in de armen.

‘Oh lieve Wouter, wat ben ik blij je te zien!’ snikt mama.

Ook papa kan zijn gelukstranen niet bedwingen: ‘O knul, wat heb ik je gemist!’

Snikkend zegt Wouter: ‘Nu ga ik nooit meer bij jullie weg.

Ook al is het hier heel fijn, toch heb ik jullie zó gemist!’

‘Ha broertje, kom eens even je zusje knuffelen.’

Evi spreidt haar armen en Woutertje vliegt zijn zus om de nek en ze overladen elkaars wangen met klapzoenen.

‘Eindelijk zijn we weer samen,’ zucht papa.

Maar niet alleen Woutertje is weer terug bij zijn gezin, maar overal om hen heen vinden mensen hun overleden familieleden weer terug.

Iedereen is verbaasd en uitzinnig blij.

Wat een feest is het om elkaar weer te zien!

Mensen jubelen en zwieren elkaar door de lucht.

Op aarde dachten de meeste mensen dat dood het einde was en dat ze elkaar nooit meer terug zouden zien, maar nu ontdekken ze dat dood helemaal niet echt dood is.

‘Wat heb je al die tijd gedaan, Wouter?’

‘O... gewoon gespeeld en geleerd. Kom, dan zal ik jullie laten zien waar het kriebelverwenkruid groeit,’ zegt Wouter, terwijl hij tussen papa en mama loopt en hun handen stevig vasthoudt.

‘Wat is dat... kriebelverwenkruid?’

'Het lijkt op gras, maar het is superzacht en het beweegt.
Als je gaat liggen aait het kriebelverwenkruid je hele lijf.
Je voelt dat het kruid heel lief is, écht waar!'
'Nou, dan willen wij ons zelf wel eens laten verwennen, hè Peter.'
'Ik kan eigenlijk niet tegen kriebelen. Dat weet je toch wel, Angela?'
'Dit is veel anders, papa. Het kruid kriebelt heel zachtjes, maar van de kietelbonen
ga je schaterlachen!' lacht Wouter.
'Laten we eerst maar eens naar het kriebelverwenkruid gaan, knul.'
'Kijk, daar is het al papa'. Hij rent er snel naar toe.
'Het lijkt wel een veld vol zacht eendendons, het lijkt me heerlijk om daarin te liggen,'
glundert papa.
Papa, mama, Evi en Wouter vleien zich in het kriebelverwenkruid
en dan begint het kruid te bewegen, heel zachtjes.
Teder streelt het kruid hun wangen, hun benen, hun armen en hun buik.
Het voelt heerlijk en ze worden er heel rustig van.
'Het lijkt wel of het kriebelverwenkruid van ons houdt,' zegt mama.
'Alles bestaat hier uit liefde,' legt Evi uit. 'Er is hier niets anders dan liefde.'
'Heel bijzonder,' glimlacht mama.
'Ja hè!'
'Zullen we nu een muziekinstrument gaan halen?'
'Goed idee, Evi,' vindt de rest van het gezin.
Even later heeft mama een piano uitgekozen, Wouter een saxofoon, papa een kleine
trom en Evi een dwarsfluit.
Evi ziet dat Katja een grote harp meesleept.
Marie-Sofie heeft een piccolo uitgekozen.
Ze ziet dat er trompetten zijn, xylofoons, gitaren, contrabassen, woodblocks, pauken
en violen en nog veel meer.
Even later klinken er over de planeet overal verschillende klanken.
Iedereen probeert zijn muziekinstrument te leren kennen.
Het klinkt niet echt mooi, omdat alle geluiden door elkaar klinken.
Na een hele poos oefenen, keert de stilte weer terug op de planeet.
De mensen trekken zich terug in hun huizen van licht.

Het wereldorkest

De volgende ochtend worden ze weer gewekt door de lieflijke belletjes.
'Vandaag gaan we elkaar helpen,' leert de mensenvriend hen.
'Iedereen met hetzelfde instrument mag bij elkaar gaan zitten
en kan zo van elkaar leren.
Elk groepje kan gaan proberen het lied van Evi te spelen, dat jullie gisteren met z'n
allen zo lang hebben gezongen.
Als elk groepje mooi klinkt, komen we bij elkaar en vormen zo het grootste orkest
dat je ooit hebt gezien of gehoord!'
En zo vormen zich groepen van allerlei instrumenten.
Mama gaat naar de groep van pianospelers.
Papa gaat met een groep leren trommelen, Wouter gaat naar de saxofoongroep
en Evi naar de dwarsfluiten.
Dagenlang zijn alle mensen met elkaar aan het oefenen.

Elke dag gaat het een stukje beter. Het lied klinkt al heel aardig.

Op een dag verschijnt hun vriend weer en zegt: 'Nu zijn we zover dat we met z'n allen samen kunnen proberen te spelen.'

Iedereen kijkt blij. Ze vinden het allemaal leuk dat de dag eindelijk is aangebroken dat ze deel uitmaken van het allergrootste orkest dat ooit bestaan heeft.

Iedereen zit met zijn muziekinstrument klaar.

'Wanneer moeten we beginnen, mensenvriend?' vraagt Katja.

'Er is geen dirigent die het aangeeft.'

'Weten jullie nog dat verbondenheid jullie dirigent zou zijn?'

We hebben nu een hele boel kleine groepjes gevormd, maar toch kunnen we nog niet met zijn allen spelen.

Omdat elk groepje een ander ritme heeft ingestudeerd, zou het nog steeds erg chaotisch klinken.'

'Hoe lossen we dat op?' klinkt een stem uit de groep met de mondharmonica's.

'We zullen eerst naar elk groepje afzonderlijk luisteren.

Eerst alleen met onze oren en daarna ook met ons hart.

Wanneer we deze mensen horen spelen, denken we steeds:

"Ik heb je lief." De L van Liefde hoort ook bij ons spel, weet je nog?'

Zo mag elk groepje met dezelfde instrumenten tweemaal het lied van Evi spelen.

De eerste keer luisteren de anderen alleen met hun oren en de tweede keer proberen ze hun hart te openen door te zeggen:

"Ik heb je lief."

'Wat een groot verschil,' denkt Evi. 'De eerste keer kan ik mijn aandacht er niet bij houden en de tweede keer voel ik me warm worden van binnen en beleef ik het veel intenser. Het klinkt dan veel mooier!'

En zo ervaart iederéén het verschil met de eerste en tweede keer.

Als elk groepje het lied aan de anderen heeft laten horen, zegt hun vriend:

'Nu zijn jullie zover.'

Met liefde in ieders hart en verbondenheid als dirigent, begint de immens grote groep mensen te spelen.

O, wat klinkt het grandioos! Steeds weer opnieuw wordt het lied herhaald.

De mensen kunnen er niet genoeg van krijgen.

Hun harten stromen over van geluk, ze vinden het geweldig!

Dat gaat zo een hele poos door en dan stopt de muziek als vanzelf...

en niemand weet hoe lang het heeft geduurd!

De tijd lijkt als een roes voorbij te zijn gaan.

'Het was práchtig, lieve mensen! Als je de magische woorden:

"Ik heb je lief", uitsprekt, dan verbind je jezelf met het hart van iemand anders en die liefdesband is het mooiste wonder wat er bestaat.

Dat wonder geneest je van je minder goede gedachten.

Met dat wonder vergeef je de ander en geef je hem nergens de schuld van; hiermee wordt de ander jullie nááste!

Heb uw naasten lief, mensen! Die spreuk kennen jullie toch wel?

Jullie hebben nu gehoord en gemerkt dat elk instrument even belangrijk is om dit prachtige orkest te kunnen vormen.

Ik heb jullie verteld dat alle lichamen instrumenten zijn; het ene instrument kan goed koken, het andere instrument tuinieren en

weer een ander instrument is een goede dierenarts.

Iedereen is even belangrijk.

Met de hele aardbol konden we een prachtig orkest vormen, maar de meesten dachten alleen aan zichzelf en iedereen bespeelde zijn instrument, zonder te willen samenspelen.

Begrijpen jullie nu wat ik bedoel?

Wanneer je in je hart iedereen begroet met: "Ik heb je lief," respecteer je ieder mens en pas dán kan iedereen zonder ruzie en oorlog met elkaar leven.

Beter nog: het wordt een paradijs op aarde! Dan pas is het spel van het leven een fijn spel om te spelen. Het spel van de drie eLLLEN is dan compleet... de L van Lachen, de L van Liefde en de L van het Leven.

Denk hier allemaal alsjeblieft goed over na.

Neem de vrede en de liefde mee in jullie harten.'

De vader

De mensen zijn er stil van geworden. De woorden van hun vriend klinken als muziek in hun oren. Zo zoet, zo vredig, zo liefdevol.

Diep in hun binnenste weten de mensen dat hun vriend de waarheid spreekt.

'Wie heeft u al deze dingen over liefde geleerd?' vraagt papa Peter.

'Alles wat ik weet, heeft mijn Vader me verteld.'

'Wie is uw vader dan?' vraagt papa Peter weer.

'Mijn Vader is ook úw Vader. Het is de Vader van ons allemaal.'

'Maar wie is hij dan?'

De mensenvriend glimlacht en zegt:

'In de bergen is Hij de hoogte.

In de zee is Hij de kracht.

In het bos is Hij het groen.

In de mens is Hij het geluk.

En in geliefden is Hij de liefde.'

Papa Peter denkt na en vraagt nog: 'Is onze Vader dan *óvera?*'

'Ja, onze Vader is in alles wat er is. Denk hier heel goed over na, lieve mensen.

Binnenkort praten we verder over onze Vader.'

Met deze woorden verlaat hij de menigte.

Evi ziet hoe Marie-Sofie een traantje wegpinkt.

'Waarom huilt u, Marie-Sofie?'

'Ach, da's een traan van ontroering. Hij zegt ook zúlke mooie dingen.

Ik zou die woorden liefst allemaal willen opschrijven!'

'Nou, dat vind ik een steengoed idee! Dan kan iedereen het daarna nog eens lezen, want de mensen vergeten snel wat er allemaal gezegd is.'

'Ja, dat klopt. Want vroeger hebben mensen heel belangrijke dingen geschreven in de Bijbel, in de Thora, in de Koran en in de Veda's, zodat iedereen die zou kunnen lezen.'

'Ik denk dat niet veel mensen écht begrepen hebben wat er in die heilige boeken staat, Marie-Sofie, want bijna niemand handelde ernaar.

In die boeken staat, zoals onze vriend zojuist zei, dat je elkaar moet liefhebben.'

'Ja! Maar toen was het ook een hele andere tijd, meisje.

De mensen konden alleen maar aan zichzelf denken.
Ze waren heel snel boos en maakten voortdurend ruzie met elkaar.
Ze snapten nog niets van liefde.
Maar nu zijn we een paar duizend jaar verder en nu begrijpen steeds meer mensen de liefde wél. Ze hebben tijdens hun vele levens zoveel ruzie gemaakt dat ze nu wel begrijpen dat je met ruziemaken geen stap verder komt.’
‘Schrijf het maar op, Marie-Sofie. Ik weet zeker dat het belangrijk is en dat de mensen het nu wél begrijpen. Omdat u de dingen zo goed kunt uitleggen, kunt u ze vast goed opschrijven. Of niet?’
‘Oké, ik ga het proberen.’

‘Hé Wouter en Katja, gaan jullie mee spelen in de sneeuwvallei?’
vraagt Evi.
‘Ja leuk!’ juicht Wouter. ‘Weet je dat de sneeuw daar nooit koud aanvoelt?’
‘Ik ben er nog nooit geweest,’ zegt Katja. ‘Het lijkt me hartstikke leuk.’
Met z’n drietjes rennen ze door een paar kleurentuinen, net zolang tot ze bij de sneeuwvallei zijn aangekomen.
De vallei is omringd door bergen.
‘Het zijn geen gewone bergen’, zegt Wouter geheimzinnig.
‘Nee, het zijn bergen waar je nooit vanaf kunt vallen.
Het lijkt wel of de bergen precies voelen wat er gebeurt... want als je een beetje onvoorzichtig bent, dan maken ze vanzelf een extra hoopje sneeuw waar je dan lekker zacht in ploft!’
‘O, dan kunnen we ons zelf gelukkig geen pijn doen.
Hoe komen we nou daarboven op de berg?’ vraagt Katja.
‘Op de aarde hadden we moeten klauteren, maar hier zal er wel een gemakkelijkere manier voor zijn,’ peinst Evi.
‘Ja, ik ken die manier al,’ glundert Wouter.
‘Je maakt me nieuwsgierig, hoe doe je dat?’
‘Met je gedáchten, natuurlijk. Je kijkt naar de berg.
Dan doe je je ogen dicht en je maakt in je hoofd een beeld dat je al boven op de berg staat.’
‘O, dat is simpel. Dat kunnen wij wel, hè Katja?’
Met zijn drieën concentreren ze zich goed en enkele tellen later staan ze inderdaad op de top van de berg en genieten van het weidse uitzicht over de sneeuwvallei.
‘Nu wil ik graag een slee,’ bedenkt Katja.
Wouter vangt haar gedachten op en antwoordt: ‘Verzin er eentje in je hoofd.’
‘Uhm, uhm... Ja, ik weet hoe de slee eruit moet zien.
Eentje voor drie personen, zo’n lange met drie plankjes.’
Katja doet haar ogen dicht en verbeeldt zich dat de slee al voor hun neus staat in de sneeuw.
En ja hoor, haar wens is werkelijkheid geworden; er staat een superslee vóór haar in de sneeuw.
Ze gaan op de slee zitten en roetsjij, daar glijden ze van de berg af, hélemaal naar beneden. Ze gillen het uit van plezier.
‘O, dát was pas leuk!’ juicht Evi. ‘Ik wil nóg een keer.
Kom, dan denken we ons zelf weer naar boven.’
Het drietal glijdt wel honderd keer van de berg af.
O, wat hebben ze een pret.

Pas als ze moe zijn, gaan ze terug naar huis.
Uitgeput kruipen ze meteen in bed en vallen in een rustige diepe slaap.

Wat is God ? (Brahma, Allah, Jahwe)

De volgende dag worden de mensen gewekt door de muzikale wind.
Ze eten wat en zien dat hun vriend al boven op de heuvel op hen wacht.
De mensen zijn erg nieuwsgierig naar de bijzondere dingen die hij deze keer zal gaan vertellen.
Het lijkt wel alsof hij als een soort magneet werken.
Iedereen komt vanzelf naar de heuvel toegelopen.
'Ga maar zitten, lieve mensen.
Vandaag vertel ik jullie een bijzonder verhaal.
Maar eerst wil ik nog wat uitleggen over Onze Vader.
Je kunt Onze Vader ook God noemen of Brahma, Allah of Jahwe.
Dat is allemaal hetzelfde. Voor de meesten is het erg moeilijk te begrijpen wat God is. Ik zal het je op verschillende manieren proberen duidelijk te maken.
Iedereen weet wat een woestijn is, nietwaar?
Een woestijn bestaat uit ontelbare korreltjes zand.
Al die zandkorreltjes sámen vormen de woestijn.
Dus zónder zandkorrels zou een woestijn geen woestijn zijn.
De zee bestaat uit ontelbare druppels water en zonder druppels zou de zee geen zee zijn en zo zou God geen God zijn zonder mensen.
Probeer God eens als één grote puzzel te zien, een puzzel met ontelbare stukjes.
Geen enkel puzzelstukje kan zonder het andere stukje, anders zou de puzzel niet compleet zijn.
Elk stukje is éven belangrijk, hoewel ze totaal verschillend zijn.
Elk stukje bezit unieke eigenschappen die ervoor zorgen dat ze elkaar beïnvloeden: prikkelen, uitdagen, versterken, boos maken, verdrietig maken, enzovoort.
Er zijn 'botsingen' nodig om al die stukjes innerlijk te laten groeien.
Door botsingen word je verdrietig en dan besluit je om het anders te gaan doen.
Dan ben je dus gegroeid.
De mensen zijn al die puzzelstukjes van God. In God is *álles goed*, óók het zogenaamde foute, want zonder het foute te ervaren, kun je het goede niet voelen.
Misschien is het moeilijk te begrijpen, maar als ik je zeg dat de liefde van God in *iederéén*, dus in élk puzzelstukje zit opgesloten, dan hoeft niemand meer buiten zichzelf te zoeken naar het grote geluk.
Want God of Allah of de Vader heeft zijn eigen geluk in het hart van álle mensen gestopt.
Wij dáchten alleen maar dat God ver weg in een hemel woonde, maar dat is niet waar. God is overal, in alles wat je kunt zien.
God vult alle ruimte.
God is geen man met een lange baard, die ons beloont als we iets goed hebben gedaan of straft als we iets níet goed hebben gedaan, dat is een verzinsel.
Hij weet niet eens wat oordelen is! God is een prachtig zuivere energie, die alleen maar uit liefde bestaat en die liefde zit in ons *allemáál* !
Is dat niet gewéldig?'

'Hoe komt het dat wij dat niet wisten, beste vriend?' vraagt mama Angela.
'Ik denk dat we het een beetje zijn vergeten, maar heel diep in ons hart wisten we het altijd al. Een stemmetje van binnen herinnert ons steeds weer aan liefde. Als er in een donkere kamer een klein lampje brandt, dan loopt een mens automatisch naar dat licht toe, dus de liefde in ons hart, schijnt als een lampje.
Als je naar die kleine lamp toegaat, dan kun je 'zien' en horen wat de liefdesstem jou vertelt.'

'Ja, dat is waar,' zegt mama Angela. 'Maar niet altijd, anders bestond er toch geen ruzie of oorlog?'

'Dat klopt, mevrouw, niet iedereen heeft geleerd om naar die liefdesstem te luisteren, meestal omdat ze bang zijn dat ze zelf iets tekort zullen komen. Angst is de grootste boosdoener in het leven en vooral de angst om geen liefde te krijgen, begrijpt u?
Als je weet dat je een deeltje van Gods liefde en geluk *in* je hebt, hoef je er nooit meer naar te zoeken en kun je altijd blij zijn van binnen!
Even is de menigte muisstil om deze woorden goed tot zich door te laten dringen...

De rode tuin

'Ik ga zo meteen een verhaal vertellen.
Als je voelt dat je hetzelfde soort leven hebt gehad als de persoon uit het verhaal, dan mag je in de rode tuin gaan wonen.
Wie zichzelf helemaal herkent in het verhaal wordt automatisch naar de rode tuin toegetrokken.
Hij weet dat hij of zij zich daar helemaal thuis zal voelen.
In wélke tuin je ook zult gaan wonen, onthoud dat we allemaal een stukje liefde van God in ons hebben.
Daarom is iedereen even belangrijk, zoals al die korreltjes in de woestijn, de druppels van de zee, de puzzelstukjes van de grote puzzel én zoals alle muziekinstrumenten van het orkest.'

De woorden klinken zo logisch en vanzelfsprekend uit de mond van de mensenvriend, dat alle mensen bijna ademloos zitten te luisteren.
Marie-Sofie heeft een dik schrift meegenomen en zit op de grond.
Het schrift is nog leeg. Ze gaat het volschrijven met alle verhalen die hun vriend te vertellen heeft.

*'Er was eens heel lang geleden een koning.
Hij was niet zómaar een koning, nee hij was een bijzondere koning; hij kon toveren.
Alles wat hij voor zichzelf nodig had, had hij getoverd: een kasteel, een koets met acht paarden, prachtige koningsmantels en de heerlijkste gerechten.
Hij wenste iets en even later was het er zomaar ineens.
Toen hij alles bezat wat zijn hartje begeerde, bedacht hij dat hij ook wel alles kon toveren voor ándere mensen die zelf niet konden toveren.
De hele dag was hij druk bezig om voor alle mensen die in zijn land woonden allerlei dingen te toveren.
Hij gaf hen alles wat ze nodig hadden.*

De mensen vonden dat natuurlijk ontzettend fijn, iedereen was uiterst tevreden over de koning.

De koning had ook een zoon, hij heette Milo.

Toen de koning heel oud geworden was, leerde hij zijn zoon hoe hij kon toveren.

Milo was natuurlijk heel blij dat hij het nu ook kon.

Enkele jaren later stierf de koning en toen werd Milo koning.

Milo toverde en toverde jarenlang achter elkaar.

Maar hij toverde niets voor de mensen die in zijn land woonden.

Hij wilde alles voor zichzelf houden.

De mensen in zijn land vonden het niet leuk dat hij alleen maar aan zichzelf dacht.

Ze vonden hem helemaal niet aardig en heel gierig.

Hij gaf werkelijk geen enkel centje weg.

Milo had alles wat hij mooi vond: een mooie boot, diamanten, goud, een dure sportauto, paarden en noem maar op.

Hij zocht steeds naar iets nieuws dat hem gelukkig kon maken.

Na een korte tijd was hij er al weer op uitgekeken en wilde hij weer iets anders.

Hij woonde in een prachtig kasteel, daar woonde hij helemaal alleen.

Hij was eenzaam, heel eenzaam..... Maar rijk was ie wel.

Hij bezat een heel koninkrijk zonder dat hij zich echt koning voelde.

Op een dag werd Milo ziek, heel ernstig ziek. Hij moest naar het ziekenhuis.

Maar niemand kwam hem daar opzoeken.

Hij had geen vrienden en geen vriendinnen omdat hij het veel te druk had gehad met voor zichzelf te toveren.

Zijn familie wilde hem niet meer kennen, Milo was veel te onaardig tegen hen geweest.

Daar lag hij dan... helemaal alleen in dat ziekenhuis.

Hij had een vervelende ziekte waardoor hij erg veel pijn leed.

Hij had nu veel tijd om na te denken, maar hij kwam er niet achter wat er fout was gegaan in zijn leven.

Heel eenzaam is Milo na enkele maanden gestorven.

De ziekte heet 'Hebzucht.'

En zo zie je maar weer, lieve mensen, dat rijkdom Milo niet gelukkig heeft gemaakt.

Milo dacht dat rijkdom het enige belangrijke is dat er bestaat.

Milo had alleen vertrouwen in bezittingen.

Toch maakte al dat bezit hem steeds maar heel eventjes gelukkig.

Hij wist niet dat het leven veel meer inhoud heeft als je juist niet rijk bent

en alles met elkaar deelt. Dat kan Milo leren in de rode tuin.

In die tuin leert hij opnieuw vertrouwen krijgen in de heilige kracht die in iedereen zit.

Misschien herken je jezelf in Milo, lieve mensen.

Wel, ga dan met mij naar de rode tuin.

Daar kun je een poosje wonen en daar zal koningin Sofia je verdere lessen geven over hoe je het echte geluk in jezelf kunt vinden in plaats van in de dingen.

Sta op, mensen en volg mij.

Ik zal jullie naar koningin Sofia brengen, zij is de koningin van de wijsheid.

Zij kan alles uitleggen over de kracht die in ieder mens schuilt.

En... wie ánders is dan Milo, kan morgen terugkomen voor het volgende verhaal.'

Zo hier en daar in de menigte staan enkele mensen op en lopen samen naar de rode tuin.

‘Zo,’ zegt Evi tegen Marie-Sofie, ‘dat was wel een duidelijk verhaal, vindt u niet? Heeft u alles opgeschreven?’

‘Jazeker, Evi! Ik denk dat er op aarde heel veel Milo’s woonden.

Vooraf in ons rijke Nederlandje.

Heel veel mensen die ik ken waren altijd bezig met hard werken om steeds maar méér dingen te kunnen kopen; nieuwe meubels, nieuwe auto’s, nieuwe huizen, nieuwe kleren.

Er waren maar weinig mensen die zich bezig hielden met het eerlijk verdelen van alles wat moeder aarde ons geeft.

Het rijke Westen eigent zich alles toe zodat er voor de rest van de wereld slechts kruimeltjes overblijven en ze daar doodgaan van de honger.

Dat is toch niet eerlijk, hè Evi!’

‘Ik weet zeker dat koningin Sofia hen dat heel liefdevol kan vertellen in de rode tuin, Marie-Sofie.

Ik kan me nog goed herinneren hoe de engelen de baby’s in de vijver van de rode tuin net zolang lieten deinen tot ze vol vertrouwen in hun armen lagen te genieten.

Ik weet ook nog hoe ik in de rode tuin leerde dat ik er op moest vertrouwen dat de aarde ons altijd alles biedt wat we echt nodig hebben en dat alles wat groeit en bloeit voor álle mensen is.’

‘Heel mooi, lieve Evi. Wij weten dat al, maar deze mensen nog niet.

Daarom vind ik het zo fijn dat we nu met zijn allen hier zijn, zodat iedereen dit allemaal te weten komt.’

‘Nou en of,’ zucht Evi. ‘Ik denk dat ik maar eens met Katja en Wouter naar de rode-limonade-fontein ga. Ik heb zoete dorst.’

‘Weet je nog dat we samen aan onze vriend hebben beloofd om de kinderen in de kleurentuinen de weg te wijzen?’

‘O ja, dat is waar. Ik zou hen alles vertellen wat ik in mijn dromen geleerd heb in de kleurentuinen.

Zullen we er straks meteen mee beginnen?’

‘Ja, dat is goed. Ga eerst maar lekker wat limonade drinken.’

Koningin Sofia zit al te wachten bij de rode vijver met daaromheen de prachtigste rode bloemen die je op aarde nog nooit gezien hebt.

Haar lieve stem klinkt: ‘Welkom, lieve mensen. Welkom in deze schitterende tuin. Ik zal u iets heel wonderbaarlijks laten zien, kom maar mee.’

Koningin Sofia staat op en loopt langs de rode vijver, langs de rode bloemen, het rode gras, de rode bomen, tot ze bij een rode grot aankomen.

‘Kom maar, dan leid ik u langs deze trap naar beneden.’

Ze loopt voorop met een heleboel nieuwsgierig geworden mensen achter zich aan de trap af.

Als ze wel duizend treden naar beneden hebben gelopen, komen de mensen in een heel grote ruimte terecht.

De wanden van deze ruimte zijn bedekt met allerlei rode edelstenen.

Overal waar je kunt kijken zie je de prachtig flonkerende stenen.

In het midden van de ruimte zit een rond gat in de grond van ongeveer drie meter doorsnede en uit deze ronde opening komt een héle dikke bundel stralend rood licht.

Dit rode licht laat de edelstenen in de wanden flonkeren.

O, wat is dit geweldig mooi!

De mensen kijken ademloos naar deze prachtige omgeving.

'Dit krachtige licht komt uit het binnenste van deze planeet omhoog.
Dit licht is het schijnsel van de blijheid van alle zaden uit de grond.
Alle zaden zijn zo ontzettend gelukkig omdat ze weten en voelen dat in hun binnenste de heilige kracht van de Vader woont.
Van pure blijdschap gaan de zaden stralen.
En als ze gaan groeien, dan kunnen wij hun blijdschap zien in de bloemen, in de bomen, in het gras en in de planten.
Daarom voelen alle bloemen en de rest van de natuur hier zo heerlijk aan.
Alles is gelukkig en dat willen ze heel graag laten zien.
Als u straks weer boven komt, kijkt u misschien met andere ogen naar de bloemen en de bomen.
Misschien kunt u het geluk dat ze uitstralen beter voelen.
Eet dan eens een vrucht van één van de fruitbomen.
U próeft het geluk dat in deze vruchten zit, echt waar!
Op deze planeet weten we dat hebzucht alleen maar een zoeken naar geluk is.
Wanneer de mens zich weer gelukkig voelt, is hij ook van de hebzucht genezen.
Deze rode straal werkt bijzonder helend voor u allen.
Als u vlak bij deze straal gaat staan, dan wordt u helemaal doorstraald met dit geweldig krachtige licht.
U kunt zich hier komen opladen zo vaak u dit nodig vindt.
U moet weten, lieve mensen, dat dit licht uw innerlijk krachtig maakt.

U zult steeds meer vertrouwen krijgen in dit licht en langzaam maar zeker voelen alle celletjes van uw lichaam zich nét zo gelukkig als de bloemen en planten.
Met zijn allen kunnen wij dan ook zo'n mooie lichtbundel worden.
Dat is toch fijn hè!
Ik zal u nu hier achterlaten. Blijf hier genieten zolang u wilt.
We zullen elkaar elke dag in de rode tuin ontmoeten.'

Evi, Katja en Marie-Sofie zijn intussen naar de rode tuin gegaan.
Ze hebben heerlijke rode limonade uit de fontein gedronken.
Rondom de fontein spelen heel veel kinderen tikkertje en verstopperkje.
Evi roept hen allemaal bij elkaar.
'Hebben jullie de pratende bloemen al gezien?'
'Nee, ik zie alleen maar gewóne rode bloemen,' antwoordt een klein jongetje.
'Heb je dan zelf al iets tegen die gewone bloemen gezegd?'
vraagt Evi.
'Nee, bloemen zeggen toch niets terug.'
'Jawel hoor, luister maar...'
Evi bukt zich en aait heel voorzichtig een fluweelzacht blaadje van een dieprood viooltje en fluistert: 'Wat ben je mooi en heerlijk zacht.'
'Hi hi hi... dank je wel,' giechelt het viooltje met een heel hoog piepstemmetje.
'Waarom ben je zo blij, viooltje?'
'Hi hi hi... omdat God in mij lacht, daar krijg ik rode koontjes van.'
Vol bewondering kijken de kinderen naar het kleine viooltje.
'Weet je wát? Zullen we allemaal eens met verschillende bloemen gaan praten?
Dan komen we straks weer bij elkaar en vertellen we elkaar wat de bloemen te vertellen hadden, oké?'
Nou, daar voelen de kinderen wel wat voor. Met blóemen praten, dát hebben ze op de aarde nog nooit gedaan!
En zo zoekt ieder kind een bloem uit om mee te babbelen.
Een hele poos later komen ze weer bij elkaar en vertellen honderduit over hun bijzondere gesprekken.
'Ik heb met een minibloempje gesproken en weet je wat het zei?'
begint Katja.
'Ik heb het snel opgeschreven, anders kon ik het niet eens onthouden.'
Dan leest ze haar briefje voor:
'Je hoeft niet bezorgd te zijn of je genoeg te eten en te drinken zult hebben.
Kijk maar eens naar de vogels in de lucht; buiten is alles te vinden wat ze nodig hebben. Weet dat God in de natuur álles heeft gemaakt wat jij nodig hebt om te eten en te drinken.
Maak je ook geen zorgen over je kleding. Kijk maar eens naar alle bloemen; ze maken geen kleren en toch zijn de bloemen prachtig gekleed, kijk maar eens hoe kleurrijk hun blaadjes zijn.
Jullie mensen zijn Gods kinderen!
Daarom zal hij ook voor jullie zorgen en je alles geven wat je nodig hebt.
Vertrouw daar maar op!'
'O, wat mooi Katja! Heeft dat kleine minibloempje dat allemaal tegen jou gezegd?'
Evi kijkt verwonderd naar haar beste vriendin.
'Ja, ik zou het zelf nooit kunnen verzinnen.'

'Hoei... dus dan hoef ik me nóóit meer zorgen te maken of ik morgen nog wel iets te eten heb!' juicht Paulo.

'Ja, zo is het,' knikt Evi. 'God zorgt voor ons allemaal!

Je moet wel even onthouden dat God hetzelfde is als Allah, Brahma, Jahwe en ook hetzelfde als De Bron, de Ene, de Alkracht of als Onze Vader.

In verschillende landen van de aarde wordt Hij gewoon anders genoemd.'

'Mijn bloemetje zei ook iets moois, Evi,' zegt Inez.

'Het zei dat we elkaar moeten liefhebben en dat we voor elkaar moeten zorgen.'

'Natúúrlijk, Inez! Als je weet dat God in ons woont, dan zorgen we vanzelfsprekend voor elkaar. Dan werkt God dóór ons heen en daardoor kun je dan zeggen dat God voor iedereen zorgt.

Als mensen elkaar liefhebben, helpen ze elkaar.

Dan denken ze niet alleen aan zichzelf, maar dan delen ze met elkaar wat er is. Daarom kun je zeggen dat door de liefde van God in de mens, de mensen nooit tekort zullen komen.'

'Hoe weet je dat allemaal, Evi?'

'Ik heb al vaak met de bloemen gesproken, Inez.'

Ling is een klein Chinees meisje.

Ze vraagt: 'Kunnen bomen óók praten?'

'Jazeker. Weet je hoe je het beste met bomen kunt praten?'

Door net als een boom te gaan staan. Zullen we dat eens proberen?'

Wie doet er mee?'

De kinderen worden nieuwsgierig naar wat Evi hen nú weer te leren heeft.

'Kijk, je gaat in een kleine spreidstand staan.

Je doet je ogen dicht en je bedenkt dat jij zelf een boom bent.

Je lichaam is de stam, je armen zijn de takken en aan je tenen groeien een heleboel wortels in de grond.

Je voelt je heel stevig in de grond staan.

Het lijkt wel of je een klein stukje in de grond wegzakt.

Dat is natuurlijk niet écht zo, maar het lijkt er wél op.

Je kunt niet omwaaien, zo stevig sta je nu.

Je voelt de krachtige sapstroom uit de aarde omhoog komen, door je wortels naar boven in je eigen stam vloeien.

Strek nu je armen als takken omhoog en je voelt je heen en weer deinen in de wind.

Heerlijk hè! Doe je ogen maar weer open en ga dan naast een boom staan met wie je wilt praten.

Dan doe je weer alsof je een boom bent.

Bomen kunnen met elkaar praten, dus als jij boom wordt, kun je horen wat de boom je te vertellen heeft.'

En zo kiezen de kinderen allemaal een boom uit en doen precies wat Evi hen verteld heeft.

'Hallo Ling, ik vind het gezellig dat je met mij komt praten.

Kinderen maken een oude boom als ik altijd heel vrolijk.

Weet je wat zo leuk is... wij lijken eigenlijk wel een beetje op elkaar!'

'O ja? Hoezo?' vraagt Ling verbaasd. 'Ik vind dat ik niet écht op u lijk hoor!'

'Nee, dat kan ook niet. Want ik kom uit een bomenzaadje en jij komt uit een mensenzaadje. Maar ik bedoel eigenlijk dat in *allebei* onze zaadjes Brahma de kracht en de liefde is!

Die kracht laat de zaadjes groeien zodat ze mooie grote bomen en mooie grote mensen kunnen worden.

De liefde in het zaadje laat in de bomen en in de mensen alles veranderen,' zegt de boom wijs.

'Wat verandert er dan door liefde?' vraagt Ling geboeid.

'Liefde maakt alle lelijke dingen weer mooi.

Ruzie verandert in vriendschap, boosheid verandert in vergeving en verdriet verandert in blijdschap, beste Ling.'

'Zit die kracht en liefde in álle zaadjes die er bestaan, beste boom?'

'Ja, in álles wat groeit en bloeit. In elk zaadje woont Brahma en daarom woont Brahma ook in alle celletjes die uit de zaadjes zijn gegroeid.'

'O wat fijn, boom. Nu kan ik altijd blij zijn.

Mag ik morgen nog eens met u komen praten?'

'Ja natuurlijk, kom maar zo vaak je wilt.' De boom legt zijn takken om het kleine lichaampje van Ling alsof hij haar omhelst.

'Dag lieve boom, tot morgen.'

Zo snel als ze kan, rent Ling naar de andere kinderen.

'Ik heb er een goede vriend bij gekregen. Hij is heel slim, want hij weet alles van de kracht en de liefde van Brahma.

Hij zei dat in alles wat groeit en bloeit Brahma woont.

Dus in jou en in mij ook!

Fijn hè?'

Ling heeft een rode blos op haar wangen en glimlacht van oor tot oor.

'Brahma is toch hetzelfde als God, hè Evi?'

'Ja, dat is precies hetzelfde, lieve Ling.

Hé, dat klinkt hetzelfde als *lieveling*, haha!'

De oranje tuin

'Dag lieve mensen,' groet de mensenvriend.

'Ga maar lekker zitten en luister goed naar het volgende verhaal...

Er was eens een zeemeermin. Ze heette Meermanda.

Meermanda was het gelukkigste zeemeerminnenmeisje dat er in alle zeeën van de aarde woonde.

Ze had dikke pret met de vissen. Ze mocht op de ruggen van de roggen mee zwemmen, ze mocht zich aan de vinnen van dolfijnen laten meetrekken en ook de zeepaardjes waren haar dikste vriendjes.

Ze genoot van de koralen en de schelpen en bovenal van het heerlijke zoute water dat altijd in beweging was.

Toen Meermanda wat ouder was en de mooie dingen in de zee haar een beetje begonnen te vervelen, ging ze naar haar moeder...

'Ik wil zo graag een zeemeerminnenvriendje.

Weet jij waar zo'n zeemeerminnenvriendje woont, mam?'

Mama zeemeermin glimlachte en antwoordde: 'Ga maar op zoek, mijn lieve kind.

Ergens hier in een van de grote zeeën zal hij wel spelen en net zo verlangen naar jou als jij naar hem.'

'Dat is goed, mama, ik zal hem gaan zoeken.'

'Vóór je gaat, wil ik je nog wel waarschuwen. Je moet ervoor zorgen dat je altijd onder water blijft. Je mag wel heel eventjes met je hoofd boven water om te kijken, maar je staart mag nooit opdrogen, die moet altijd nat blijven. Beloof je dat?'

'Ja natuurlijk, mama.'

Ze namen afscheid van elkaar en Meermanda trok de weide wereldzeeën in.

Op zoek naar een zeemeerman. Ze zocht dagen, weken, maandenlang in koraalriffen, in grotten en spleten en zelfs in grote schelpen.

Maar nergens vond ze een zeemeerman.

Nadat ze ongeveer een jaar had gezocht, was ze zó moe van het zoeken dat ze hartverscheurend begon te huilen.

Ze lette niet goed op en liet zich meevoeren met de stroom van het water.

Toen duwde de zee haar op het strand van een eiland.

Ze had de moed om nog ooit een zeemeerman te vinden bijna opgegeven, maar toen bedacht ze opeens:

'Als hij niet in de zee woont, misschien woont hij dan wel op het land, op dit eiland misschien...'

Intussen was Meermanda de waarschuwing van haar moeder vergeten: haar staart mocht nooit opdrogen!

Maar waaróm dat niet mocht, had haar moeder niet verteld.

Daar zat Meermanda dan, op het strand.

Ze kon niet lopen met haar staart, maar ze kon wel een beetje vooruit schuifelen.

Ze schuifelde net zolang tot ze de hoogste punt van het eiland had bereikt.

Zo had ze een goed uitzicht over het hele eiland.

Maar wáár ze ook keek, ook hier vond ze geen zeemeerman.

Al na korte tijd droogde de staart van Meermanda helemaal op.

Ze kon zich niet meer bewegen! O wat erg, ze kon niet meer terug naar de zee.

Toen herinnerde Meermanda zich opeens de waarschuwing van haar moeder. O, wat had ze een spijt.

Ze huilde dikke tranen en schreeuwde zo hard als ze kon: 'HELP MIJ!!'

Ergens in de buurt van het eiland hoorde Goelian haar schreeuw om hulp.

En wie was Goelian? Ja, dát was natuurlijk een zeemeerman.

Hij zwom op het geluid van het geschreeuw af en zag daar hoog boven op een heuvel Meermanda zitten.

Hoe zou het verhaal aflopen, denk je?

Zou hij haar gaan redden, of is hij bang dat zijn staart óók opdroogt?

Als je benieuwd bent naar de afloop en je jezelf in Meermanda herkent, ga dan naar de oranje tuin. Daar zal koningin Sofia jullie de rest van het verhaal vertellen.

De oranje tuin is de beste sfeer waar jullie je thuis zullen voelen.'

Een grote groep mensen staat op en de mensenvriend wijst hen de weg naar de oranje tuin.

Koningin Sofia wacht daar al om hen het vervolg van het verhaal te vertellen.

'Welkom, lieve mensen, in deze vrolijke tuin.

Kijk maar eens om u heen naar alle schitterende oranje bloemen en planten.

Ik zal u de rest van het verhaal vertellen over Meermanda en Goelian de zeemeerman...

Goelian zag Meermanda op de heuvel van het eiland zitten.
Hij had nog nooit in zijn leven een zeemeerminnenmeisje gezien.
Zijn hart bonsde snel.
O, wat vond hij haar mooi en wat had hij medelijden met haar.
Ze huilde en schreeuwde zo hard!
Zijn vader had hem gewaarschuwd dat hij nóóit, maar dan ook écht nóóit zijn staart mocht laten opdrogen, omdat hij dan niet meer kon bewegen.
Goelian zwom naar het strand, maar hij zorgde er wel voor dat zijn staart in het water bleef. Hij riep heel hard: 'HALLO ZEEMEERMIN!'
Meermanda hoorde hem en keek hem aan.
Wat was ze ontzettend gelukkig dat ze eindelijk een zeemeerman had gevonden, of eigenlijk dat hij háár had gevonden.
'Ik zal je redden, maar ik moet eerst hulp gaan halen!!' schreeuwde Goelian.
Zo snel als hij kon ging Goelian op zoek naar de reuzenschildpad.
Na korte tijd vond hij hem. Samen zwommen ze terug naar het eiland.
De schildpad klom voetje voor voetje, heel langzaam de heuvel op.
De schildpad groef een kuil onder Meermanda, zodat Meermanda vanzelf op zijn grote schild kwam te zitten en de schildpad bracht haar naar het water, naar Goelian.
Ze liet zich van zijn rug in het water glijden.
Zodra de staart van Meermanda in het water lag, kon ze zich weer goed bewegen.
Meermanda en Goelian werden op slag verliefd op elkaar.
O, wat waren ze gelukkig met elkaar.
Na een tijdje kregen ze samen een meerminnenkind en met hun drietjes zwommen ze door de wereldzeeën.
Na een lange poos kregen Goelian en Meermanda ruzie met elkaar.
'Jij begrijpt me niet,' had ze tegen Goelian gezegd.
'En jij speelt alleen met ons kind, het lijkt wel of ik niet meer besta,' had Goelian geantwoord.
Het bleef niet bij deze ene ruzie, maar er volgden nog veel meer ruzies.
Het meerminnenkind vond dat helemaal niet leuk.
Het zei: 'Kom papa en mama, dan gaan we naar de oranje zee, die kan jullie ruzie beter maken!'
Dat vonden ze een goed idee en ze zwommen met hun drietjes naar de andere kant van de wereldzeeën, naar de oranje zee.
De oranje zee had heel speciale waterdruppels.
Het waren namelijk "weergoedmaakdruppels".
Als je daar in zwom, dan was je meteen niet meer boos.
Meermanda en Goelian omhelsden elkaar en hun kind hield hen stevig vast.
'Zullen we hier maar een tijdje blijven wonen?' vroeg het meerminnenkind.
En zo woont de zeemeerminnenfamilie nu nog steeds in de oranje zee.
Ze hebben het daar reuze naar hun zin en maken nooit meer ruzie met elkaar.

Er zijn heel veel mensen die zich, net als Meermanda, eenzaam voelen.
Ze willen graag iemand die hen gezelschap houdt in hun leven.
Zonder gezelschap worden ze verdrietig. Ze zijn bang om alleen te zijn.
Voor deze mensen is het belangrijk om samen te wonen of te trouwen en kinderen te krijgen. Soms gaat dat goed, maar soms ook niet.
Soms blijven ze eenzaam, ondanks dat ze samen zijn.
Ze zijn verdrietig omdat ze niet kunnen vertellen wat ze denken,

omdat die ander hem of haar niet begrijpt.
Wat veel mensen niet weten is dat alle mensen verschillend zijn
en dat het daardoor best moeilijk is om elkaar te begrijpen.
Ze maken dan ruzie en in het ergste geval voeren ze oorlog met elkaar.
Daarom moeten we elkaar leren vergeven. Dat is heel belangrijk.
Het is veel beter om niet de ander de schuld van iets te geven, maar moeite te doen
om hem te begrijpen.
Dat vindt die ander veel fijner en dan is er vrede.
Hier in de oranje tuin is een heel bijzonder meertje.
In dat meertje zit water dat heel veel lijkt op het oranje “weergoedmaakwater”
van de oranje zee van Meermanda.
Kom, dan zal ik u erheen brengen.’
Koningin Sofia loopt voorop en de mensen die naar het verhaal hebben geluisterd
volgen haar langs het pad met oranje bomen.
Even later komen ze op een heel speciale plek.
Hier staan de oranje bomen in een grote cirkel.
De oranje takken met de oranje bladeren lijken elkaar allemaal een hand te geven.
Midden tussen die bomen zien ze een betoverend mooi meertje.
Boven het meertje hangt een kleine oranje zon die zijn oranje stralen in
het water laat schijnen.
De waterdruppels nemen die zonnestrallen in zich op en hierdoor schitteren ze als
oranje kristalletjes.

Het lijkt wel een sprookje, zo mooi is het.
‘Kom maar, lieve mensen. Jullie mogen allemaal genieten van dit heerlijke
weergoedmaakwater. Kom spelen en zwemmen in dit water.
U kunt er ook van drinken, zoveel u maar wilt.

Dit water kan nooit opraken.
Het maakt u mooi van buiten en zacht van binnen.
Kom, lieve mensen, kom en ervaar het zelf!
Een paar mensen beginnen met pootjebaden en een paar andere springen er meteen in. Dan volgt ook de rest van de groep.
Koningin Sofia kijkt nog even naar alle vrolijk spelende mensen en gaat dan op weg naar de volgende tuin.

Evi is met een aantal kinderen ook in de oranje tuin aan het spelen.
'Kun je hier ook zwemmen, Evi?' vraagt Sven.
'Nou en of, Sven! Het is hier een zwemparadijs!
Kom maar, dan wijs ik jullie de weg.'
Even later glijden de kinderen over de langste glijbaan die ze ooit hebben gezien. Ze spartelen in het borrelende water, ze staan onder een enorme waterval en ze laten zich meevoeren in een spannende wildwaterbaan. Sjonge, wat een pret.
Evi maakt de kinderen erg nieuwsgierig als ze roept:
'Hela, er is hier nog iets véél mooiers!
'Néé toch,' zegt Anja, 'ik kan me niet voorstellen dat er nog iets mooiers bestaat dan dit zwemparadijs!
'Ik weet niet of je het móóier vindt, maar het is in ieder geval héél bijzonder.'
Evi loopt voorop en brengt de groep kinderen naar een bron.
Bij de bron wacht hun goede vriend.
'Dit is geen gewone bron, maar een heilige bron,' zegt hun vriend. 'Als je van dit water drinkt, zul je nooit meer naar iets anders verlangen.'
'Wat bedoelt u?' vraagt Anja.
'Dit is het water van de alliefde van God.
Als je dit water drinkt, denk je aan Zijn liefde.
En dat is precies wat God wil... dat iedereen liefdevol is.
Dan zal niemand wat tekortkomen, want dan delen de mensen alles met elkaar,' legt de mensenvriend haar uit.
'Nu snap ik het,' zegt Anja. 'Dan wil ik graag van dit water uit de heilige bron drinken!' Hij reikt haar een beker water aan:
'Neem zoveel je wilt, het kan nooit opraken.'
De andere kinderen willen ook wel van dit bijzondere water drinken.
Elk op hun beurt krijgen ze een volle beker.
Met een aangenaam gevoel van binnen gaan de kinderen weer terug naar hun ouders.
Geestdriftig vertellen ze wat ze die dag hebben meegemaakt.

De gele tuin

Weer klinken de lieflijke belletjes over de nieuwe planeet en de mensenvriend staat al te wachten op de heuvel...

*'Vandaag vertel ik over Hans. Hans is een man van achtendertig jaar.
Elke ochtend gaat hij al om vijf uur naar zijn werk. Hij is slager.
Hij heeft dat beroep gekozen omdat zijn vader vroeger ook slager was
en daarnaast vindt hij vlees het lekkerste wat er bestaat.'*

Al fluitend hakt hij het vlees en maakt er malse lapjes van.
Ook maakt hij gehaktballen en worst.
Om negen uur gaat zijn winkel open.
Zijn zaakje loopt goed. Hij plaagt de vrouwen die bij hem in de winkel komen met allerlei flauwe grapjes.
De klanten vinden dat wel leuk en kopen graag bij slager Hans.
Als Hans de winkel heeft gesloten, gaat hij naar huis.
Daar wacht zijn vrouw op hem met de soep, de aardappelen, de groenten en natuurlijk niet te vergeten een mals stukje vlees.
Maar dan begint Hans tegen zijn vrouw te snauwen:
'Hoe vaak heb ik je niet uitgelegd hoe je vlees moet braden, Ans!
Je kunt het nog steeds niet na al die jaren.
Je bent geen knip voor je neus waard!'
Ans schrikt van zijn harde stem.
Ze is het wel een beetje gewend, maar toch laat ze de juslepel uit haar handen vallen.
'Wat ben je toch een onhandige kluns,' doet Hans er nog een schepje bovenop.
Snel gaat Ans naar de keuken om een vaatdoekje te halen.
Ze slikt een paar keer, zucht diep en pinkt een traantje uit haar ooghoek.
Ze poetst de jus op en kijkt haar man niet aan.
'Ik kan hem maar beter even met rust laten als hij zo'n bui heeft,' denkt Ans in zichzelf.
Dan schept ze het eten voor haar vier kinderen op.
De kinderen durven nu ook niets meer te zeggen.
Ze vinden het eigenlijk veel gezelliger als papa niet thuis is.
Mama is dan veel vrolijker en ze kunnen dan veel fijner spelen.
Als papa thuiskomt, moet het rustig zijn en ze mogen ook geen troep maken, want dan gaat hij zo vreselijk schreeuwen.
Na het eten valt Hans op de bank in slaap.
Hij is zo vreselijk moe van de lange dag werken.
Na een uurtje rekt hij zich uit, gaat naar de koelkast en zet zes flesjes bier op tafel.
Achter elkaar laat hij die door zijn keelgat glijden.
Hij laat een flinke boer en zegt tegen zijn kinderen: 'Vooruit, naar bed jullie!'
'Ja maar papa, ik wil nog even iets van mijn huiswerk aan u vragen,' zegt één van zijn kinderen.
'Dat moet je maar aan je moeder vragen en daarna ga je als de bliksem slapen, het is bedtijd!'
'Ja maar papa, mama zegt dat ze het niet weet en dat u veel slimmer bent.'
'Na zo'n lange werkdag ben ik echt niet meer zo slim hoor.
Vraag het dan maar aan de meester morgen en nu hup naar bed.'
Languit ligt Hans nu op de bank en kijkt TV.
Als Ans de kinderen naar bed heeft gebracht, komt ze beneden en ze stelt voor om samen naar een mooie film te kijken.
'Nee hoor, er komt voetbal vanavond.'
'Maar Hans, er is bijna elke avond sport op TV.
Kunnen we vanavond niet eens iets anders kijken?' vraagt Ans voorzichtig.
'Het is een belangrijke wedstrijd en trouwens... wie heeft deze televisie betaald?
Wie heeft er hard voor gewerkt? Ikke toch zeker!'
Zonder nog iets te zeggen gaat Ans naar de keuken.

Ze pakt haar breiwerk en even later hoort Hans de breipennen razendsnel tegen elkaar tikken.

'Kan je niet wat zachter doen, het is zo'n irritant geluid!'

schreeuwt Hans naar de keuken.

Ooo... wat heeft Ans een spijt van haar huwelijk.

Vroeger was hij zo vriendelijk, maar nu kan hij alleen nog maar mopperen, mopperen en nog eens mopperen.

'Misschien moet ik hem in de slagerij gaan helpen.

Hopelijk is hij dan minder moe en moppert hij dan minder,'

bedenkt Ans.

De volgende dag stelt zij haar idee voor aan haar man en wonder boven wonder vindt hij het een goed plan. En zo helpt Ans voortaan haar man in de winkel, zodra hun kinderen naar school zijn.

Ze ontdekt dat haar man voor zijn klanten veel vriendelijker is dan voor haar en de kinderen.

Hoe lief ze zelf ook is voor haar man, het helpt totaal niets.

Op een dag zegt ze tegen haar man dat ze met haar kinderen een weekje gaat kamperen. Het is tenslotte vakantie.

'Goed idee, Ans,' is de reactie van Hans. 'Dan heb ik eindelijk het rijk voor mij alleen en kan ik eindelijk eens een hele week doen wat ik wil.'

Ans pakt een heleboel spulletjes in, zoveel ze maar mee kan nemen.

Ze laadt hun grote auto propvol.

Dan rijdt ze weg met haar vier kinderen.

Ze zwaaien naar papa. Voor de laatste keer...

Want Ans heeft andere plannen dan kamperen. Ze gaat heel ver weg.

Ver weg van bier, ver weg van voetbal, ver weg van de slagerij en onvindbaar ver weg van Hans.

Ze bouwt een nieuw leven op, heel héél ver weg.

Ziezo, lieve mensen, dit was het leven van Hans.

Ik weet dat er veel mensen zijn die zichzelf zullen herkennen in Hans.

Die hoeven zich niet te schamen, want God begrijpt je.

Hij heeft geen oordeel over jullie, over niemand.

Maar wie zichzelf herkent, heeft hulp nodig om zich gelukkiger te leren voelen.

Want het leven kan zoveel mooier zijn dan het leven van Hans, lieve mensen.

De gele tuin is de beste plek om die hulp te vinden.

Geel is de kleur van de zon, de zon verwarmt jullie binnenste en laat je weer stralen.

Dus ga daar naartoe.

Het geeft niets als je familieleden niet met je meekunnen naar de gele tuin,

want je kunt elkaar altijd weer opzoeken, zo vaak je maar wilt.

Iedereen is verschillend en iedereen heeft een andere levensles nodig.'

Langzaam staan er enkele mensen op. Ze lopen naar de gele tuin en steeds meer mensen volgen.

De overgebleven mensen weten dat ze de hulp in de gele tuin niet nodig hebben en wachten geduldig op de volgende verhalen van hun geliefde vriend.

Marie-Sofie heeft een 'lamme' hand van het schrijven.

Evi gaat bij haar zitten om het verhaal nog eens na te lezen.

In de gele tuin wacht koningin Sofia op de mensen die graag het vervolg horen van het verhaal van Hans de slager.

'Ik zie uw bedrukte gezichten, lieve mensen,' zegt ze.

Het is ook niet zo'n vrolijk verhaal...'

Hans dacht alleen aan zichzelf.

Zijn vrouw moest precies doen wat hij zei.

Maar de mens is vrij en iedereen mag doen wat hij zelf wil.

Ans voelde zich met Hans niet vrij, dus was het logisch dat ze wegging.

Hans schrok heel erg toen Ans hem een brief stuurde waarin ze schreef dat ze niet op vakantie was met de kinderen, maar ergens ver weg een nieuw leven zou opbouwen. Hans zat helemaal in de put.

'Nu moet ik alles alleen doen,' pruilde hij. 'Ik moet alleen in de slagerij werken, alleen koken, alleen eten, alleen stoffen, dweilen, ramen lappen, boodschappen doen, alleen opstaan, alleen gaan slapen...'

O, wat heb ik toch stom gedaan!

Nu heb ik geen vrouw en geen kinderen meer, ik ben helemaal alleen...'

Hij was zo verdrietig dat hij niet eens meer zijn werk als slager kon doen.

Op een dag besloot hij de slagerij te sluiten en op zoek te gaan naar zijn vrouw en kinderen.

Hij wist waar Ans ongeveer moest zijn, omdat op de poststempel van de brief een plaatsnaam stond.

Hans reisde er naartoe en nam een foto mee waar het hele gezin opstond.

Hij vroeg aan iedereen die hij op straat tegenkwam of die wist waar

Ans woonde.

Hans stond daar op straat dag in, dag uit. Hij gaf de moed niet op.

Hij wist zéker dat hij haar ooit weer zou zien en dan zou hij haar kunnen zeggen hoeveel spijt hij had... Zijn vastberadenheid werd beloond.

Op zekere dag kwam hij een mevrouw tegen die Ans herkende van de school van de kinderen.

Hans stapte naar de school.

En daar zag hij Ans bij het hek van de school op de kinderen wachten.

Zijn hart bonsde in zijn keel. Hij liep op haar af. Hij was erg zenuwachtig.

'Hallo Ans, wat ben ik blij dat ik je gevonden heb! Ik heb je zo lang gezocht.

Ik kom je vertellen dat ik zo verschrikkelijk veel spijt heb, ik heb je niet goed behandeld. Ik speelde de baas over jou en de kinderen.

O Ans, ik besef nu pas hoeveel pijn ik je hiermee heb gedaan.

Ik was een echte bruut... maar geloof me, lieve Ans, dat ik nu ánders ben geworden.

Wil je me nog één kans geven?

En wil je me dan helpen om net zo lief te worden als jij?'

Dikke tranen stroomden over zijn wangen. Ans was eerst natuurlijk heel verbaasd, maar al gauw drongen de woorden van spijt tot haar door.

Ze sloot hem in haar armen en in haar hart.

De kinderen waren blij dat ze papa weer zagen en ook zij konden hem vergeven en gaven hem een nieuwe kans.

Gelukkig is het verhaal goed afgelopen hè!' zegt Sofia met een mooie glimlach.

Ze ziet de mensen instemmend knikken en gaat verder:

'Vaak moeten mensen eerst iets vreselijks meemaken vóór ze beseffen hoe fout ze hebben gedacht.

Niet alleen Hans had fout gedacht, maar álle mensen denken wel eens alleen maar aan zichzelf.

Maar we wonen met een heleboel mensen bij elkaar, daarom moet iedereen leren rekening te houden met elkaar.

Niemand is de baas, we zijn allemaal even belangrijk.

Onze vriend heeft u dat al uitgelegd met het orkest, weet u nog?

Iedereen is nodig en iedereen is uniek in de dingen die hij kan.

Om te leren dat we allemaal gelijk zijn, kunnen we het best de zon als voorbeeld nemen. Toen jullie nog op de aarde woonden, hadden jullie een prachtige zon.

Die prachtige zon maakt geen verschil tussen mensen.

Ze zegt niet: "Ik schijn wél voor jou maar niet voor hém."

De zon schijnt voor *iederéén*.

Dat zouden mensen ook moeten doen, voor iedereen schijnen.

Wees voor iedereen als een zon!

Laat uzelf van uw mooiste kant zien, word niet jaloers, boos of agressief.

Wees blij en zie de ander ook als een prachtig wezen dat zijn best doet.

Natúúrlijk mogen mensen fouten maken want daar leren ze van.

Ze leren dan hoe het *niét* moet en langzaam maar zeker worden ze dan steeds liefdevollere mensen. Iedereen groeit van egoïsme naar liefde.

Hier op deze planeet hebben we ook een zon.

Als je naar deze zon kijkt, dan weet je meteen dat deze zon anders is.

Ja, kijk nog maar eens, lieve mensen.

Goed, en nu ook proberen te *vóelen*...

Voelt u de liefde in haar stralen?

Het lijkt wel of ze u allemaal wil omarmen. Voelt u haar troost?

Héérlijk hè?

In deze fijne zonnige tuin kunt u werkelijk volop genieten van de goudgele bloemen en de schitterende goudgele zon.

Neem elke dag een zonnebad en bedenk dan dat de zon aan iedereen haar liefdevolle stralen schenkt.

Word als de zon, word als de zon, word als de zon!

Intussen is Evi met een aantal kinderen aan het spelen in de gele tuin.

Evi heeft samen met Katja een leuk spelletje verzonnen.

'We maken een hele lange rij, allemaal achter elkaar,' begint Evi.

'Wie vindt dat hij of zij de slimste is van allemaal?'

'Ikke.' 'Niet waar, ik ben slimmer.' 'Nee hoor, ik ben de allerslimste.'

'Weet je wat,' lacht Evi, 'jullie mogen achter de rij aansluiten.'

'Wie vindt dat hij de grootste is van de hele groep?'

'Ja, dat ben ik,' zegt Carl die inderdaad de allerlangste is.'

'Oké, dan mag je achter aansluiten,' zegt Evi.

'Wie vindt zichzelf de allermooiste van ons allemaal?'

'Nou, ik geloof wel dat ik dat ben,' antwoordt Isabelle.

'Achter aan de rij is nog plaats.

Wie vindt zich de allerbeste van alle kinderen?'

'Ik ben de beste in tekenen.'

'Ik kan het best turnen.'

'En ik kan het allerbeste piano spelen.'

'Oké, ook jullie mogen alle drie achter aansluiten.'

En zo gaat Evi net zolang door met vragen stellen, tot de kinderen

begrijpen waar het spel om draait.

Uiteindelijk durft er niemand meer te zeggen dat hij of zij beter is dan een ander, want dan moeten ze elke keer achteraan in de rij gaan staan en dat vinden ze helemaal niet leuk.

Katja en Evi lachen om de beteuterde gezichten van de kinderen.

'We lachen jullie niet uit hoor,' zegt Katja. 'We lachen jullie tóe!

We vinden het fijn dat jullie het nu snappen. Alle mensen zijn gelijk.

We dóen niet allemaal hetzelfde en we kúnnen niet allemaal hetzelfde en toch zijn we allemaal even bijzonder.

We zullen jullie nu niet meer plagen. Ik heb nog een leuke verrassing voor jullie,' zegt Evi nu wat serieuzer. 'Kom maar mee!'

'Waar gaan we heen?' vraagt Maj.

'Nog eventjes geduld, we zijn er zo.'

Ze neemt de kleine Maj bij de hand en zo lopen ze samen verder.

Even later komen ze bij een groot glazen gebouw.

Als de kinderen naar binnen lopen, merken ze dat het een huis vol lachspiegels is.

Ze kijken naar zichzelf en lachen zich het apelazerus.

'Hé, kijk eens hoe lang mijn hoofd is, ha ha ha!'

'Kom hier eens kijken, mijn benen lijken wel drie meter lang.'

'Hier lijkt ik wel een dik varkentje, knor knorr.'

'Hoe kan dát nou? Ik heb vier armen en vier benen. Dat is leuk!'

Als ze na een lange lachtijd weer buiten het glazen huis met de lachspiegels staan, vraagt Evi: 'Is jullie nog iets bijzonders opgevallen?'

De kinderen kijken elkaar vragend aan. Nee, ze weten het niet.

'Toen we in die gekke spiegels keken, zagen we er allemaal anders uit aan de buitenkant, maar het bijzondere is dat je van binnen gewoon hetzelfde blijft.

Dus eigenlijk maakt het niet uit hoe je eruit ziet of wat je doet, van binnen blijf je gewoon nog Maj of Carl of Isabelle!

Kijk eens, hier heb ik voor jullie allemaal een klein rond spiegeltje...

die heb ik gevonden achter de laatste lachspiegel.

Het zijn geen lachspiegeltjes, maar zonnespiegeltjes.'

'Wat kun je daarmee doen?' vraagt Katja zich af.

'Kom, dan gaan we in een kring op de grond zitten.

We houden de spiegeltjes een beetje schuin omhoog, zodat de zon erin weerkaatst.

Dan proberen we de stralen van de spiegeltjes te bundelen tot één dikke lichtstraal.

Ja goed zo, het lukt! Kijk, we maken nu met zijn allen een nieuw licht.

Mooi hè!' juicht Evi.

Hoog in de lucht stralen alle kleuren van de zon bij elkaar.

Het is een prachtig gezicht.

'Als we allemaal heel lief zijn voor elkaar, dan zijn we met z'n allen één grote zon, zegt Evi. 'Dat leerde ik al in de kleurentuinen toen we nog op aarde woonden.'

'Ben jij hier al ooit geweest dan?' vraagt Angelique ongelovig.

'Ja, elke nacht was ik in één van de tuinen.

We mochten een jaar lang in dezelfde tuin spelen.

En koningin Sofia vertelde ons dan van alles.

Wat zij ons leerde, konden we thuis toepassen.'

'Hoefde je dan nooit te slapen?' vraagt Angelique weer.

'Ja, natuurlijk wel. Die avonturen die ik in de tuinen beleefde, gebeurden juist als ik sliep!'

'Misschien waren het maar gewone dromen.'

'In mijn gewone lichaam leken het wel gewone dromen, Angelique, maar in mijn lichtlichaam was het heus hartstikke echt!' legt Evi uit.

'Ik denk dat ik je toch wel *móet* geloven, want je weet hier overal zo goed de weg en je weet een heleboel dingen waar ik nog nooit van gehoord heb.'

Katja gaat verder: 'Weet je wat we nog meer met de spiegeltjes kunnen doen?'

Onszelf erin bekijken. Ik weet nog hoe Marie-Sofie ons uitlegde dat als we over iemand iets vervelends dachten, we dan eerst naar onszelf moesten kijken.

Nou, daar kunnen we dan mooi deze spiegeltjes voor gebruiken.'

'Ja, maar dan zien we alleen onze buitenkant en ik denk dat Marie-Sofie bedoelde dat we dan naar onze binnenkant moesten kijken,' antwoordt Evi.

'Pas dan kun je ontdekken wat je eigen fouten zijn.

Ik geloof dat er een uitdrukking voor bestaat:

Haal eerst de balk uit je eigen oog voordat je de splinter uit een andermans oog haalt.'

'Nou, een balk in mijn oog zou ik in dit spiegeltje heus wel kunnen zien,' grapt Katja.

De roze tuin

‘Goedemorgen lieve mensen. Hebben jullie lekker geslapen?
Ga maar zitten en luister naar mijn vierde verhaal.
Dit keer gaat het verhaal over een prinses.

*Er was eens een prinses die Elize heette. Haar moeder was koningin.
Op een dag vroeg Elize aan haar moeder: ‘Mama, ik wil graag koningin worden.
Net als u.’*

De koningin antwoordde: ‘Je kunt niet zómaar koningin worden.

Eerst moet je de echte liefde gevonden hebben.’

‘Waar is die echte liefde dan, mama?’ vroeg Elize.

‘Ga maar zoeken, lieverd. Je hoeft je niet te haasten, je hebt nog tijd genoeg en je bent nog erg jong.’

‘Is de echte liefde hetzelfde als houden-van?’ vroeg Elize nog voor de zekerheid.

‘Dat klopt,’ was het korte antwoord van haar moeder.

Een paar dagen later dacht de prinses de oplossing te hebben gevonden.

Ze zei: ‘Mama, ik houd heel erg veel van pannenkoeken.

Die vind ik het lekkerst van al het eten dat ik ken. Kan ik nu koningin worden?’

De koningin glimlachte en zei:

‘Bijna, mijn kind. Je bent op de goede weg.’

Een poos later zei Elize: ‘Mama, ik houd veel van paardrijden, dan voel ik me zo groot en machtig. Kan ik nu koningin worden?’

De koningin glimlachte en antwoordde:

‘Bijna, mijn kind. Je bent op de goede weg.’

Enkele dagen later had Elize met een poes gespeeld en ging ze met het poesje op haar arm naar haar moeder.

‘Mama, ik houd zoveel van dit poesje, het is zo heerlijk zacht.

Dit is vast de echte liefde die u bedoelt. Kan ik nu koningin worden?’

‘Bijna, mijn kind. Je bent op de goede weg,’ was weer het antwoord.

Elize gromde van binnen: ‘Getverderrie, ze zegt stééds hetzelfde!’

Wéér ging er een poos overheen vóór ze haar moeder durfde te vertellen dat ze zoveel van de zee hield.

‘Ik houd zo van de wilde golven. Dat vind ik zo’n mooi gezicht.

Kan ik nu éindelijk koningin worden, mama?’

‘Geduld, mijn kind. Je bent op de goede weg.’

Elize keek haar moeder aan en zei: ‘Ik geloof dat ik heel veel van u houd, want u leert mij zulke wijze dingen.’

Ze omhelsde haar moeder en gaf haar wel twintig kusjes. ‘Kan ik nu koningin worden, mammatje?’ vroeg Elize met haar allerliefste stem.

‘Bijna, mijn kind. Je bent op de goede weg.’

‘Dat zegt u iédere keer! Maar ik kan de echte liefde nooit vinden, mama,’ pruilde Elize.

‘Alles wat je tot nu toe bedacht hebt, is in het belang van jezelf.

De pannenkoeken zijn lekker voor jóuw mond.

Het paard zorgt voor jóuw gevoel van macht.

Het poesje geeft jóuw handen een zachte aanraking.

De zee geeft jóuw ogen een mooie aanblik en je houdt van mij omdat ik je verzorg en je veel wijze dingen leer.

Zie je, lieverd... je houdt van al deze dingen omdat ze jóu wat opleveren.

*De echte liefde gaat niet om het krijgen maar om het géven
en echte liefde is niet buiten je te zoeken, maar heel dichtbij.
Echte liefde zit in je eigen hart.'*

'O mama, dat wist ik niet, dank je wel...

Ik geloof dat ik het nu een klein beetje beter begrijp.'

Op een dag werd Elize's kleine zusje Anne heel ernstig ziek.

Elize vond dat heel erg.

*Ze was de hele dag op de slaapkamer van Anne en zorgde goed voor haar zieke
zusje. Na een paar weken werd Anne opeens nóg zieker,
ze kon haar ogen niet meer opendoen.*

'O lieve Anne, doe je ogen nu eens open...

we moeten nog samen met je poppen spelen.'

Elize had vreselijk veel medelijden met haar zieke zusje.

*'Ik zal de sterren van de hemel plukken en ik zal de regenboog hier naar
binnenroepen.*

Ik zal alles voor je doen, als je maar weer beter wordt, lieve Anne!

Weet je wát... ik zal God vragen of Hij je beter maakt!

Ik houd toch zoveel van je.'

Gelukkig werd Anne weer beter en Elize was dolblij.

Door de ziekte van Anne leerde Elize de echte liefde in haar eigen hart kennen.

*Het was een liefde die niet náár haar toestroomde maar úit haar eigen hart naar
buiten stroomde.*

Toen kwam haar moeder, de koningin, naar haar toe en zei:

'Nu weet je wat de echte liefde is. Nú ben je een koningin.

Kijk, hier is een mooie kroon. Je mag hem zelf opzetten!'

*Elize's wangen glansden van geluk en uit haar ogen straalde de liefde
die zij voelde in haar hart.'*

De mensen hadden vol bewondering naar het verhaal van hun
vriend geluisterd.

'Zo... en wie nu voelt dat hij of zij net als Elize op zoek is naar de echte liefde,
die mag met mij meegaan naar de roze tuin.

Daar wacht koningin Sofia op jullie om je te helpen met je zoektocht.

In deze tuin zijn er bloemen in alle tinten roze die je maar kunt bedenken.

Zelfs het gras is roze, het water in de vijvers, de slootjes en watervallen
zijn roze en ook de bomen zijn roze.

Er gaat zo'n zachtheid uit van deze kleur.

De mensen die naar de tuin gebracht worden, voelen zich hier erg prettig.'

'Wélkom lieve mensen,' begint koningin Sofia uitnodigend.

'Ik hoop dat u het hier goed naar uw zin zult hebben.

Geniet eerst maar eens van de prachtige omgeving.

Laat alles goed op u inwerken.

Ik denk dat u allemaal in het verleden al iets hebt meegemaakt zoals prinses Elize.

Eerst gaan mensen altijd op zoek naar iets of iemand die hen liefde kan géven.

Na een poos komt iedereen er langzaam maar zeker achter dat die soort liefde maar
tijdelijk is.

Het geluksgevoel van die liefde is steeds maar erg kort.

Maar zoals onze mensenvriend al vertelde, zit de echte liefde in uw eigen hart.

Die liefde is niet tijdelijk, nee die is er eeuwig!

U hoeft alleen maar naar binnen te keren en u zult die echte liefde kunnen ervaren. Die echte liefde is God, Brahma, Jahwe, Allah, de Heilige Bron die in u woont. Hij is daar altijd al geweest. Daar diep in uw hart.

U hoeft het alleen maar áán te nemen, te geloven.'

Een man zegt: 'Tja gelóven, dáár heb ik het meeste moeite mee.

Ik geloof alleen maar in mezelf.'

'Dáár gaat het nu om meneer, je móet in jezelf geloven omdat in jezelf niet alleen je eigen wil huist, maar óók de liefde!'

'Aha, nu gaat me een lampje branden. Is de wil individueel en de liefde allesomvattend?'

'Gewéldig meneer, dat heeft u práchtig gezegd!

In deze roze tuin kunt u leren hoe u naar binnen kunt keren om die echte liefde in uw hart te ontdekken.

We hebben hiervoor in de roze tuin een prachtig hulpmiddel.

Kom maar mee.'

Koningin Sofia brengt de mensen naar een bijzondere plek in de roze tuin.

Er liggen heel veel grote felroze glazen harten in het zachtroze gras.

'Wat moeten wij met deze harten doen Sofia?' vraagt één van de mensen verbaasd.

'Kom eens kijken, in de harten zit een deurtje. Zo kunt u erin kruipen.

Het is lekker ruim. Het zijn natuurlijk geen gewóne glazen harten.

Als u erin zit, stralen ze van binnenuit een heel speciale energie uit.

Een energie die u kunt inademen en die u zacht en liefdevol maakt van binnen.

Door het deurtje van het glazen hart open te maken, maakt u tegelijkertijd eigenlijk de deur van uw eigen hart open!

Dan kan de liefde die erin zit naar buiten stromen.

Is dat niet prachtig? In het glazen hart wordt u vanzelf heel rustig.

Het enige wat u hoeft te doen in het hart is te concentreren op uw ademhaling.

Doe uw ogen maar even dicht, dan kunt u zich beter concentreren.....

Voel hoe die zachte energie bij je naar binnen stroomt bij de inademing en weer naar buiten stroomt bij een uitademing.

Per dag kunt u een half uurtje in het hart doorbrengen.

U zult zich heerlijk voelen en uw eigen hart zal opengaan zodat Gods liefde eruit kan stromen. Probeer het maar beste mensen.'

Evi is vandaag met een grote groep kinderen in de roze tuin gaan spelen.
 'Wat is het hier mooi hè,' fluistert Katja.
 'In deze tuin gaan we een leuk spelletje spelen,' begint Evi.
 'Toch weer niet dat achteraansluitspel hè, daar vond ik niks aan,' moppert Carl.
 Evi glimlacht: 'Nee, dit gaat anders.
 Kijk, hier heb ik allemaal bolletjes wol, roze natuurlijk, want een andere kleur is er in deze tuin niet. Daarmee gaan we ons allemaal met elkaar verbinden.
 Even tellen met hoeveel kinderen we zijn... één twee drie vier vijf.....drieëndertig.
 Nou, dan zullen we een hele berg draadjes moeten knippen.'

Carl vraagt: 'Waar zijn de schaatjes?'
 'Die kun je toveren met je gedachten, weet je nog?'
 'O ja, ik zal het proberen.'

Carl maakt een beeld van 33 schaatjes aan de binnenkant van zijn ogen.
 Als hij zijn ogen opent, liggen er vóór hem welgeteld 33 schaatjes!
 Carl glundert en is trots op zijn eigen toverkunsten.
 Hij deelt de schaatjes uit, terwijl Evi de volgende opdracht geeft...
 'Nu gaan we allemaal tweeëndertig draadjes knippen van ongeveer twee meter lang.
 Dat is een hele klus, maar het is heus de moeite waard.'

Een poos later is iedereen klaar.
 'Wat moeten we nu doen, Evi?' vraagt Isabelle.
 'Ik zal het even vóórdoen.
 Kijk, ik bind alle draadjes losjes om de vingers van mijn linkerhand.
 Niet te strak doen hoor, want dan knelt het.
 Dan komen jullie één voor één naar me toe en dan bind ik elk draadje om één van jullie vingers.
 Als ik het draadje vastmaak, zeg ik: "Ik hou van je." Simpel toch.
 Daarna doen jullie precies hetzelfde.
 De kunst is om de draadjes niet in de knoop te laten komen met elkaar, want het zijn er natuurlijk vreselijk veel.
 Ik denk dat we heel vaak onder en over elkaars draadjes heen moeten stappen en kruipen. Maar dat maakt het spel juist zo leuk.
 Zullen we het gaan proberen?'
 Nou, dat zien de kinderen wel zitten.
 Ze hebben al vóórpret bij het idee alleen al.
 Je kunt je voorstellen hoe grappig het eruitziet... drieëndertig kinderen die elk proberen om tweeëndertig draadjes aan elkaars vingers vast te maken...
 Ze liggen in een deuk van het lachen.
 Soms knapt er een draadje, maar dan pakken ze gewoon een nieuwe.
 Het duurt best even, maar eindelijk is het klaar.
 Het lijkt wel op een groot roze web.
 'Nu zijn we allemaal met elkaar verbonden, net zoals eigenlijk alle mensen met elkaar verbonden zijn.
 In elk hart zit een stukje liefde van God, Brahma, Allah of hoe je de Alliefde ook noemen wilt en die liefde verbindt mensen met elkaar.
 Sommigen beseffen dat nog niet, maar wij weten het nu wél.
 Als je het nog niet weet, dan voel je je alléén, maar als je het wél weet, ben je nooit meer eenzaam!
 Ik heb van koningin Sofia geleerd dat God in álle mensen woont, ook al weten ze het niet.

Daarom kan ik nooit boos worden op iemand die iets vervelends, iets fouts of stoms doet. Volgens koningin Sofia is hij dan aan het *oefenen*,’ vertelt Evi.

Met z’n allen zingen ze nog een aantal keren het liedje:

“Kom allemaal in de kring.”

Marie-Sofie en een andere groep kinderen, met wie ze een eindje verderop aan het spelen is, komen op het gezang af.

Ze helpen de kinderen de draadjes van hun vingers te peuteren.

Dan maken ze een nóg grotere kring en zingen nog een heleboel keren het liedje dat iedereen kent.

De lichtblauwe tuin

Tingelingelingeling..... daar klinken de lieflijke belletjes weer in de lucht.

De mensenvriend staat al op de heuvel klaar om het volgende verhaal te vertellen.

‘Goedemorgen! Zijn jullie goed uitgerust?’

Vandaag vertel ik een verhaal dat bij de lichtblauwe tuin past.

Er was eens een jongen. Hij heette Mitchel.

Toen Mitchel nog klein was, was hij erg nieuwsgierig.

Hij vroeg zijn vader en moeder "het hemd van het lijf", - zo heet dat wanneer iemand alsmaar vragen blijft stellen.

‘Hoe is dit gemaakt? Waarom hebben ze dat zo gedaan?’

‘Wat zit erin? Wie heeft dat erin gestopt?’

Zijn ouders wisten vaak geen antwoord op de vele vragen die Mitchel had. Hij wilde alles onderzoeken.

Op een dag had zijn vader hem een kapotte wekker gegeven.

‘Zo, ga die maar eens uit elkaar peuteren, dan weet je precies wat erin zit.’

Mitchel was dolblij. Hij frutselde net zolang tot de hele wekker in kleine stukjes voor hem op tafel lag.

Hij bekeek alle stukjes aandachtig en ging toen alle onderdelen van de wekker weer in elkaar zetten.

Hij deed er lang over, maar het lukte hem en warempel; de wekker liep weer als een treintje.

Zijn vader was verbaasd en overlaadde zijn zoon met complimentjes.

Toen gaf zijn vader hem een oude radio die het al jaren niet meer deed.

Mitchel vond het een uitdaging.

Hij was wekenlang op zijn kamertje bezig en op een dag kon hij vol trots zijn vader een spelende radio laten horen.

‘Hoe heb je dat toch voor elkaar gekregen, jongen?’ vroeg zijn vader.

‘Het is gewoon een kwestie van logisch nadenken, pap en ik ben gewoon heel nieuwsgierig naar wat er ín de dingen zit en waarvoor ze dienen.’

Op de verjaardag van Mitchel verraste zijn vader hem met een heel nauwkeurige microscoop.

‘Nu kun je alle kleine dingen heel groot zien,’ lachte zijn vader.

‘O, wat ben ik dáár ontzettend blij mee!’ jubelde hij.

Meteen ging hij naar buiten om allerlei dingen in de natuur te zoeken om onder zijn microscoop te kunnen bekijken... een grassprietje, een bloemblaadje, een paar druppels water uit de vijver, zandkorreltjes, een ministukje boomschors.

O, wat vond hij dat prachtig!

Onder de microscoop zag alles er zo ánders uit, elke cel was indrukwekkend.

Hij genoot er zó van dat hij bijna vergat te eten of te slapen.

Jarenlang bleef zijn microscoop zijn grootste hobby.

Naarmate hij meer dingen had onderzocht, kreeg hij steeds meer vragen.

Hij wilde zo graag weten waarom de cellen werken zoals ze werken.

Hij vroeg zich ook af waarom alle mensen verschillend waren, ondanks dat hun cellen gelijk waren.

Daarom besloot hij onderzoeker te worden van de werking van alle cellen.

Soms sloot hij zich dagenlang op in zijn laboratorium.

Hij maakte prachtige tekeningen van wat hij allemaal onder zijn microscoop te zien kreeg.

Mitchel hoopte dat hij op een dag zou begrijpen wat de kracht aan de binnenkant van een cel was.

Stap voor stap ontdekte hij steeds weer nieuwe delen van de cel; atomen, protonen, neutronen en elektronen en zelfs bijna onzichtbare quarks.

Wat een moeilijke woorden, nietwaar?

Maar wat maakt dat de cellen leven?, vroeg hij zich af. Hij begreep het niet.

Hij zat voor zijn gevoel op een dood spoor.

Hij zat ineengedoken op de rand van zijn bed, zijn hoofd in zijn handen.

Mitchel was radeloos.

Hij dacht in zichzelf: 'O God, help me toch, nu weet ik het echt niet meer en ik wil het zo graag begrijpen!'

Toen ging hij slapen en nog diezelfde nacht kreeg hij een wonderlijke droom.

Hij zag en hoorde hoe een onzichtbaar deeltje, begon te spreken.

Het deeltje zei: "Ik ben het **licht**, dat eeuwig en onsterfelijk is.

Ik heb de wens om alles te ordenen wat chaotisch is.

Om in harmonie te komen, móet ik steeds het goede kiezen.

Voor alle mensen in wie ik woon, is dat kiezen best moeilijk.

Als de mensen iets anders kiezen dan het goede, komen ze daar vanzelf achter, omdat er altijd vervelende gevolgen aan vastzitten.

Wanneer ze kiezen voor het goede, zijn er vanzelfsprekend géén vervelende, maar fijne gevolgen.

De mensen maken zoveel fouten, maar dat vind ik helemaal niet erg.

Ik weet immers dat de **kracht** waaruit ik besta, altijd alles weer goed én mooi maakt.

Daarom heb ik veel geduld.

Ik blijf ook blij, omdat de **liefde** waaruit ik besta alle mensen van binnen mooi maakt.

Ik ben de binnenkant van elke cel van alles wat er bestaat.

Dus besta ik ook in al jouw cellen, Mitchel.

Denk je dat eens in, Mitchel... in élke cel.

Als je de kracht die alles altijd weer goedmaakt een naam zou willen geven, dan kun je het God noemen of Alkracht of Alliefde.

Natuurlijk mag je ook de Ene zeggen, de Ik Ben, het Hogere Zelf, het Licht, dat is allemaal hetzelfde. Lieve Mitchel, in alle mensen woont deze Alliefde.

Vertel dat aan alle mensen die het horen willen en die het kunnen begrijpen."

Mitchel schrok wakker! Had hij écht gedroomd dat God hem antwoord had gegeven?!

O, wat wonderlijk!

Nog heel lang was Mitchel diep onder de indruk van wat hem in die nacht duidelijk was gemaakt...

Kijk... en nu begrijp ik wel dat jullie na het horen van dit verhaal nieuwsgierig zijn geworden naar de kracht in jezelf; naar God, de Alliefde.

In de lichtblauwe tuin leert koningin Sofia jullie hoe je contact kunt maken met de hogere kracht in jezelf.'

Een groep mensen voelt meteen dat ze moeten opstaan om naar de lichtblauwe tuin te gaan.

'Welkom, lieve mensen!' groet koningin Sofia met haar altijd weer zo mooie glimlach.

'Welkom in de lichtblauwe tuin.

Dit is de tuin waar u leert om in uzelf te keren, om Mitchels droom werkelijk te kunnen begrijpen.

Kijk goed om u heen en voel de intense rust die van deze kleuren uitgaat.

Adem de energie van het lichtblauw in en voel wat het met u doet.

Adem heel diep in en uit. In en uit...in en uit... in en uit...

Voel hoe die energie al uw cellen voedt. Heerlijk hè!

In deze schitterende tuin is iets opmerkelijks.

Kom maar eens mee, dan zal ik het u laten zien.'

Koningin Sofia neemt de groep mensen mee naar een grote open plek in de lichtblauwe tuin. Hier groeien geen bloemen, geen gras, geen struiken of bomen.

Er zijn geen meren en geen vijvers.

Er is helemaal niets, echt helemaal niets.

Ja tóch, er is één ding... een bijna onzichtbare immens grote luchtbel.

Zo groot dat je bijna niet kunt zien waar hij begint of eindigt.

Koningin Sofia knipt een keer met haar vingers en hopla, daar zit iedereen al midden in de grote luchtbel.

'Ssst,' fluistert Sofia bijna onhoorbaar, 'geniet hier van de intense stilte...'

Intussen is de luchtbel opgestegen en vliegt ze steeds hoger en hoger de lucht in.

Hoe hoger de luchtbel komt, hoe rustiger de mensen die erin zitten worden.

De luchtbel is nu zó hoog dat ze een prachtig uitzicht hebben over de héle nieuwe planeet.

De mensen zitten ademloos en sprakeloos te kijken naar de kleurenpracht onder zich.

Ze weten niet hoe lang de luchtbel in de lucht is gebleven, ze zijn alle beseft van tijd kwijt. Heel langzaam brengt de grote luchtbel hen weer terug naar de grond.

Sofia vraagt: 'Weet u wat zo bijzonder is aan deze planeet? Nog niet?'

Wel, er bestaat hier geen tijd!'

'Hoezo, hoe kan dat nou?' vraagt een man. 'Hier is er toch ook gewoon een vandaag, een morgen en een gisteren?'

'Nee hoor, alles gebeurt in het eeuwige nú. Dat is bijzonder hè!'

Dat kende u op aarde niet.

Daar was iedereen altijd aan het haasten om alles op uur en tijd klaar te krijgen.

Maar dat hoeft hier niet. Hier is altijd rust, omdat er geen tijd bestaat.

Er heerst ook rust omdat het niet uitmaakt of je fouten maakt of niet.

Want op het moment dat je een fout maakt, is die op hetzelfde ogenblik al weer vergeten en vergeven.

Alles is hier in orde en in harmonie.

Gisteren is vandaag en vandaag is morgen.

Het moment NU is het enige belangrijke. Heerlijk hè!
Deze prachtige luchtbel van stilte zal u helpen het besef te krijgen van het eeuwige nu.

U kunt hier elke dag in gaan zitten en u zult vanzelf het aardse besef van tijd kwijtraken.

Wanneer u werkelijk die rust van binnen kunt voelen, dan kunt u van daaruit leren om God, de Alliefde te ervaren in elk van uw cellen.

Rust lieve mensen, rust.'

Met deze uitleg verlaat koningin Sofia haar toehoorders.

In de lichtblauwe tuin van het eeuwige nu is Evi ook aan het spelen met een groep kinderen.

'Wat gaan we doen, Evi?' vraagt Janek.

'Vroeger, toen we nog op de aarde woonden, leerde koningin Sofia mij 's nachts in deze tuin hoe ik tot rust kon komen door naar mijn eigen adem te luisteren.

Ze zei dan: "Als je stil bent, dan kun je God horen die binnen in je woont."

Nou, ik kan je eerlijk zeggen dat ik dat verschrikkelijk moeilijk vond.

Ik zat steeds weer aan iets anders te denken.

Het was allesbehalve stil in mijn hoofd.

Maar toen ik heel lang had geoefend, ging het steeds beter.

En weet je wat zo fijn is? Hier op deze planeet in deze tuin gaat dat veel makkelijker.

Ik hoef helemaal geen moeite meer te doen om mijn hoofd leeg te krijgen.

Hoe is dat bij jou, Katja?

'Het lukt me hier ook veel beter. Op de aarde was ik supersnel afgeleid door het lawaai buiten en ik kon me veel minder goed concentreren.

Ik zat steeds aan iets anders te denken... wat ik nog aan huiswerk moest maken of dat ik op tijd bij balletles moest zijn en soms dacht ik zomaar ineens aan chocola!'

'Het lijkt me maar saai om zo stil te zijn van binnen,' merkt Janek op.

'Waarom is dat eigenlijk zo belangrijk, Evi?'

'Dan lijkt het alsof je door een raam naar binnen kijkt.

Je kunt door dat raam in je eigen gedachtekamer kijken.

Je weet dan wat jou allemaal bezighoudt.

Zijn de dingen die je denkt wel allemaal in overeenstemming met het goede?

Is je hart vol liefde of vol eigenbelang?

Wil je altijd gelijk hebben of wil je de baas spelen?'

'Ahum,' mompelt Janek, 'ik geloof dat ik vaak de baas wil spelen.'

'Maakt niet uit, het gaat erom dat je het zelf ontdekt.

Stel jezelf goede vragen, bijvoorbeeld:

Wil ik indruk maken op een ander of ben ik onzeker?

Zit ik vol angst niet begrepen te worden of flap ik er dingen uit die ik achteraf niet zo bedoelde?

Als je naar binnen kijkt, kun je alleen maar zien hoe je op dat moment bent.

Je kunt geen rust van binnen zien als je niet rustig bent, snap je?'

'Ja, dat begrijp ik wel,' antwoordt Janek. 'Maar als ik er toch niet achter kan komen, waar kan ik dan op letten?'

'Dan ga je kijken wat je ónrustig maakt. Als je rust in je voelt, is het goed... is er ónrust in je, dan ga je onderzoeken waarom.'

'Oké, da's duidelijk. Maar wat moet je dan doen als je ontdekt hebt *waarom*?'

'Wanneer je vindt dat het niet goed is, kun je het veranderen.'

Dat hoeft natuurlijk niet per se, want je bent vrij om te kiezen wat je doet.
Je beslist zélf wanneer en hoe je het veranderen wilt.
Zoals onze vriend al in zijn verhaal vertelde, zit er in elk celletje de drang naar het eeuwige goede.
Hoelang het duurt, maakt absoluut niet uit, iedereen bepaalt zelf het tempo.
Als je de vervelende gevolgen van een daad ontdekt hebt, voel je dat van binnen als lijden, last, verdriet of spijt.
Nou, dán is het juiste moment aangebroken om te veranderen.
Je leert dan hoe je op een meer liefdevolle manier met je leven kunt verdergaan,' vertelt Evi.
'Als ik het goed begrijp, doe je eerst per ongeluk dingen verkeerd en dat krijg je op je bordje terug. Daar lijdt je dan onder en als je dán stil bent, kun je ontdekken hoe je je eigen lijden hebt veroorzaakt,' redeneert Janek.
'Prima gesnopen!' juicht Evi. 'Dan krijg je zelfkennis.
Maar de meeste mensen willen liever nog niet naar zichzelf kijken.
Ze hebben helemaal geen zin om zichzelf te veranderen.
Wie van jullie wil zichzelf wél veranderen? Kom dan met me mee.'
Evi neemt de kinderen mee naar twee bergen.
Tussen de twee bergen hangt een heel smalle wiebelige loopbrug.
'Je kunt deze brug alleen oversteken wanneer je ten eerste: geen twijfels hebt, ten tweede: je hart vol liefde is en ten derde: wanneer je de wil hebt om jezelf te leren kennen.
Niemand kan je helpen, je moet deze brug helemaal alleen oversteken.
Ze is zó smal dat er niemand naast je kan lopen.

Aan de andere kant van de brug kom je in een nieuwe tuin.
Dat is de tuin van de zelfkennis, daar zul je weten wie en wat je bent.
Deze brug is de enige weg er naartoe. Het is de brug van de stilte.'

'Ik durf niet zo goed,' klinkt een benauwd stemmetje van Pico.
'Ach schatje, dat maak toch helemaal niets uit,' troost Evi hem.
'Ik wil nog niet,' zegt Jonte.
'Dan blijven we toch gewoon fijn op deze lichtblauwe berg.
Hier is het net zo fijn hoor.
In de lichtblauwe tuin doen we allerlei leuke spelletjes die te maken hebben met het zuiveren van gesprekken.
We gaan hier oefenen hoe je een goed gesprek kunt voeren, zodat de uitkomst van het gesprek méér en beter is dan alleen je éigen idee.
'Hoe bedoel je?' vraagt Jonte.
'Normaal is 1 + 1 natuurlijk 2, maar in déze gesprekken wordt 1 + 1 zelfs 3.'
'Daar begrijp ik niks van, Evi. Op school heb ik toch écht geleerd dat 1+1 twéé is!'
'Oké, zal het je ánders uitleggen.
Uhm... als twee mensen met elkaar praten vanuit hun eigen ikje, komen ze niet tot een akkoord. Hetzelfde gebeurt als twee mensen tegelijk een ander liedje zingen. Hoe zal dat dan klinken, Jonte?'
'Dat klinkt hartstikke vals.'
'Inderdaad. Als twee mensen elkaar respecteren en vanuit hun hart met elkaar spreken, komen ze dicht bij elkaar en kunnen ze de ideeën van elkaar gebruiken om tot een nóg mooier of beter plan te komen.
De liefde van de éne mens versterkt daardoor de andere persoon.
Daardoor voelen 2 mensen zich allebei beter en dan is de uitkomst dus méér dan 1 persoon + 1 persoon.
De liefde is door het gesprek gegroeid!'
'Jeetje... dan moet ik nog heel wat oefenen, Evi.'
'Ach Jonte, ik kan je vertellen dat er maar heel weinig mensen zulk soort gesprekken kunnen voeren.
Daar hebben we heel veel tijd voor nodig.
Daarom kunnen er nu maar enkele kinderen de smalle brug oversteken.
Wie nog geen innerlijk evenwicht heeft gevonden zal teveel gaan wiebelen en van de brug kunnen vallen.
Maar ook dat zou niet zo erg zijn, omdat je dan héél zacht neerkomt op een springkussen in het dal van de lichtblauwe tuin.
Het is niet de bedoeling hoor dat ik jullie wil *dwingen* over deze smalle brug te lopen!' legt Evi uit.
Dan klinkt er één vastberaden stem. De stem is van Katja:
'Ik heb al vaak geoefend om stil te zijn toen we nog op de aarde woonden.
Ik ga deze brug over!'
'Ik ga ook mee,' zegt Wouter. 'Ik woon al zo lang op deze planeet.
Ik ken de roze tuin nu heel goed en in de lichtblauwe tuin heb ik van koningin Sofia al heel goed naar mijn adem leren luisteren.
Ik werd daardoor heerlijk stil van binnen.
Ik denk dat ik innerlijk goed in evenwicht ben.'
'Oké, bereid je heel goed voor,' zegt Evi.
'Ga vóór de brug zitten en luister een lange tijd naar je adem.
Kom innerlijk helemaal tot rust voordat je de brug overgaat.
We zullen jullie nu alleen laten op deze berg, wij gaan terug naar de lichtblauwe tuin.
Goede reis hè!'
De kinderen zwaaien naar Wouter en Katja en huppelen van de berg naar beneden.

De blauwe tuin en de zevende hemel

De zachte belletjes klinken vandaag betoverend mooi, het lijkt wel een sprookje!

En daar is de mensenvriend weer om zijn publiek toe te spreken...

'Zoals je ziet, zijn er niet zoveel mensen meer over die vandaag komen luisteren.

De meesten zijn al in een andere tuin.

Vandaag vertel ik geen verhaal, maar wil ik jullie iets bijzonders laten beleven.

Ik neem je allemaal mee naar de blauwe tuin.

In deze tuin voel je jezelf thuis, wanneer je alle eigenschappen en gevoelens van je medemensen hebt begrepen.

Je hebt geen oordeel meer, je voelt alleen maar begrip en medeleven.

Je zorgt voor elkaar en je bent één en al liefde.

Kom maar, dan wijs ik jullie de weg.

Kijk eens om je heen, naar deze prachtige diepblauwe bloemen: irissen, korenbloemen en viooltjes.

En kijk eens naar het schitterende gras... hier is gras geen gewoon gras, maar het tapijt van de grond is gemaakt van ontelbare blauwe donzen veertjes.

Stap er maar eens rustig overheen.

Je zult het gevoel krijgen dat je zweeft over de zachtheid van het donzen kleed.'

Marie-Sofie, Wouter, Katja, Evi en nog enkele andere mensen lopen heel voorzichtig over de zachte blauwe veertjes.

De veertjes dwarrelen hierdoor omhoog en het lijkt wel een blauwe sneeuwbus. Iedereen verwondert zich over de intense zachtheid van de duizenden veertjes.

'Ga nu op het donzen kleed zitten, lieve mensen.

De grootste kunst hier in deze tuin is om je gedachten zó kalm te houden dat de veertjes niet meer opvliegen.

Als je je gedachten onder controle hebt, wordt je adem vanzelf ook heel rustig.

Je moet bijna ademloos worden om de veertjes niet te laten opwaaien.

Als dát is gelukt, komt de volgende opdracht. Die is nog veel moeilijker.

Wanneer je geest even zacht is als de veertjes, kom je in een toestand van kalmte en innerlijke vrede.

Dan wordt het mogelijk om je handen onder volledige beheersing te bewegen.

Pak nu voorzichtig één voor één de donzen veertjes op, zonder de andere veertjes te bewegen.

Met deze veertjes maak je grote vleugels.

Als de vleugels klaar zijn, zul je als vanzelf opstijgen naar de laatste tuin: de witte tuin.

Dat is de tuin waar de kleuren en gedachten van alle tuinen samenkomen.

Het is de tuin van het eeuwige feest.

Kijk naar boven, naar de Goddelijke zon die deze planeet beschijnt.

Dáár is die zevende tuin, de zevende hemel.

Dáár zullen jullie wonen.

Het is het Goddelijke koninkrijk van de Alliefde, waarin je eeuwig zult stralen.'

Dan zwijgt hun vriend.

Hij sluit zijn ogen en verzinkt in een diepe rust.

Ook Evi, Wouter, Katja en Marie-Sofie zijn nu zo kalm dat hun adem geen enkel veertje meer laat opwaaien.
Lange tijd gaat zo voorbij. Maar niemand heeft besef van tijd.
Tijd bestaat hier immers niet.

Evi laat het verleden los en ook de toekomst, ze laat alle gedachten los.
Gedachteloos werkt ze aan haar blauwe donzen vleugels.
En dan..... laat ze ook haar lichaam los.
Ze vliegt en vliegt, hoger en hoger, met de snelheid van het licht...
Dan vliegt ze door een soort vloeibare lichtlaag en komt in het gouden licht van de zevende hemel.
Ze ervaart dat ze totaal één is met het licht uit die bijzondere
Goddelijke zon.
Eén met de Goddelijke liefde, één met de Goddelijke kracht.
Ze is één met de altijd-weer-goedmaak-deeltjes in elke cel.
Ze ervaart dat de Alliefde *in* haar is en zich *dóór* haar heen laat zien.
O, wat is Evi gelukkig.
Zalig keert ze terug naar haar vriend in de blauwe tuin.
Hij opent zijn ogen en sluit Evi in zijn armen.
Hij streelt zachtjes haar rossige krullen.
'En... wat heb je allemaal gevoeld, Evi? Kun je dat een beetje uitleggen?'
Evi's ogen schitteren zoals ze nog nooit geschitterd hebben.
Ze is uitzinnig blij en begint over enthousiast te vertellen.
'O vriend, nu weet ik niet alleen met mijn verstand dat God in mij is,
maar ik heb Hem werkelijk gevoeld!'
'Wat heerlijk voor je Evi.'

“Ik voelde dat Hij de *moed* in mij is, hierdoor durf ik álles aan, wat eerst te moeilijk leek.’

‘Mooi, ga verder.’

‘God is ook de *kracht* in mij. Ik heb het gevoel dat ik de héle wereld aankan! Niets is onmogelijk. Een waanzinnig ontdekking!’

‘Ik weet wat je bedoelt.’

‘Er is ook nog een andere soort kracht, de kracht die bijvoorbeeld in een klein bloemzaadje zit. Het lijkt een soort *levenslust* die ervoor zorgt dat het zaadje openbarst om een bloem te worden.

Hoort die levenslust ook bij God?

‘Absoluut, in de natuur is God prachtig te zien!’

‘Weet je vriend, ik voel ook een enorme strijd lust en *doorzettingsvermogen*.

Ook al zou in de héle wereld álles misgaan, ik heb nu gevoeld dat één vonkje van God in de mens genoeg is om je verder te helpen om dóór te gaan en niet óp te geven.’

‘Heb je nog wat ánders gemerkt?’

‘Nou en of. Hij is ook de *blijdschap* en het *geluk* in mij.

Elk droevig gevoel verdwijnt als sneeuw voor de zon, als ik maar één seconde terugdenk aan dit moment van intens geluk.’

‘Fantastisch hè Evi!’

‘Écht wel! Het tintelt helemaal van binnen, alsof ik ontplóf van geluk!’

‘Grappig hoe je je uitdrukt, zo heerlijk enthousiast!’

‘Het is ook zo’n onvoorstelbaar wonder, tóch?’

‘Zeker liefje.’

‘Wat is het leven toch mooi als je het door andere ogen kunt bekijken.’

‘Ja, ook ieders innerlijk is zo ongelooflijk mooi. Weet je, alle mensen lijken op ruwe diamanten, die geslepen worden door het leven.’

‘Bedoelt u dat mensen steeds meer gaan schitteren, als ze dingen meemaken?’

‘Jazeker, je hebt het helemaal begrepen.’

‘Nu heb ik nog het állerbelangrijkste niet verteld;

Ik voelde God in mij als *LIEFDE*, met superhoofdletters!

Kolossaal, gigantisch, zo intens!

Het is niet te omschrijven, er bestaat geen enkel woord wat er in de buurt komt!’

‘Ik begrijp het Evi, die liefde is alleen te ervaren, te *zijn*.’

‘Klopt. Weet u dat er een heleboel woorden in me opkomen, waarvan ik denk dat die allemaal bij God horen? Wilt u eens meeluisteren of het klopt wat ik denk?’

‘Steek maar van wal.’

‘Het woord: *verheldering*. Betekent het dat God mijn hoofd helder maakt en vol fijne gedachten stopt?’

‘Klopt Evi, God lijkt op een architect die een mooie woning ontwerpt, waar plaats is voor iedereen, waar mensen graag willen binnenkomen.’

‘Ik moet ook steeds aan het woord “*bouwer*” denken.’

‘Ja, God bouwt niet met stenen, maar Hij is de bouwer van je ziel.

Hij bouwt mooie ideeën in je hoofd.’

‘Aha, da’s interessant, beste vriend. Het woord *vergeving* dwarrelt ook steeds in mijn gedachten.’

‘Ja meisje, vergeving hoort zeker bij God.

In Gods ogen is iedereen gelijk en mag iedereen vergissingen en fouten maken. Zonder fouten kan een mens namelijk niet groeien.

Natuurlijk is het dan heel liefdevol om iemands fouten te vergeven.’

'Fijn, en het woord *troost*?'

'Ook troost hoort bij God. Als je ziet dat iemand verdrietig is, troost je hem, ook al zou je hem niet kennen.

Een gebaar of woord van troost is zo belangrijk, het is een uiting van liefde, daarom is troost ook een uiting van God.'

'Mooi, het volgende woord: *rust*.'

'Dié hoort absoluut bij God. Je kunt altijd aan je innerlijke rust herkennen of een beslissing goed of minder goed is.

Als iets je ónrustig maakt, dan kun je maar beter nog eens goed nadenken over jezelf.'

'O ja, dat heeft u al eens vaker verteld. Rust is dus ook een uiting van God.'

'Precies. Zitten er nog meer woorden in je hoofd?'

'Nog genoeg vriend. *Harmonie*. Best een moeilijk woord eigenlijk.'

'Dat betekent dat je heel rustig bent van binnen en dat je met niemand ruzie hebt en fijn kunt omgaan met de mensen en alles om je heen.'

'Dat heeft u goed uitgelegd, dankjewel.

Wat bouwt God toch een hoop mooie dingen in de mensen, sjonge jonge.'

'Wonderbaarlijk hè, Evi.'

'O, ik ben zó gelukkig, ik zou wel willen dansen!'

'Doen we. Pak mijn handen maar eens stevig vast, dan zwier ik je in het rond!

Daar gaat ie...hoei hoei hoeiiii.'

'Hoho, stop nu maar, ik ben er helemaal duizelig van.'

'Weet je Evi, dat je de sleutel hebt gevonden van je geheime kamer?'

'Wat is mijn geheime kamer?'

'Je binnenkamer.'

'Mijn innerlijk bedoelt u?'

'Juist, in je innerlijk heb je zojuist jouw stukje God ervaren.'

'Is het innerlijk bij alle mensen hetzelfde lieve vriend?'

'Nee, elke persoon is compleet uniek.

Iedereen heeft andere eigenschappen, maar in iederéén zit Gods liefde en geluk verstopt en ál het andere wat jij zojuist hebt ervaren.

En weet je wat zo mooi is? Je hoeft het niet eens te zoeken, het ís er al!

'U bedoelt de liefde, het geluk, de moed, de kracht en het doorzettingsvermogen?'

'Ja en ook de verheldering, de nieuwe ideeën, de levenslust, de vergeving en dan nog de rust en de harmonie.'

'Véél zeg.'

'O meisje, wat ben ik blij dat je God gevoeld hebt.

Slechts één seconde God te voelen, is genoeg om je hele denken te veranderen.'

'Zeg dat wel lieve mensenvriend.

Weet u wat éigenlijk het grootste geheim is?

Dat er nu helemaal geen geheimen meer zijn!'

'Laat dát iedereen maar in zijn eigen tempo ontdekken Evi.'

'Ik weet het, maar ik zal het nog vaak moeilijk genoeg gaan vinden om dat niet van de daken te schreeuwen.'

De nieuwe aarde

Er gaat een heel lange tijd voorbij op deze bijzondere planeet,
misschien wel duizend jaar!

En je zult het wel raar vinden, maar de mensen zijn intussen niet ouder geworden,
tijd bestaat hier immers niet.

De mensen hebben heel veel geleerd in de tuinen.

Sommigen wilden na verloop van tijd naar een nieuwe tuin, anderen bleven liever
in dezelfde tuin, omdat ze zich daar heerlijk thuis voelden.

Alles was goed.

Op een dag klinken weer de sprookjesachtige belletjes.

‘Luister goed, lieve mensen,’ begint de mensenvriend zijn toespraak.

‘Binnenkort gaan we met zijn allen weer terug naar de aarde.’

‘Hè, hoezo, waaróm? Ik *wil* helemaal niet terug naar de aarde!

Daar is het gevaarlijk met al die stormen, vulkaanuitbarstingen en aardbevingen.

Het is hier toch veel fijner!’ Overall klinkt onrustig geroezemoes.

‘Rustig maar, lieve mensen!

We gaan terug naar een korte periode vóórdát de aarde overstroomde,
vóór alle stormen en rampen.

Jullie zijn nu in staat om de aarde op een betere manier te behandelen,
want jullie *denken* is veranderd.

Hier heb je geleerd om je medemensen lief te hebben en niet meer
hebzuchtig te zijn.

Daarom kunnen jullie nu alles wat er op de aarde is goed verdelen.

Nu is er genoeg voor iedereen.

Er zal geen armoede meer zijn en geen honger, iedereen zal elkaar
nu helpen.

Ik wil jullie vragen of je ideeën hebt hoe je met zijn allen nét zo harmonieus
en in liefde met elkaar kunt leven als hier op deze planeet.

Denk daar eens over na.

Ga in kleine groepjes bij elkaar zitten om erover te denken en te praten.

Schrijf alle ideeën op papier.

Daarna gaan we alle voorstellen op een rijtje zetten en ook voorlezen.

Tot straks!’

Er worden groepjes gevormd.

De mensen gaan bij elkaar zitten om de dingen die ze op de nieuwe planeet
hebben geleerd onder woorden te brengen...

‘Als we op aarde niet meer kunnen toveren wat we nodig hebben en we
tóch alles goed moeten verdelen, dan moeten we misschien bedenken wat
bijvoorbeeld Afrika en India teveel hebben en Europa en Amerika
te weinig.

Ook moeten we kijken wat Europa teveel heeft en Afrika tekort,’
begint Katja.

‘Ik denk dat Afrika teveel zon heeft,’ reageert papa Peter.

‘Maar ze hebben door die felle zon ook te weinig voedsel, want alles verschroeit
op de velden,’ vult mama Angela aan.

‘In Europa en in Noord-Amerika hebben ze eigenlijk véél teveel voedsel,’
zegt Wouter.

‘Maar wat komen ze daar dan nog tekort?’ vraagt Marie-Sofie zich hardop af.
‘Energie!’ bedenkt Evi. ‘Ja, ze komen energie tekort!
Dat weet ik uit de kranten!
Al jarenlang zijn er gevechten in de landen die olie in de grond hebben.
Als we die olie nu eens fijn in de grond lieten zitten, dan komen er misschien ook minder ruzies.
In plaats daarvan kunnen we gebruik maken van de zonne-energie uit de landen waar *teveel* zon is.
We kunnen dan bijvoorbeeld auto’s, vliegtuigen en allerlei apparaten ontwikkelen die op zonne-energie werken.
En omdat in de iets koudere landen meer voedsel kan groeien, kunnen ze dat voedsel ruilen voor energie.’
‘Prima idee, Evi,’ juicht papa Peter.
‘Heb jij nog een goed idee, Marie-Sofie?’
‘Misschien wel. Er zijn ook landen waar het veel *teveel* regent.
Dat overvloedige water kan naar de droge gebieden worden gebracht, anders overleven de mensen en dieren het daar niet.
In ruil daarvoor krijgen ze bijvoorbeeld vruchten, katoen, cacao of iets anders wat in de koude landen niet kan groeien.’
‘Ja natuurlijk, da’s ook een goed idee,’ vindt Wouter.
‘Nu je het over water hebt... ik droomde laatst over een manier om energie uit water te halen.
Eigenlijk was het heel simpel. Er werden een soort grote schotten in de zee gebouwd. De golven beukten alsmaar tegen die schotten, dag in dag uit.
Want de zee is altijd in beweging, ja toch!
Die kracht werd in die schotten opgevangen en zo werd er elektrische stroom van gemaakt.’
‘Jeetje wat een mooie droom, Wouter,’ zegt Katja.
‘Een hartstikke goed idee zeg, laten we dat ook opschrijven.’
Mama Angela vraagt: ‘Hoe vinden jullie het dat er op de aarde zoveel vlees werd gegeten? We hebben hier geleerd dat in *alles* wat leeft een deeltje van God, de Alliefde woont, dus ook in alle dieren.
Ik vind eigenlijk dat er straks op de nieuwe aarde niemand dierenvlees zou moeten eten. Wat vinden jullie daarvan?’
‘We hebben hier op deze planeet geen enkel stukje vlees gegeten en ik heb het geen moment gemist,’ antwoordt papa Peter.
‘Er zijn genoeg andere dingen die we kunnen eten,’ bedenkt hij.
‘Dat vind ik óók,’ zegt mama Angela. ‘De aarde geeft ons genoeg graan, vruchten en groenten.
En de koeien kunnen, als ze zelf *teveel* melk hebben, de mensen hun melk geven.’
‘Alleen als de koeien dat *zél*f willen hè,’ vult Wouter aan.
‘En ook zouden we voortaan aan de kippen moeten *vragen* of we misschien hun eitjes mogen pakken.
Ik weet nog dat de kippen in een heel klein hokje werden gestopt, zodat ze amper konden bewegen en de mensen pakten de eieren zomaar af.
Ook de varkens hadden het helemaal niet naar hun zin.
Ze werden snel vetgemest om geslacht te kunnen worden.
Da’s toch geen leven!’
‘Ik ben het roerend met je eens, Wouter.’

Misschien kunnen we een paar uitvinders vragen of ze een soort kunsteiwit willen bedenken, dan hoeven mensen helemaal niets meer van een dier te eten,' stelt Evi voor.

'Maar weet je wat ik toch nog moeilijk vind? God zit toch in álles, dus ook in vruchten, noten en groenten.

Eigenlijk zouden we dat dan beter ook niet kunnen eten...

Maar wat kunnen we dan wel eten?

Mijn binnenstem zegt nu dat we in de verre toekomst door de zon gevoed zullen worden.

Door een dagelijks zonnebad, krijgen onze cellen alle energie die we nodig hebben. Maar nu moeten we eerst leren om respect voor de dieren te krijgen en dus geen dierlijk voedsel te eten.

Maar wat volgens mij toch wel het allerbelangrijkste is, zijn alle lessen die we in de zeven tuinen hebben geleerd.

Die lessen zouden we met z'n allen moeten toepassen op de nieuwe aarde, want anders is de aarde binnen korte tijd wéér helemaal vernield.

Als de mensen niet op een andere manier met elkaar willen omgaan, zal er weer oorlog en ellende komen.

Dat is toch *niet* wat we willen en dat is ook niet de bedoeling geweest van deze verre reis.'

'Dat denk ik óók, Evi,' beaamt Marie-Sofie.

'Volgens mij zijn alle lessen uit alle tuinen even belangrijk.

We leerden vertrouwen en geduld te hebben, hoe we met de natuur kunnen praten en hoe belangrijk het is om je één te voelen met de anderen.

We leerden om niet te *veroordelen* en ons egoïstische denken te veranderen in liefde.'

'Ja, de liefde is het allerbelangrijkst, Marie-Sofie,' gaat Evi verder.

'We leerden ons in te voelen in de ander en we leerden ons zelf kennen; al onze eigenschappen, meningen en dwalingen.

Ook weten we nu dat tijd niet bestaat en dat onze ziel eeuwig leeft omdat wij uit licht bestaan.

In de zevende tuin heb ik gemerkt dat het eeuwige licht de Goddelijke liefde is.

Ik hóóp, nee, ik weet bijna wel zéker dat alle mensen op een mooie dag in hun eeuwige bestaan dat wonderlijke licht zullen voelen of meemaken.

Ik wil al deze belangrijke lessen op deze prachtige planeet nooit, maar dan ook nóóit meer vergeten!'

'We zouden het niet eens kúnnen vergeten, Evi,' zegt Marie-Sofie met een ontroerde stem.

'Kom, zullen we eens gaan luisteren naar de ideeën van de andere groepen?' stelt papa Peter voor.

Alle kleine groepjes zijn weer bij elkaar gaan zitten.

Eén van elke groep leest de ideeën voor...

'We gaan voor alle daklozen huizen bouwen.'

'We gaan werken aan de oplossing voor luchtvervuiling.'

'We gebruiken geen gif meer in de landbouw.'

'We willen iets bedenken voor de grote afvalberg.'

'Alle wapens moeten worden vernietigd.'

'Er is geen leger meer nodig en ook geen politie.'

'Er zijn geen bazen meer nodig, alles wordt in goed overleg met elkaar besloten.'

'We brengen de dieren uit de dierentuinen terug naar hun eigen woonplaats.'

'Geen geweld meer op televisie.'

'Alleen nog maar goednieuwskranten.'

'Auto's en vliegtuigen mogen de ozonlaag niet meer vernielen.'

'We stoppen met bomen kappen. Alleen het hout van zieke bomen mag nog worden gebruikt.'

'We willen ideeën uitwerken om de grote verspilling tegen te gaan.'

'Er moeten speciale scholen komen voor geestelijk onderwijs voor kinderen en volwassenen.

Op deze scholen zouden we steeds herinnerd kunnen worden aan de lessen op deze planeet.

Er zouden lessen over vrede kunnen komen, ontspanningslessen en blijdschaplessen en nog veel meer.'

De mensenvriend en koningin Sofia luisteren goed.

'O, wat een geweldige ideeën!' zegt de vriend enthousiast.

Koningin Sofia glimlacht, ze is het roerend met hem eens.

'Nu is het grote moment aangebroken,' gaat hij verder.

'De tijd is nu rijp om de aarde opnieuw te gaan bewonen.

Met de prachtige lessen en jullie fantastische ideeën zal dat vast en zeker gaan lukken.

Het ga jullie goed, lieve mensen!

Wanneer je het moeilijk krijgt, zal ik in je dromen verschijnen om je moed in te spreken. Ik ben steeds in jullie binnenste.

Tijd en afstand bestaan niet, dus als je me roept, ben ik er meteen!

Je zult me dan herkennen als liefde, als troost en als zachtheid.

Weet dat ik in jullie ben als milde gedachte, als hartelijkheid en blijdschap, in verwondering en enthousiasme.

Ik zal in jullie blijven bestaan als de zon die eeuwig schijnt.'

Na deze laatste woorden staat de mensenvriend op, doet een paar stappen en verdwijnt uit het zicht...

De terugkeer

Opeens verschijnen er honderden grote ronde vliegtuigen in de lucht.

Het is een prachtig gezicht.

De mensen kijken allemaal omhoog.

Uit elk vliegtuig straalt een dikke bundel licht en ze worden als het ware opgezogen door dit licht.

Binnen enkele seconden zit iedereen in één van de vliegtuigen.

Met de snelheid van het licht worden de mensen weer teruggebracht naar moeder Aarde.

De mensenvriend en Koningin Sofia zwaaien nog één keer, terwijl ze tegelijkertijd zeggen:

*'Dank U, Goddelijke Vader,
dat alle mensen groot en klein
Uw liefde mogen zijn!'*

En dan is het ochtend...

De wereld wordt wakker. Evi geeuwt en rekt zich uit.

'Hé, waar ben ik? Hoe kan dat nou?

Net zat ik nog in het ronde vliegtuig en nu word ik wakker en lig gewoon in mijn eigen bed! Thuis, op aarde.

Thuis? Hoe kan dat nou?

Het is geen doorschijnend huis meer.

De kleuren zijn weer anders, weer gewóón, zoals vroeger, op aarde.'

Evi loopt naar het raam en kijkt naar buiten.

'Waar zijn de kleurentuinen gebleven?

Waar is de roze vijver?

Waar is het kriebelverwenkruid gebleven?

En de regenboogrivieren?'

Evi voelt verdriet in zich opkomen, tranen prikken achter haar ogen.

Ze raakt een beetje in paniek.

'Máham, Páhap, Wóuter, waar zijn jullie!?'

'Kom maar even bij ons liggen, liefje. We liggen nog in bed.'

Evi loopt over de gang en doet eerst Wouters kamerdeur open.

De kamer waarin hij vroeger sliep. 'Wouter, waar ben je?

Ben je verstoppertje aan het spelen?'

Geen antwoord....

'Kom joh, doe niet zo flauw! We mogen bij mama en papa in bed!'

Nog steeds geen antwoord...

Evi loopt naar de slaapkamer van haar ouders.

'Waar is Wouter, mam?'

'Dat weet je toch wel, lieverd. Hij is toch al jaren geleden óvergegaan...'

'Maar we hebben hem toch gezien op de nieuwe planeet!

Wouter wás er toch écht! Pap! Mam! Jullie waren er toch óók?!'

Mama en papa kijken elkaar aan.

'Ja, lieverd,' zegt mama, 'ik was er ook...'

'Ja meisje,' zegt papa, 'en ik ook. Ja, nu weet ik het zeker, we waren er allemaal!'

'Maar hoe kan dat nou, mama? Waar is Wouter gebleven?

Ging hij niet mee in het vliegtuig?'

'Jawel, ik weet het zeker, hij zat bij mij op schoot.'

'Is hij ook mee uitgestapt?'

'Dat stukje kan ik me niet meer herinneren, Evi. Wat ráár, ik weet het écht niet meer.'

'Ik weet het nu ook niet meer zeker, Angela,' praat papa.

'Ik snap het even niet,' zegt Evi verbaasd.

'Alle mensen van de nieuwe planeet mochten toch terug naar de aarde... waarom is Wouter er dan niet?

O, maar wácht eens even... het zal toch niet wáár zijn?

Zou het kunnen dat we met zijn allen precies dezelfde droom hebben gehad?

Dat *alles* van de nieuwe planeet gewoon een mooie droom was?'

'Nou, vertel dan eens hoe de nieuwe planeet er volgens jou uitzag, Evi,' vraagt papa. 'Dan kunnen wij daarna vertellen hoe de planeet er volgens *ons* uitzag en wat we er hebben beleefd.'

Evi begint bezielde met fonkelende ogen te vertellen.

Over de storm, over hun lichtlichamen, over de pratende bloemen en bomen, over het gigantische orkest, over de drie eLLLen van Lachen Liefde en Leven, over de tinkelbelletjes en over de lichtende man, die zulke prachtige verhalen vertelde. Papa en mama vullen haar aan en vertellen over de verrassende ontmoeting met Woutertje, het bijzondere licht en de prachtige kleurentuinen, over de glazen roze harten, over het weergoedmaakwater en over het heerlijke zelfbedachte eten.

‘Zie je wel,’ roept Evi, ‘dan zijn we er toch ècht geweest!

We kunnen toch niet met zijn allen hetzelfde dromen?’

‘Nee, dat lijkt me sterk,’ zegt papa. ‘Mensen dromen nóóit hetzelfde.

Het móet gewoon echt zijn geweest.’

‘Weet je wát,’ zegt mama, ‘ik zal Marie-Sofie eens bellen, eens kijken wat *zij* ervan zegt.’

Mama pakt de telefoon op haar nachtkastje.

‘Hallo Marie-Sofie, met Angela. Heb jij toevallig vannacht ook gedroomd over de nieuwe planeet?’

Evi legt haar oor tegen de andere kant van het toestel zodat ze kan meeluisteren.

‘Uh ja. Ik zat me daarnet af te vragen of het een droom was of dat het werkelijk gebeurd was. Om eerlijk te zijn, weet ik het niet...

Het léék in elk geval volkomen echt en het was geweldig!’

‘Ja, dat vonden wij ook, Marie-Sofie. Voor ons gevoel heeft de tijd 1000 jaar stilgestaan op die buitengewone planeet.’

‘Hoor eens, Angela. Zou het waar kunnen zijn dat álle mensen van de héle aarde dezelfde droom hebben gehad?

Een droom over duizend jaar, die maar één nacht heeft geduurd?’

‘Misschien wel, Marie-Sofie.... Misschien wel....

Als het géén droom was geweest, dan was Wouter nu hiér bij ons geweest, maar hij is er niet.’

‘Het is héél merkwaardig...’

‘Ja, dat vinden wij ook. Heb jij Wouter ook lévend gezien?’

‘O ja hoor, ik weet het zeker!’

‘Oei, nu herinner ik me ineens iets belangrijks. Toen Woutertje bij me op schoot zat in het vliegtuig, zei hij:

“Ik ga niet mee naar de aarde, mama, ik ben daar klaar.

Ik blijf op de nieuwe planeet.

Als je ’s nachts droomt, dan zien we elkaar bij de roze vijver.

Hij legde zijn kleine handje op mijn hart en zei:

“Daar zit ik in, mama. Voor altijd.”

Hij gaf me een zacht kusje op mijn wang en toen verdween hij.’

‘Aah, wat een bijzonder mooi afscheid’. Marie-Sofie pinkt een traantje weg.

Mama voelt een brok in haar keel.

Met een schok herinnert papa zich dat Wouter tegen hem precies hetzelfde had gezegd in het vliegtuig.

‘Toen we hem voor het eerst weer zagen beloofde hij nog wel dat hij nooit meer bij ons weg zou gaan’, zegt papa nu duidelijk verdrietig.

‘Mam, mag ik Marie-Sofie nu even spreken?’

‘Tuurlijk, hier is ze.’

‘Hallo, Marie-Sofie. Wat een bijzonder avontuur hè!’

‘Dat kun je wel zeggen ja.’

‘Zouden écht álle mensen er geweest zijn?’

'Daar komen we snel genoeg achter, Evi.'
 'Weet je wat? Ik zal Katja even vragen. Als zij het óók gedroomd heeft, móet er wel iets héél speciaals zijn gebeurd. Bel u meteen terug, dág!'
 'Hoi Katja.'
 'Ik weet al waarom je belt, Evi. Heb jij vannacht ook gedroomd van de nieuwe planeet?'
 'Ja ja! Dus jij was er toch óók écht hè?'
 'Nou en of, het was oogverblindend mooi en adembenemend heerlijk.'
 'Heb je koningin Sofia ook gezien? En onze mensenvriend die zulke prachtige verhalen vertelde?'
 'Jazeker, Eef. Maar hoe kan het dat we hetzelfde hebben gedroomd?'
 'Weet ik niet. Maar mama, papa en Marie-Sofie hebben het óók gedroomd!'
 'Wat bizar zeg.'
 'Ik ga nu even ophangen, want ik zou Marie-Sofie nog even terugbellen, oké?'
 'Ja natuurlijk, tot later.'
 'Hallo Marie-Sofie, hier nog even met Evi.
 Katja heeft óók dezelfde droom gehad, ongelooflijk hè!'
 'Ja meisje, de nieuwe planeet is misschien niet alleen een droomplaneet, maar een leerplaneet voor de héle mensheid.'
 'Inderdaad Marie-Sofie, wat hebben we met zijn allen megaveel geleerd van onze vriend en van koningin Sofia en dat allemaal in één nacht!'
 'Tijd bestaat toch niet, dat lijkt alleen maar zo.'
 'O ja, één van de vele lessen.
 Zou het écht geen fantasie zijn, onze droom?'
 'Misschien moeten alle mensen zich afvragen of deze fantasie werkelijkheid is, óf dat deze werkelijkheid fantastisch is.'
 'Dat heb je mooi gezegd, Marie-Sofie!
 Misschien kan de hele wereldbevolking wel deze schitterende droom tot werkelijkheid maken.'
 'Ik denk dat dát nu juist de bedoeling was van deze zogenaamde droom.'
 'De mensen zullen vanaf nu een stúk liefdevoller zijn, denk je niet?'
 'Ja Evi, en ze zullen nu ook niet meer bang zijn voor de dood.
 Iedereen weet nu dat de dood niet bestaat. Iedereen leeft met zijn lichtlichaam dóór in de prachtige kleurentuinen, daar waar hij of zij zich het best thuis voelt.'
 'Wat zal de wereld een fijne plek worden om te wonen!'
 'Já, een wereld van begrip, vriendschap en liefde!
 'O Marie-Sofie, wat super geweldig!'
 'Ja liefje, super geweldig...'
 'Kom je even naar ons toe? Dan kunnen we even napraten over onze droom.'
 'Goed idee, ik kom zo.'
 'Oké, tot zo.'

Eten toveren

Ting, ting, ting, kling, klang, kling, klang, trrrrrrrrr, trrrrrrrrr.
 Uit de lucht klinken allerlei lieflijke belletjes.

'Goeiemorgen mamaslaapkop en papaslaapkop!

Horen jullie die mooie wakkermaakbelletjes niet?’
Mama geeuwt. Papa rekt zich uit.
‘Ik heb honger, Angela. Jij ook?’
‘Ik zou niet weten wat voor eten ze hier hebben.
Zullen we eens gaan kijken of er hier ook bakkers zijn en groentenwinkels?’
Met hun drietjes gaan ze naar buiten en ze zien dat een heleboel mensen eten aan het zoeken zijn.
Na een poosje vraagt papa Peter: ‘Ach meneer, weet u of er hier winkels zijn?
Ik loop al een uur te zoeken, maar ik zie of voel niets wat op een winkel lijkt.’
Mama vraagt ook aan een aantal mensen waar er eten te krijgen is, maar niemand weet het. Dan lopen ze allebei terug naar Evi.
Tot hun grote verbazing zien ze dat hun dochter een sappige mango aan het eten is.
‘Hé papa’s grote meid, hoe kom jij aan die mango?’
Heb jij een winkel ontdekt, of staat er ergens een mangoboom?’
‘Nee, het is veel simpeler. Ik dacht heel sterk aan een mango. Ik bedacht in mijn hoofd een beeld van een mango en in mijn mond proefde ik al bijna het sap ervan.
Tja... en opeens lag die mango in mijn hand!’
‘Oh ja? Gaat dat zó simpel?’
‘Ja, een kind kan het,’ giechelt Evi.
‘Dan moet ik het óók kunnen.’
‘Waar heb je zin in, papa?’
‘Eens kijken, uh... Een dikke boterham met kaas!’
Hij wacht en wacht, maar er gebeurt niets.
‘Je moet het precies in je hoofd zien, hier ergens tussen je twee ogen...’
Ze wijst op haar voorhoofd, terwijl ze haar ogen dicht doet.
‘En dan moet je denken dat je die boterham met kaas al proeft.’
Papa doet heel erg zijn best. En warempel... in zijn hand ligt een heerlijke boterham met kaas!
‘Ha, ha, ha!’ buldert hij van het lachen. ‘Dit is leuk, dat heb ik altijd al gewild.’
‘Een boterham met kaas?’ vraagt mama verbaasd.
‘Nee, tóveren! Vroeger wilde ik zo graag leren goochelen en toveren en nu eindelijk kan ik het!’ Gretig hapt hij in zijn zelf getoverde boterham.
‘En nu jij, Angela. Wat lust jij graag?’
‘Nou, ik heb wel zin in krokante müsli met stukjes fruit.’
Ze doet haar ogen dicht en denkt heel krachtig aan de müsli.
Het water loopt ervan in haar mond.
‘Doe je ogen maar weer open,’ juicht Evi. ‘Het is gelukt. Jij kunt het ook!’
Mama glimlacht en begint te smullen van haar lievelingsontbijt.
Intussen zijn er een heleboel mensen rondom papa, mama en Evi komen staan.
Verbaasd kijken ze hoe het drietal smakelijk zit te eten.
‘Kom, dan zal ik het jullie allemaal leren,’ zegt Evi.
‘Als je eenmaal weet hoe het moet, is het niet moeilijk.
Dan kunnen jullie het allemaal aan alle andere mensen hier op deze nieuwe planeet doorgeven.’
Evi neemt een klein jongetje bij de hand en vraagt: ‘Wat wil je eten?’
‘Ik wil een lolly.’
‘Als ontbijt?’
‘Ja, dat mag ik altijd van mama,’ antwoordt hij met ondeugende oogjes.
‘Oké! Welke smaak?’
‘Doe maar frambozen.’

'Denk nu héél goed aan een lolly met frambozensmaak.
 Je tékent hem gewoon in je hoofd, snap je wel?'
 Vol aandacht probeert hij het... Dan roept hij:
 'Jaaaa, ik heb een lolly gemaakt!!'
 Het jongetje rent naar zijn moeder om haar de lolly te laten zien.
 'Probeer het maar, mensen,' zegt Evi. 'Het is écht niet moeilijk hoor!'
 Even later ziet ze dat alle mensen heerlijk zitten te eten.
 Ze ruikt warme broodjes en krentenbollen, rijst, allerlei vruchten, koffie, thee
 en nog veel meer. Dan komt de volgende vraag in de mensen op;
 Waar laten we het afval en hoe wassen we de bordjes en kopjes weer af?
 Evi denkt: 'Als het zo eenvoudig is om iets te krijgen door het alleen maar te
 bedénken, dan moet het nét zo gemakkelijk zijn om het weer weg te toveren!'
 Met veel inspanning richt ze haar aandacht en zegt:
 'Ik wil dat alle kopjes, bordjes en afval weg zijn.'
 Ze maakt er in haar hoofd een duidelijk beeld van.
 Binnen enkele seconden is alles verdwenen. De mensen om haar heen vinden het
 een leuk spelletje en niemand vindt het erg om de boel op deze manier op te ruimen.
 'Het leven is hier een feest, hè mam?' lacht Evi.
 Ze pakt mama's handen beet en samen dansen ze in het rond.
 'Zou je hier álles op deze manier kunnen toveren?' denkt papa.
 'Wat hebben we met z'n allen op de aarde toch vreselijk ons best moeten doen
 om alles te verzamelen wat we nodig hadden. We moesten keihard werken.
 's Morgens vroeg de deur uit en 's avonds hondsmoe.
 Daarna had niemand nog puf om iets leuks te doen.
 En waarvoor? Voor geld! Geld, geld en nog eens geld!
 Je moet toch eten, nietwaar? Ook heeft iedereen een huis nodig en kleren.'
 En zo mijmert papa Peter nog even door...
 Het lijkt wel of Evi precies weet wat papa heeft gedacht, want ze antwoordt op zijn
 innerlijke vraag: 'Ja papa, hier kan je alles toveren wat je nodig hebt.
 Je hoeft hier niet hard te werken om geld te verdienen, want geld bestáát hier
 helemaal niet! En weet je wat nog leuker is?'
 'Geen idee, Eef. Vertel eens.'
 'Nou, dat níemand dan jaloers kan zijn op de ander, want iedereen heeft evenveel!
 Op aarde kon iemand die slim was méér geld verdienen dan iemand die níet slim
 was. Eigenlijk was dat hartstikke oneerlijk, vind je ook niet papa?'
 'Nou en of.'
 'Hier maakt het niets uit, want iedereen kan zelf toveren wat hij nodig heeft.
 Daarom bestaat hier geen arm of rijk en slim of dom.
 Iedereen is hier gelijk, hè mam?'
 'Jawel. Volgens mij was dat op de aarde eigenlijk óók de bedoeling.
 Maar iedereen dacht daar aan zichzelf; hoe word ik het snelst rijk, slim of machtig?'
 Evi zucht: 'Tja, we hebben op een vreemde planeet gewoond. Hé, kom eens kijken,
 onze mensenvriend is er weer. Hij staat op de heuvel!'

Het spel met de drie eLLLen

Evi rent al weg. Ze wil graag vooraan staan, zodat ze hem goed kan zien.
 Als iedereen zich rondom hun mensenvriend heeft verzameld, begint hij te spreken:
 'We zijn hier op deze nieuwe planeet níet gekomen om heel hard te werken.

Want zoals jullie al hebben gemerkt, kan iedereen hier alles toveren wat hij nodig heeft.

We zijn hier wél gekomen om een spel te spelen. Een heel bijzonder spel.'

'Ha! En hoe heet dat spel?' vraagt Evi enthousiast.

'We noemen het: "Het spel van de drie eLLLen". De eerste L is van Liefde, de tweede is van Leven en de derde van Lachen.'

'Wat zijn de spelregels?' vraagt een stemmetje uit het publiek.

'Hé, wat een bekende stem,' denkt papa. 'Het lijkt wel op de stem van Wouter.'

Papa kijkt in het rond, gaat zelfs op zijn tenen staan, maar er zijn zo ontzettend veel mensen. Hij kan niet zien wie zojuist de vraag had gesteld.

Papa wordt er helemaal opgewonden van. Mama heeft de stem ook gehoord.

Ze houdt papa's hand vast en voelt zich helemaal warm worden van binnen.

'Straks gaan we hem zoeken,' fluistert ze papa in het oor.

'De regels van het spel van de drie eLLLen zijn heel eenvoudig,' gaat de man verder.

'Er is eigenlijk maar één spelregel, maar dat zul je straks wel snappen'.

Daarbij steekt hij zijn handen in de lucht. 'Kijk,' zegt hij, 'in mijn linkerhand heb ik een stapel rode kaarten en in mijn rechterhand een stapel gele, zie je?'

Op de rode kaarten staat het woord BOOS met een gezichtje dat boos kijkt.

Op de gele staat het woord BLIJ met een lachebekje erbij getekend.

Ik laat zo meteen wat kinderen rondgaan met de kaarten en dan mag je er één uitkiezen, rood of geel. Ik heb er al touwtjes aan gemaakt, zoals je ziet.

Dan kun je de kaart om je nek hangen.

Ziezo. Kinderen, komen jullie maar eens hier!'

'Hoei!' joelen de kleintjes.

Ze krijgen elk twee stapels kaarten met touwtjes eraan.

Daarmee lopen ze tussen de massa mensen, om ze te laten kiezen en na een poosje hangt er om ieders nek een kaart.

Oók om de nek van de kinderen en dat zijn allemaal gele!

De lichtende man kijkt even rond. Hij glimlacht.

'Ik vind het heel fijn dat bijna iedereen voor BLIJ heeft gekozen,' zegt hij.

'Ik zie maar héél weinig rode kaarten. Degenen die nu een rode kaart hebben, kunnen altijd nog een gele komen halen als ze dat willen.

Máár... wie voor BLIJ heeft gekozen, kan nóóit meer voor BOOS kiezen.

Echt nooit meer! Maar ik denk dat niemand dat erg vindt, of wél soms?'

'Nee, natúúrlijk niet!' klinkt het in koor.

'Gelukkig,' gaat hun vriend verder.

'Boosheid hoort namelijk bij de aarde en niet op deze nieuwe planeet.

Op de aarde werden jullie boos als de ander niet precies deed wat jij wilde.

Of je werd boos omdat iemand iets méér had dan jij, of je werd boos als iets niet lukte. Er waren wel duizenden redenen om boos te zijn, nietwaar?

Weet je wát? We bedenken allemaal één reden waarom we op aarde vaak boos werden. Daarna gaan we álle rode kaarten verbranden, want die hebben we dan nooit meer nodig.'

Alle grote mensen en kinderen staan hier diep over na te denken...

De ene denkt: 'Ik werd altijd boos als ik niet kon winnen met een spelletje.'

De andere denkt: 'Ik werd vaak boos op mijn vrouw als ze niet hetzelfde dacht als ik.'

Weer een ander denkt: 'Ik kon witheet worden als ik in de file stond.'

'O, wat was ik vaak boos op mijn kinderen als ze niet luisterden.'

'Ik was dikwijls kwaad als ik te vroeg naar bed moest van mijn vader.'

'Ik was snel boos op mijn collega, omdat hij eigenlijk veel beter was dan ik.'

En zo denkt iedereen even na over zichzelf, vooral over zijn eigen boosheden.
Een poosje is het muisstil...
Dan steekt de mensenvriend zijn linkerhand op en floep... in een flits zijn alle rode kaarten verbrand! De mensen die zo'n rode kaart om hun nek hebben, schrikken wel even, maar het kan gelukkig geen kwaad.
'Zo,' zegt de mensenvriend, 'en nu begint het spel pas echt.
Bijna iedereen heeft zélf gekozen voor de blijheid.
Daarom kunnen we hier helemaal opnieuw beginnen. Echt *alles* zal anders zijn!
Er zijn geen rijke mensen, geen arme mensen, geen gewelddadige mensen, geen angstige mensen, geen opschepperige mensen en geen onderdanige mensen.
Iedereen is nu gelijk en iedereen kan iets bijzonders.
Iedereen heeft van nature iets bijzonders in zich.
Bij ieder mens is dat verschillend; de een kan goed taarten bakken, de ander kan goed foto's maken of kinderen verzorgen.
Weer iemand anders kan wetenschappelijke dingen ontdekken of een mooie straat maken. Iedereen is nodig.
Niemand is méér waard dan de ander, iedereen is even belangrijk en even hard nodig.
Ieders lichaam werkt als een muziekinstrument en elk instrument geeft een andere klank. Ook al lijken sommige instrumenten op elkaar, toch klinkt het anders omdat ieders denken heel uniek is.
Dus je bespeelt je eigen instrument -je lichaam dus- op een heel unieke manier.
Dat maakt iedereen juist zo bijzonder.
Kijk hier nou eens, lieve mensen.
Hier ligt een grote stapel muziekinstrumenten; iedereen mag er een komen uitzoeken. Ook al lijkt het moeilijk, iedereen kan een instrument leren bespelen.
Met zijn allen vormen we dan een prachtig orkest!'
'En wie is dan de dirigent, mensenvriend?' vraagt Evi.
Hij kijkt Evi lachend aan en antwoordt: 'Verbondenheid zal jullie dirigent zijn.'
Dan verdwijnt hun vriend, zomaar opeens is hij weg.
De mensen kijken elkaar verbaasd aan. Ze hebben nooit geweten dat je ook ánders zou kunnen denken. Dat je met respect naar elkaar kunt kijken en dat dan iedereen elkaars gelijke is. De mensen zijn een hele poos in gedachten verzonken.
Ze vragen zich af hoe je de gelijkheid die hun vriend bedoelt, werkelijk kunt laten zien. Niet één keer, nee altijd!

Alsof Evi al hun vragen hoort, begint ze opeens te zingen.
Heel hard zodat iedereen het kan horen:

*Kom allemaal in de kring van eenheid
iedereen is blij en lacht
De kring kan nooit verbreken
als we in ieders hart hebben gekeken
Kom allemaal in de kring van eenheid
hier is liefde de enige macht*

Terwijl ze het liedje blijft herhalen, neemt ze iedereen die ze ziet bij de hand.
Zo maakt ze een supergrote kring. Iedereen doet mee!
Even later kent iedereen het liedje en zingt met Evi mee.
Het lied galmt over de nieuwe planeet.

De mensen kunnen er niet genoeg van krijgen, iedereen is blij en gelukkig.
Na enkele uren gaat Evi in het midden van de onmetelijke kring staan
en legt haar wijsvinger voor haar mond: 'Ssst!'
Dan gaat de hele groep heel zachtjes zingen.
Nog één keer zingen ze fluisterend het liedje en dan is het stil.
Evi doet haar ogen dicht en iedereen doet haar na.
Zo kan iedereen even het geluk voelen...
Heel geheimzinnig voelt het, heel zacht, heel nieuw.
Evi kijkt door de spleetjes van haar ogen.
Ze kijkt stiekem of alle mensen stralen.
'Ja, moet je eens zien..... al die lachende gezichten.'
O, wat is Evi gelukkig voor al die mensen.
Ze wordt er helemaal warm door van binnen.

Wouter leeft

Evi heeft een voorstel. Ze roept:
'Vóórdat jullie allemaal een muziekinstrument uitkiezen, zullen we dan eerst
eens met z'n allen in de kleurentuinen gaan spelen?'
'Ik geloof dat ik daar te groot voor ben,' antwoordt een mevrouw.
'En ik ben veel te oud om te spelen,' mompelt een meneer.
Evi zegt overtuigend: 'Niemand is te groot of te oud om te spelen,
probeer het maar eens, het is hartstikke fijn.
Er zijn luchtschommels en boomglijbanen.
O ja, en ook nog een limonadevijver en zweefbloemen en er groeit
kriebelverwenkruid. Kom toch eens kijken en geniet!'
De mensen worden nieuwsgierig en één voor één lopen ze naar de kleurentuinen.
Iedereen kijkt zijn ogen uit.
Zo'n wonderlijke wereld hebben ze nog nooit gezien, zelfs in hun dromen niet!
Mama Angela en papa Peter gaan met Evi mee.
Evi neemt hen mee naar de roze vijver.
Als ze bijna bij de roze vijver zijn, blijft mama opeens stokstijf staan.
Ze schrikt. Wie ziet ze daar bij het water staan? Het lijkt Wouter wel.
'Nee, dat kan niet,' denkt ze. Dan ziet papa hem ook.
Papa's ogen worden zo groot als schoteltjes.
'Wóúter!!' schreeuwt hij.
Wouter kijkt om. Zijn gezicht begint te stralen en hij lacht van oor tot oor.
Met zijn armen wijd gespreid komt hij naar hen toe gehold.
Ook mama rent en papa struikelt bijna over zijn eigen benen.
Ze vliegen elkaar in de armen.
'Oh lieve Wouter, wat ben ik blij je te zien!' snikt mama.
Ook papa kan zijn gelukstranen niet bedwingen: 'O knul, wat heb ik je gemist!'
Snikkend zegt Wouter: 'Nu ga ik nooit meer bij jullie weg.
Ook al is het hier heel fijn, toch heb ik jullie zó gemist!'
'Ha broertje, kom eens even je zusje knuffelen.' Evi spreidt haar armen en Woutertje
vliegt zijn zus om de nek en ze overladen elkaars wangen met klapzouen.
'Eindelijk zijn we weer samen,' zucht papa.
'Wat heb je al die tijd gedaan, Wouter?'

'O... gewoon gespeeld en geleerd. Kom, dan zal ik jullie laten zien waar het kriebelverwenkruid groeit,' zegt Wouter, terwijl hij tussen papa en mama loopt en hun handen stevig vasthoudt.

'Wat is dat... kriebelverwenkruid?'

'Het lijkt op gras, maar het is superzacht en het beweegt. Als je gaat liggen aait het kriebelverwenkruid je hele lijf. Je voelt dat het kruid heel lief is, écht waar!'

'Nou, dan willen wij ons zelf wel eens laten verwennen, hè Peter.'

'Ik kan eigenlijk niet tegen kriebelen. Dat weet je toch wel, Angela?'

'Dit is veel anders, papa. Het kruid kriebelt heel zachtjes, maar van de kietelbonen ga je schaterlachen!' lacht Wouter.

'Laten we eerst maar eens naar het kriebelverwenkruid gaan, knul.'

'Kijk, daar is het al papa'. Hij rent er snel naar toe.

'Het lijkt wel een veld vol zacht eendendons, het lijkt me heerlijk om daarin te liggen,' glundert papa.

Papa, mama, Evi en Wouter vleien zich in het kriebelverwenkruid en dan begint het kruid te bewegen, heel zachtjes.

Teder streelt het kruid hun wangen, hun benen, hun armen en hun buik. Het voelt heerlijk en ze worden er heel rustig van.

'Het lijkt wel of het kriebelverwenkruid van ons houdt,' zegt mama.

'Alles bestaat hier uit liefde,' legt Evi uit. 'Er is hier niets anders dan liefde.'

'Heel bijzonder,' glimlacht mama.

'Ja hè!'

'Zullen we nu een muziekinstrument gaan halen?'

'Goed idee, Evi,' vindt de rest van het gezin.

Even later heeft mama een piano uitgekozen, Wouter een saxofoon, papa een kleine trom en Evi een dwarsfluit.

Evi ziet dat Katja een grote harp meesleept.

Marie-Sofie heeft een piccolo uitgekozen.

Ze ziet dat er trompetten zijn, xylofoons, gitaren, contrabassen, woodblocks, pauken en violen en nog veel meer.

Even later klinken er over de planeet overal verschillende klanken. Iedereen probeert zijn muziekinstrument te leren kennen.

Het klinkt niet echt mooi, omdat alle geluiden door elkaar klinken.

Na een hele poos oefenen, keert de stilte weer terug op de planeet.

De mensen trekken zich terug in hun huizen van licht.

Het wereldorkest

De volgende ochtend worden ze weer gewekt door de lieflijke belletjes.

'Vandaag gaan we elkaar helpen,' leert de mensenvriend hen.

'Iedereen met hetzelfde instrument mag bij elkaar gaan zitten en kan zo van elkaar leren.

Elk groepje kan gaan proberen het lied van Evi te spelen, dat jullie gisteren met z'n allen zo lang hebben gezongen.

Als elk groepje mooi klinkt, komen we bij elkaar en vormen zo het grootste orkest dat je ooit hebt gezien of gehoord!'

En zo vormen zich groepen van allerlei instrumenten.

Mama gaat naar de groep van pianospelers. Papa gaat met een groep leren trommelen, Wouter gaat naar de saxofoongroep en Evi naar de dwarsfluiten. Dagenlang zijn alle mensen met elkaar aan het oefenen. Elke dag gaat het een stukje beter. Het lied klinkt al heel aardig.

Op een dag verschijnt hun vriend weer en zegt: 'Nu zijn we zover dat we met z'n allen samen kunnen proberen te spelen.'

Iedereen kijkt blij. Ze vinden het allemaal leuk dat de dag eindelijk is aangebroken dat ze deel uitmaken van het allergrootste orkest dat ooit bestaan heeft.

Iedereen zit met zijn muziekinstrument klaar.

'Wanneer moeten we beginnen, mensenvriend?' vraagt Katja.

'Er is geen dirigent die het aangeeft.'

'Weten jullie nog dat verbondenheid jullie dirigent zou zijn?'

We hebben nu een hele boel kleine groepjes gevormd, maar toch kunnen we nog niet met zijn allen spelen. Omdat elk groepje een ander ritme heeft ingestudeerd, zou het nog steeds erg chaotisch klinken.'

'Hoe lossen we dat op?' klinkt een stem uit de groep met de mondharmonica's.

'We zullen eerst naar elk groepje afzonderlijk luisteren.

Eerst alleen met onze oren en daarna ook met ons hart.

Wanneer we deze mensen horen spelen, denken we steeds:

'Ik heb je lief.' De L van Liefde hoort ook bij ons spel, weet je nog?'

Zo mag elk groepje met dezelfde instrumenten tweemaal het lied van Evi spelen.

De eerste keer luisteren de anderen alleen met hun oren en de tweede keer proberen ze hun hart te openen door te zeggen: "Ik heb je lief."

'Wat een groot verschil,' denkt Evi. 'De eerste keer kan ik mijn aandacht er niet bij houden en de tweede keer voel ik me warm worden van binnen en beleef ik het veel intenser. Het klinkt dan veel mooier!'

En zo ervaart iederéén het verschil met de eerste en tweede keer.

Als elk groepje het lied aan de anderen heeft laten horen, zegt hun vriend:

'Nu zijn jullie zover.'

Met liefde in ieders hart en verbondenheid als dirigent, begint de immens grote groep mensen te spelen.

O, wat klinkt het grandioos! Steeds weer opnieuw wordt het lied herhaald.

De mensen kunnen er niet genoeg van krijgen.

Hun harten stromen over van geluk, ze vinden het geweldig!

Dat gaat zo een hele poos door en dan stopt de muziek als vanzelf...

en niemand weet hoe lang het heeft geduurd!

De tijd lijkt als een roes voorbij te zijn gaan.

'Het was práchtig, lieve mensen! Als je de magische woorden: "Ik heb je lief"' uitsprekt, dan verbind je jezelf met het hart van iemand anders en die liefdesband is het mooiste wonder wat er bestaat.

Dat wonder geneest je van je minder goede gedachten.

Met dat wonder vergeef je de ander en geef je hem nergens de schuld van; hiermee wordt de ander jullie nááste!

Heb uw naasten lief, mensen! Die spreuk kennen jullie toch wel?

Jullie hebben nu gehoord en gemerkt dat elk instrument even belangrijk is om dit prachtige orkest te kunnen vormen.

Ik heb jullie verteld dat alle lichamen instrumenten zijn; het ene instrument kan goed koken, het andere instrument tuinieren en weer een ander instrument is een goede dierenarts.

Iedereen is even belangrijk.

Met de hele aardbol konden we een prachtig orkest vormen, maar de meesten dachten alleen aan zichzelf en iedereen bespeelde zijn instrument, zonder te willen samenspelen. Begrijpen jullie nu wat ik bedoel?

Wanneer je in je hart iedereen begroet met: "Ik heb je lief," respecteer je ieder mens en pas dán kan iedereen zonder ruzie en oorlog met elkaar leven.

Beter nog: het wordt een paradijs op aarde! Dan pas is het spel van het leven een fijn spel om te spelen. Het spel van de drie eLLLen is dan compleet... de L van Lachen, de L van Liefde en de L van het Leven.

Denk hier alsjeblieft goed over na. Neem de vrede en de liefde mee in jullie harten.'

De Vader

De mensen zijn er stil van geworden. De woorden van hun vriend klinken als muziek in hun oren. Zo zoet, zo vredig, zo liefdevol.

Diep in hun binnenste weten de mensen dat hun vriend de waarheid spreekt.

'Wie heeft u al deze dingen over liefde geleerd?' vraagt papa Peter.

'Alles wat ik weet, heeft mijn Vader me verteld.'

'Wie is uw vader dan?' vraagt papa Peter weer.

'Mijn Vader is ook úw Vader. Het is de Vader van ons allemaal.'

'Maar wie is hij dan?'

De mensenvriend glimlacht en zegt:

'In de bergen is Hij de hoogte.

In de zee is Hij de kracht.

In het bos is Hij het groen.

In de mens is Hij het geluk.

En in geliefden is Hij de liefde.'

Papa Peter denkt na en vraagt nog: 'Is onze Vader dan *óveral?*'

'Ja, onze Vader is in alles wat er is. Denk hier heel goed over na, lieve mensen.

Binnenkort praten we verder over onze Vader.'

Met deze woorden verlaat hij de menigte.

Evi ziet hoe Marie-Sofie een traantje wegpinkt.

'Waarom huilt u, Marie-Sofie?'

'Ach, da's een traan van ontroering. Hij zegt ook zúlke mooie dingen.

Ik zou die woorden liefst allemaal willen opschrijven!'

'Nou, dat vind ik een steengoed idee! Dan kan iedereen het daarna nog eens lezen, want de mensen vergeten snel wat er allemaal gezegd is.'

'Ja, dat klopt. Want vroeger hebben mensen heel belangrijke dingen geschreven in de Bijbel, in de Thora, in de Koran en in de Veda's, zodat iedereen die zou kunnen lezen.'

'Ik denk dat niet veel mensen écht begrepen hebben wat er in die heilige boeken staat, Marie-Sofie, want bijna niemand handelde ernaar.

In die boeken staat, zoals onze vriend zojuist zei, dat je elkaar moet liefhebben.'

'Ja! Maar toen was het ook een hele andere tijd, meisje.

De mensen konden alleen maar aan zichzelf denken.

Ze waren heel snel boos en maakten voortdurend ruzie met elkaar.

Ze snaptten nog niets van liefde.

Maar nu zijn we een paar duizend jaar verder en nu begrijpen steeds meer mensen de liefde wél. Ze hebben tijdens hun vele levens zoveel ruzie gemaakt dat ze nu wel begrijpen dat je met ruziemaken geen stap verder komt.'

'Schrijf het maar op, Marie-Sofie. Ik weet zeker dat het belangrijk is en dat de mensen het nu wél begrijpen. Omdat u de dingen zo goed kunt uitleggen, kunt u ze vast goed opschrijven. Of niet?'

'Oké, ik ga het proberen.'

'Hé Wouter en Katja, gaan jullie mee spelen in de sneeuwvallei?' vraagt Evi.

'Ja leuk!' juicht Wouter. 'Weet je dat de sneeuw daar nooit koud aanvoelt?'

'Ik ben er nog nooit geweest,' zegt Katja. 'Het lijkt me hartstikke leuk.'

Met z'n drietjes rennen ze door een paar kleurentuinen, net zolang tot ze bij de sneeuwvallei zijn aangekomen. De vallei is omringd door bergen.

'Het zijn geen gewone bergen', zegt Wouter geheimzinnig.

'Nee, het zijn bergen waar je nooit vanaf kunt vallen.

Het lijkt wel of de bergen precies voelen wat er gebeurt... want als je een beetje onvoorzichtig bent, dan maken ze vanzelf een extra hoopje sneeuw waar je dan lekker zacht in ploft!'

'O, dan kunnen we ons zelf gelukkig geen pijn doen.

Hoe komen we nou daarboven op de berg?' vraagt Katja.

'Op de aarde hadden we moeten klauteren, maar hier zal er wel een gemakkelijkere manier voor zijn,' peinst Evi.

'Ja, ik ken die manier al,' glundert Wouter.

'Je maakt me nieuwsgierig, hoe doe je dat?'

'Met je gedachten, natuurlijk. Je kijkt naar de berg. Dan doe je je ogen dicht en je maakt in je hoofd een beeld dat je al boven op de berg staat.'

'O, dat is simpel. Dat kunnen wij wel, hè Katja?'

Met zijn drieën concentreren ze zich goed en enkele tellen later staan ze inderdaad op de top van de berg en genieten van het weidse uitzicht over de sneeuwvallei.

'Nu wil ik graag een slee,' bedenkt Katja.

Wouter vangt haar gedachten op en antwoordt: 'Verzin er eentje in je hoofd.'

'Uhm, uhm... Ja, ik weet hoe de slee eruit moet zien.

Eentje voor drie personen, zo'n lange met drie plankjes.'

Katja doet haar ogen dicht en verbeeldt zich dat de slee al voor hun neus staat in de sneeuw.

En ja hoor, haar wens is werkelijkheid geworden; er staat een superslee vóór haar in de sneeuw.

Ze gaan op de slee zitten en roetsjij, daar glijden ze van de berg af, hélemaal naar beneden. Ze gillen het uit van plezier.

'O, dát was pas leuk!' juicht Evi. 'Ik wil nóg een keer.

Kom, dan denken we ons zelf weer naar boven.'

Het drietal glijdt wel honderd keer van de berg af. O, wat hebben ze een pret.

Pas als ze moe zijn, gaan ze terug naar huis.

Uitgeput kruipen ze meteen in bed en vallen in een rustige diepe slaap.

Wat is God? (Brahma, Allah, Jahwe)

De volgende dag worden de mensen gewekt door de muzikale wind.
Ze eten wat en zien dat hun vriend al boven op de heuvel op hen wacht.
De mensen zijn erg nieuwsgierig naar de bijzondere dingen die hij deze keer zal gaan vertellen. Het lijkt wel alsof hij als een soort magneet werken.
Iedereen komt vanzelf naar de heuvel toegelopen.
'Ga maar zitten, lieve mensen. Vandaag vertel ik jullie een bijzonder verhaal.
Maar eerst wil ik nog wat uitleggen over Onze Vader.
Je kunt Onze Vader ook God noemen of Brahma, Allah of Jahwe.
Dat is allemaal hetzelfde. Voor de meesten is het erg moeilijk te begrijpen wat God is. Ik zal het je op verschillende manieren proberen duidelijk te maken.
Iedereen weet wat een woestijn is, nietwaar?
Een woestijn bestaat uit ontelbare korreltjes zand.
Al die zandkorreltjes sámen vormen de woestijn.
Dus zónder zandkorrels zou een woestijn geen woestijn zijn.
De zee bestaat uit ontelbare druppels water en zonder druppels zou de zee geen zee zijn en zo zou God geen God zijn zonder mensen.
Probeer God eens als één grote puzzel te zien, een puzzel met ontelbare stukjes.
Geen enkel puzzelstukje kan zonder het andere stukje, anders zou de puzzel niet compleet zijn.
Elk stukje is éven belangrijk, hoewel ze totaal verschillend zijn.
Elk stukje bezit unieke eigenschappen die ervoor zorgen dat ze elkaar beïnvloeden: prikkelen, uitdagen, versterken, boos maken, verdrietig maken, enzovoort.
Er zijn 'botsingen' nodig om al die stukjes innerlijk te laten groeien.
Door botsingen word je verdrietig en dan besluit je om het anders te gaan doen.
Dan ben je dus gegroeid.
De mensen zijn al die puzzelstukjes van God. In God is *álles goed*, óók het zogenaamde foute, want zonder het foute te ervaren, kun je het goede niet voelen.
Misschien is het moeilijk te begrijpen, maar als ik je zeg dat de liefde van God in *iederéén*, dus in élk puzzelstukje zit opgesloten, dan hoeft niemand meer buiten zichzelf te zoeken naar het grote geluk.
Want God of Allah of de Vader heeft zijn eigen geluk in het hart van álle mensen gestopt.
Wij dáchten alleen maar dat God ver weg in een hemel woonde, maar dat is niet waar. God is overal, in alles wat je kunt zien. God vult alle ruimte.
God is geen man met een lange baard, die ons beloont als we iets goed hebben gedaan of straft als we iets níet goed hebben gedaan, dat is een verzinsel.
Hij weet niet eens wat oordelen is! God is een prachtig zuivere energie, die alleen maar uit liefde bestaat en die liefde zit in ons *allemáál!*
Is dat niet gewéldig?'
'Hoe komt het dat wij dat niet wisten, beste vriend?' vraagt mama Angela.
'Ik denk dat we het een beetje zijn vergeten, maar heel diep in ons hart wisten we het altijd al. Een stemmetje van binnen herinnert ons steeds weer aan liefde.
Als er in een donkere kamer een klein lampje brandt, dan loopt een mens automatisch naar dat licht toe, dus de liefde in ons hart, schijnt als een lampje.
Als je naar die kleine lamp toegaat, dan kun je 'zien' en horen wat de liefdesstem jou vertelt.'
'Ja, dat is waar,' zegt mama Angela. 'Maar niet altijd, anders bestond er toch geen ruzie of oorlog?'

'Dat klopt, mevrouw, niet iedereen heeft geleerd om naar die liefdesstem te luisteren, meestal omdat ze bang zijn dat ze zelf iets tekort zullen komen.

Angst is de grootste boosdoener in het leven en vooral de angst om geen liefde te krijgen, begrijpt u?

Als je weet dat je een deeltje van Gods liefde en geluk *in* je hebt, hoef je er nooit meer naar te zoeken en kun je altijd blij zijn van binnen!'

Even is de menigte muisstil om deze woorden goed tot zich door te laten dringen...

De rode tuin

'Ik ga zo meteen een verhaal vertellen.

Als je voelt dat je hetzelfde soort leven hebt gehad als de persoon uit het verhaal, dan mag je in de rode tuin gaan wonen.

Wie zichzelf helemaal herkent in het verhaal wordt automatisch naar de rode tuin toegetrokken.

Hij weet dat hij of zij zich daar helemaal thuis zal voelen.

In wélke tuin je ook zult gaan wonen, onthoud dat we allemaal een stukje liefde van God in ons hebben.

Daarom is iedereen even belangrijk, zoals al die korreltjes in de woestijn, de druppels van de zee, de puzzelstukjes van de grote puzzel én zoals alle muziekinstrumenten van het orkest.'

De woorden klinken zo logisch en vanzelfsprekend uit de mond van de mensenvriend, dat alle mensen bijna ademloos zitten te luisteren.

Marie-Sofie heeft een dik schrift meegenomen en zit op de grond.

Het schrift is nog leeg. Ze gaat het volschrijven met alle verhalen die hun vriend te vertellen heeft.

'Er was eens heel lang geleden een koning.

Hij was niet zómaar een koning, nee hij was een bijzondere koning; hij kon toveren. Alles wat hij voor zichzelf nodig had, had hij getoverd: een kasteel, een koets met acht paarden, prachtige koningsmantels en de heerlijkste gerechten.

Hij wenste iets en even later was het er zomaar ineens.

Toen hij alles bezat wat zijn hartje begeerde, bedacht hij dat hij ook wel alles kon toveren voor ándere mensen die zelf niet konden toveren.

De hele dag was hij druk bezig om voor alle mensen die in zijn land woonden allerlei dingen te toveren.

Hij gaf hen alles wat ze nodig hadden.

De mensen vonden dat natuurlijk ontzettend fijn, iedereen was uiterst tevreden over de koning.

De koning had ook een zoon, hij heette Milo.

Toen de koning heel oud geworden was, leerde hij zijn zoon hoe hij kon toveren.

Milo was natuurlijk heel blij dat hij het nu ook kon.

Enkele jaren later stierf de koning en toen werd Milo koning.

Milo toverde en toverde jarenlang achter elkaar.

Maar hij toverde niets voor de mensen die in zijn land woonden.

Hij wilde alles voor zichzelf houden.

De mensen in zijn land vonden het niet leuk dat hij alleen maar aan zichzelf dacht.

Ze vonden hem helemaal niet aardig en heel gierig.

*Hij gaf werkelijk geen enkel centje weg.
Milo had alles wat hij mooi vond: een mooie boot, diamanten, goud, een dure sportauto, paarden en noem maar op.
Hij zocht steeds naar iets nieuws dat hem gelukkig kon maken.
Na een korte tijd was hij er al weer op uitgekeken en wilde hij weer iets anders.
Hij woonde in een prachtig kasteel, daar woonde hij helemaal alleen.
Hij was eenzaam, heel eenzaam..... Maar rijk was ie wel.
Hij bezat een heel koninkrijk zonder dat hij zich echt koning voelde.
Op een dag werd Milo ziek, heel ernstig ziek. Hij moest naar het ziekenhuis.
Maar niemand kwam hem daar opzoeken.
Hij had geen vrienden en geen vriendinnen omdat hij het veel te druk had gehad met voor zichzelf te toveren.
Zijn familie wilde hem niet meer kennen, Milo was veel te onaardig tegen hen geweest.
Daar lag hij dan... helemaal alleen in dat ziekenhuis.
Hij had een vervelende ziekte waardoor hij erg veel pijn leed.
Hij had nu veel tijd om na te denken, maar hij kwam er niet achter wat er fout was gegaan in zijn leven.
Heel eenzaam is Milo na enkele maanden gestorven.
De ziekte heette 'Hebzucht.'*

En zo zie je maar weer, lieve mensen, dat rijkdom Milo niet gelukkig heeft gemaakt. Milo dacht dat rijkdom het enige belangrijke is dat er bestaat. Milo had alleen vertrouwen in bezittingen. Toch maakte al dat bezit hem steeds maar heel eventjes gelukkig. Hij wist niet dat het leven veel meer inhoud heeft als je juist niet rijk bent en alles met elkaar deelt. Dat kan Milo leren in de rode tuin. In die tuin leert hij opnieuw vertrouwen krijgen in de heilige kracht die in iedereen zit. Misschien herken je jezelf in Milo, lieve mensen. Wel, ga dan met mij naar de rode tuin. Daar kun je een poosje wonen en daar zal koningin Sofia je verdere lessen geven over hoe je het echte geluk in jezelf kunt vinden in plaats van in de dingen. Sta op, mensen en volg mij. Ik zal jullie naar koningin Sofia brengen, zij is de koningin van de wijsheid. Zij kan alles uitleggen over de kracht die in ieder mens schuilt. En... wie ánders is dan Milo, kan morgen terugkomen voor het volgende verhaal.' Zo hier en daar in de menigte staan enkele mensen op en lopen samen naar de rode tuin.

'Zo,' zegt Evi tegen Marie-Sofie, 'dat was wel een duidelijk verhaal, vindt u niet? Heeft u alles opgeschreven?'

'Jazeker, Evi! Ik denk dat er op aarde heel veel Milo's woonden. Vooral in ons rijke Nederlandje. Heel veel mensen die ik ken waren altijd bezig met hard werken om steeds maar méér dingen te kunnen kopen; nieuwe meubels, nieuwe auto's, nieuwe huizen, nieuwe kleren. Er waren maar weinig mensen die zich bezig hielden met het eerlijk verdelen van alles wat moeder aarde ons geeft. Het rijke Westen eigent zich alles toe zodat er voor de rest van de wereld slechts kruimeltjes overblijven en ze daar doodgaan van de honger.'

Dat is toch niet eerlijk, hè Evi!

‘Ik weet zeker dat koningin Sofia hen dat heel liefdevol kan vertellen in de rode tuin, Marie-Sofie.

Ik kan me nog goed herinneren hoe de engelen de baby’s in de vijver van de rode tuin net zolang lieten deinen tot ze vol vertrouwen in hun armen lagen te genieten. Ik weet ook nog hoe ik in de rode tuin leerde dat ik er op moest vertrouwen dat de aarde ons altijd alles biedt wat we echt nodig hebben en dat alles wat groeit en bloeit voor álle mensen is.’

‘Heel mooi, lieve Evi. Wij weten dat al, maar deze mensen nog niet.

Daarom vind ik het zo fijn dat we nu met zijn allen hier zijn, zodat iedereen dit allemaal te weten komt.’

‘Nou en of,’ zucht Evi. ‘Ik denk dat ik maar eens met Katja en Wouter naar de rode-limonade-fontein ga. Ik heb zoete dorst.’

‘Weet je nog dat we samen aan onze vriend hebben beloofd om de kinderen in de kleurentuinen de weg te wijzen?’

‘O ja, dat is waar. Ik zou hen alles vertellen wat ik in mijn dromen geleerd heb in de kleurentuinen. Zullen we er straks meteen mee beginnen?’

‘Ja, dat is goed. Ga eerst maar lekker wat limonade drinken.’

Koningin Sofia zit al te wachten bij de rode vijver met daaromheen de prachtigste rode bloemen die je op aarde nog nooit gezien hebt.

Haar lieve stem klinkt: ‘Welkom, lieve mensen. Welkom in deze schitterende tuin. Ik zal u iets heel wonderbaarlijks laten zien, kom maar mee.’

Koningin Sofia staat op en loopt langs de rode vijver, langs de rode bloemen, het rode gras, de rode bomen, tot ze bij een rode grot aankomen.

‘Kom maar, dan leid ik u langs deze trap naar beneden.’

Ze loopt voorop met een heleboel nieuwsgierig geworden mensen achter zich aan de trap af.

Als ze wel duizend treden naar beneden hebben gelopen, komen de mensen in een heel grote ruimte terecht.

De wanden van deze ruimte zijn bedekt met allerlei rode edelstenen.

Overall waar je kunt kijken zie je de prachtig flonkerende stenen.

In het midden van de ruimte zit een rond gat in de grond van ongeveer drie meter doorsnede en uit deze ronde opening komt een héle dikke bundel stralend rood licht.

Dit rode licht laat de edelstenen in de wanden flonkeren.

O, wat is dit geweldig mooi!

De mensen kijken ademloos naar deze prachtige omgeving.

‘Dit krachtige licht komt uit het binnenste van deze planeet omhoog.

Dit licht is het schijnsel van de blijheid van alle zaden uit de grond.

Alle zaden zijn zo ontzettend gelukkig omdat ze weten en voelen dat in hun binnenste de heilige kracht van de Vader woont.

Van pure blijdschap gaan de zaden stralen.

En als ze gaan groeien, dan kunnen wij hun blijdschap zien in de bloemen, in de bomen, in het gras en in de planten.

Daarom voelen alle bloemen en de rest van de natuur hier zo heerlijk aan.

Alles is gelukkig en dat willen ze heel graag laten zien.

Als u straks weer boven komt, kijkt u misschien met andere ogen naar de bloemen en de bomen. Misschien kunt u het geluk dat ze uitstralen beter voelen.

Eet dan eens een vrucht van één van de fruitbomen.

U próeft het geluk dat in deze vruchten zit, echt waar!
Op deze planeet weten we dat hebzucht alleen maar een zoeken naar geluk is.
Wanneer de mens zich weer gelukkig voelt, is hij ook van de hebzucht genezen.
Deze rode straal werkt bijzonder helend voor u allen.
Als u vlak bij deze straal gaat staan, dan wordt u helemaal doorstraald met dit
geweldig krachtige licht. U kunt zich hier komen opladen zo vaak u dit nodig vindt.
U moet weten, lieve mensen, dat dit licht uw innerlijk krachtig maakt.
U zult steeds meer vertrouwen krijgen in dit licht en langzaam maar zeker voelen
alle celletjes van uw lichaam zich nét zo gelukkig als de bloemen en planten.
Met zijn allen kunnen wij dan ook zo'n mooie lichtbundel worden.
Dat is toch fijn hè!
Ik zal u nu hier achterlaten. Blijf hier genieten zolang u wilt.
We zullen elkaar elke dag in de rode tuin ontmoeten.'

Evi, Katja en Marie-Sofie zijn intussen naar de rode tuin gegaan.
Ze hebben heerlijke rode limonade uit de fontein gedronken.
Rondom de fontein spelen heel veel kinderen tikkertje en verstoppertje.
Evi roept hen allemaal bij elkaar.
'Hebben jullie de pratende bloemen al gezien?'
'Nee, ik zie alleen maar gewóne rode bloemen,' antwoordt een klein jongetje.
'Heb je dan zelf al iets tegen die gewone bloemen gezegd?' vraagt Evi.
'Nee, bloemen zeggen toch niets terug.'
'Jawel hoor, luister maar...'
Evi bukt zich en aait heel voorzichtig een fluweelzacht blaadje van een
dieprood viooltje en fluistert: 'Wat ben je mooi en heerlijk zacht.'
'Hi hi hi... dank je wel,' giechelt het viooltje met een heel hoog piepstemmetje.
'Waarom ben je zo blij, viooltje?'
'Hi hi hi... omdat God in mij lacht, daar krijg ik rode koontjes van.'
Vol bewondering kijken de kinderen naar het kleine viooltje.
'Weet je wát? Zullen we allemaal eens met verschillende bloemen gaan praten?
Dan komen we straks weer bij elkaar en vertellen we elkaar wat de bloemen te
vertellen hadden, oké?'
Nou, daar voelen de kinderen wel wat voor. Met blóemen praten, dát hebben ze op
de aarde nog nooit gedaan!
En zo zoekt ieder kind een bloem uit om mee te babbelen.
Een hele poos later komen ze weer bij elkaar en vertellen honderduit over hun
bijzondere gesprekken.
'Ik heb met een minibloempje gesproken en weet je wat het zei?' begint Katja.
'Ik heb het snel opgeschreven, anders kon ik het niet eens onthouden.'
Dan leest ze haar briefje voor:
'Je hoeft niet bezorgd te zijn of je genoeg te eten en te drinken zult hebben.
Kijk maar eens naar de vogels in de lucht; buiten is alles te vinden wat ze nodig
hebben. Weet dat God in de natuur álles heeft gemaakt wat jij nodig hebt
om te eten en te drinken.
Maak je ook geen zorgen over je kleding. Kijk maar eens naar alle bloemen;
ze maken geen kleren en toch zijn de bloemen prachtig gekleed, kijk maar eens hoe
kleurrijk hun blaadjes zijn.
Jullie mensen zijn Gods kinderen!
Daarom zal hij ook voor jullie zorgen en je alles geven wat je nodig hebt.
Vertrouw daar maar op!'

'O, wat mooi Katja! Heeft dat kleine minibloempje dat allemaal tegen je gezegd?'
Evi kijkt verwonderd naar haar beste vriendin.

'Ja, ik zou het zelf nooit kunnen verzinnen.'

'Hoei... dus dan hoef ik me nóóit meer zorgen te maken of ik morgen nog wel iets te eten heb!' juicht Paulo.

'Ja, zo is het,' knikt Evi. 'God zorgt voor ons allemaal!

Je moet wel even onthouden dat God hetzelfde is als Allah, Brahma, Jahwe en ook hetzelfde als De Bron, de Ene, de Alkracht of als Onze Vader.

In verschillende landen van de aarde wordt Hij gewoon anders genoemd.'

'Mijn bloemetje zei ook iets moois, Evi,' zegt Inez.

'Het zei dat we elkaar moeten liefhebben en dat we voor elkaar moeten zorgen.'

'Natúúrlijk, Inez! Als je weet dat God in ons woont, dan zorgen we vanzelfsprekend voor elkaar. Dan werkt God dóór ons heen en daardoor kun je dan zeggen dat God voor iedereen zorgt.

Als mensen elkaar liefhebben, helpen ze elkaar.

Dan denken ze niet alleen aan zichzelf, maar dan delen ze met elkaar wat er is. Daarom kun je zeggen dat door de liefde van God in de mens, de mensen nooit tekort zullen komen.'

'Hoe weet je dat allemaal, Evi?'

'Ik heb al vaak met de bloemen gesproken, Inez.'

Ling is een klein Chinees meisje. Ze vraagt: 'Kunnen bomen óók praten?'

'Jazeker. Weet je hoe je het beste met bomen kunt praten?'

Door net als een boom te gaan staan. Zullen we dat eens proberen?'

Wie doet er mee?'

De kinderen worden nieuwsgierig naar wat Evi hen nú weer te leren heeft.

'Kijk, je gaat in een kleine spreidstand staan.

Je doet je ogen dicht en je bedenkt dat jij zelf een boom bent.

Je lichaam is de stam, je armen zijn de takken en aan je tenen groeien een heleboel wortels in de grond. Je voelt je heel stevig in de grond staan.

Het lijkt wel of je een klein stukje in de grond wegzakt.

Dat is natuurlijk niet écht zo, maar het lijkt er wél op.

Je kunt niet omwaaien, zo stevig sta je nu.

Je voelt de krachtige sapstroom uit de aarde omhoog komen, door je wortels naar boven in je eigen stam vloeien.

Strek nu je armen als takken omhoog en je voelt je heen en weer deinen in de wind.

Heerlijk hè! Doe je ogen maar weer open en ga dan naast een boom staan met wie je wilt praten. Dan doe je weer alsof je een boom bent.

Bomen kunnen met elkaar praten, dus als jij boom wordt, kun je horen wat de boom je te vertellen heeft.'

En zo kiezen de kinderen allemaal een boom uit en doen precies wat Evi hen verteld heeft.

'Hallo Ling, ik vind het gezellig dat je met mij komt praten.

Kinderen maken een oude boom als ik altijd heel vrolijk.

Weet je wat zo leuk is... wij lijken eigenlijk wel een beetje op elkaar!'

'O ja? Hoezo?' vraagt Ling verbaasd. 'Ik vind dat ik niet écht op u lijk hoor!'

'Nee, dat kan ook niet. Want ik kom uit een bomenzaadje en jij komt uit een mensenzaadje. Maar ik bedoel eigenlijk dat in *allebei* onze zaadjes Brahma de kracht en de liefde is!

Die kracht laat de zaadjes groeien zodat ze mooie grote bomen en mooie grote mensen kunnen worden.

De liefde in het zaadje laat in de bomen en in de mensen alles veranderen,'
zegt de boom wijs.
'Wat verandert er dan door liefde?' vraagt Ling geboeid.
'Liefde maakt alle lelijke dingen weer mooi.
Ruzie verandert in vriendschap, boosheid verandert in vergeving en verdriet
verandert in blijdschap, beste Ling.'
'Zit die kracht en liefde in álle zaadjes die er bestaan, beste boom?'
'Ja, in álles wat groeit en bloeit. In elk zaadje woont Brahma en daarom woont
Brahma ook in alle celletjes die uit de zaadjes zijn gegroeid.'
'O wat fijn, boom. Nu kan ik altijd blij zijn.
Mag ik morgen nog eens met u komen praten?'
'Ja natuurlijk, kom maar zo vaak je wilt.' De boom legt zijn takken om het kleine
lichaampje van Ling alsof hij haar omhelst.
'Dag lieve boom, tot morgen.'
Zo snel als ze kan, rent Ling naar de andere kinderen.
'Ik heb er een goede vriend bij gekregen. Hij is heel slim, want hij weet alles van de
kracht en de liefde van Brahma.
Hij zei dat in alles wat groeit en bloeit Brahma woont. Dus in jou en in mij ook!
Fijn hè?'
Ling heeft een rode blos op haar wangen en ze glimlacht van oor tot oor.
'Brahma is toch hetzelfde als God, hè Evi?'
'Ja, dat is precies hetzelfde, lieve Ling.
Hé, dat klinkt hetzelfde als *lieveling*, haha!'

De oranje tuin

'Dag lieve mensen,' groet de mensenvriend.
'Ga maar lekker zitten en luister goed naar het volgende verhaal...

*Er was eens een zeemeermin. Ze heette Meermanda.
Meermanda was het gelukkigste zeemeerminnenmeisje dat er in alle zeeën
van de aarde woonde.
Ze had dikke pret met de vissen. Ze mocht op de ruggen van de roggen mee
zwemmen, ze mocht zich aan de vinnen van dolfijnen laten meetrekken
en ook de zeepaardjes waren haar dikste vriendjes.
Ze genoot van de koralen en de schelpen en bovenal van het heerlijke
zoute water dat altijd in beweging was.
Toen Meermanda wat ouder was en de mooie dingen in de zee haar een beetje
begonnen te vervelen, ging ze naar haar moeder...
'Ik wil zo graag een zeemeerminnenvriendje.
Weet jij waar zo'n zeemeerminnenvriendje woont, mam?'
Mama zeemeermin glimlachte en antwoordde: 'Ga maar op zoek, mijn lieve kind.
Ergens hier in een van de grote zeeën zal hij wel spelen en net zo verlangen
naar jou als jij naar hem.'
'Dat is goed, mama, ik zal hem gaan zoeken.'
'Vóór je gaat, wil ik je nog wel waarschuwen. Je moet ervoor zorgen dat je altijd
onder water blijft. Je mag wel heel eventjes met je hoofd boven water om te kijken,
maar je staart mag nooit opdrogen, die moet altijd nat blijven. Beloof je dat?'
'Ja natuurlijk, mama.'*

*Ze namen afscheid van elkaar en Meermanda trok de weide wereldzeeën in.
Op zoek naar een zeemeerman. Ze zocht dagen, weken, maandenlang in
koraalriffen, in grotten en spleten en zelfs in grote schelpen.
Maar nergens vond ze een zeemeerman.
Nadat ze ongeveer een jaar had gezocht, was ze zó moe van het zoeken dat ze
hartverscheurend begon te huilen.
Ze lette niet goed op en liet zich meevoeren met de stroom van het water.
Toen duwde de zee haar op het strand van een eiland.
Ze had de moed om nog ooit een zeemeerman te vinden bijna opgegeven,
maar toen bedacht ze opeens:
'Als hij niet in de zee woont, misschien woont hij dan wel op het land,
op dit eiland misschien...'
Intussen was Meermanda de waarschuwing van haar moeder vergeten:
haar staart mocht nooit opdrogen!
Maar waaróm dat niet mocht, had haar moeder niet verteld.
Daar zat Meermanda dan, op het strand.
Ze kon niet lopen met haar staart, maar ze kon wel een beetje vooruit schuifelen.
Ze schuifelde net zolang tot ze de hoogste punt van het eiland had bereikt.
Zo had ze een goed uitzicht over het hele eiland.
Maar wáár ze ook keek, ook hier vond ze geen zeemeerman.
Al na korte tijd droogde de staart van Meermanda helemaal op.
Ze kon zich niet meer bewegen! O wat erg, ze kon niet meer terug naar de zee.
Toen herinnerde Meermanda zich opeens de waarschuwing van haar moeder.
O, wat had ze een spijt.
Ze huilde dikke tranen en schreeuwde zo hard als ze kon: 'HELP MIJ!!'
Ergens in de buurt van het eiland hoorde Goelian haar schreeuw om hulp.
En wie was Goelian? Ja, dát was natuurlijk een zeemeerman.
Hij zwom op het geluid van het geschreeuw af en zag daar hoog boven op een
heuvel Meermanda zitten.
Hoe zou het verhaal aflopen, denk je?
Zou hij haar gaan redden, of is hij bang dat zijn staart óók opdroogt?*

Als je benieuwd bent naar de afloop en je jezelf in Meermanda herkent, ga dan naar de oranje tuin. Daar zal koningin Sofia jullie de rest van het verhaal vertellen. De oranje tuin is de beste sfeer waar jullie je thuis zullen voelen.' Een grote groep mensen staat op en de mensenvriend wijst hen de weg naar de oranje tuin.

Koningin Sofia wacht daar al om hen het vervolg van het verhaal te vertellen. 'Welkom, lieve mensen, in deze vrolijke tuin. Kijk maar eens om u heen naar alle schitterende oranje bloemen en planten. Ik zal u de rest van het verhaal vertellen over Meermanda en Goelian de zeemeerman...

*Goelian zag Meermanda op de heuvel van het eiland zitten.
Hij had nog nooit in zijn leven een zeemeerminnenmeisje gezien.
Zijn hart bonsde snel.
O, wat vond hij haar mooi en wat had hij medelijden met haar.
Ze huilde en schreeuwde zo hard!*

*Zijn vader had hem gewaarschuwd dat hij nóóit, maar dan ook écht nóóit zijn staart mocht laten opdrogen, omdat hij dan niet meer kon bewegen.
Goelian zwom naar het strand, maar hij zorgde er wel voor dat zijn staart in het water bleef. Hij riep heel hard: 'HALLO ZEEMEERMIN!'
Meermanda hoorde hem en keek hem aan.
Wat was ze ontzettend gelukkig dat ze eindelijk een zeemeerman had gevonden, of eigenlijk dat hij háár had gevonden.
'Ik zal je redden, maar ik moet eerst hulp gaan halen!!' schreeuwde Goelian.
Zo snel als hij kon ging Goelian op zoek naar de reuzenschildpad.
Na korte tijd vond hij hem. Samen zwommen ze terug naar het eiland.
De schildpad klom voetje voor voetje, heel langzaam de heuvel op.
De schildpad groef een kuil onder Meermanda, zodat Meermanda vanzelf op zijn grote schild kwam te zitten en de schildpad bracht haar naar het water, naar Goelian.
Ze liet zich van zijn rug in het water glijden.
Zodra de staart van Meermanda in het water lag, kon ze zich weer goed bewegen.
Meermanda en Goelian werden op slag verliefd op elkaar.
O, wat waren ze gelukkig met elkaar.
Na een tijdje kregen ze samen een meerminnenkind en met hun drietjes zwommen ze door de wereldzeeën.
Na een lange poos kregen Goelian en Meermanda ruzie met elkaar.
'Jij begrijpt me niet,' had ze tegen Goelian gezegd.
'En jij speelt alleen met ons kind, het lijkt wel of ik niet meer besta,' had Goelian geantwoord.
Het bleef niet bij deze ene ruzie, maar er volgden nog veel meer ruzies.
Het meerminnenkind vond dat helemaal niet leuk.
Het zei: 'Kom papa en mama, dan gaan we naar de oranje zee, die kan jullie ruzie beter maken!'
Dat vonden ze een goed idee en ze zwommen met hun drietjes naar de andere kant van de wereldzeeën, naar de oranje zee.
De oranje zee had heel speciale waterdruppels.
Het waren namelijk "weergoedmaakdruppels".
Als je daar in zwom, dan was je meteen niet meer boos.
Meermanda en Goelian omhelsden elkaar en hun kind hield hen stevig vast.
'Zullen we hier maar een tijdje blijven wonen?' vroeg het meerminnenkind.
En zo woont de zeemeerminnenfamilie nu nog steeds in de oranje zee.
Ze hebben het daar reuze naar hun zin en maken nooit meer ruzie met elkaar.*

Er zijn heel veel mensen die zich, net als Meermanda, eenzaam voelen. Ze willen graag iemand die hen gezelschap houdt in hun leven. Zonder gezelschap worden ze verdrietig. Ze zijn bang om alleen te zijn. Voor deze mensen is het belangrijk om samen te wonen of te trouwen en kinderen te krijgen. Soms gaat dat goed, maar soms ook niet. Soms blijven ze eenzaam, ondanks dat ze samen zijn. Ze zijn verdrietig omdat ze niet kunnen vertellen wat ze denken, omdat die ander hem of haar niet begrijpt. Wat veel mensen niet weten is dat alle mensen verschillend zijn en dat het daardoor best moeilijk is om elkaar te begrijpen. Ze maken dan ruzie en in het ergste geval voeren ze oorlog met elkaar. Daarom moeten we elkaar leren vergeven. Dat is heel belangrijk. Het is veel beter om niet de ander de schuld van iets te geven, maar moeite

te doen om hem te begrijpen. Dat vindt die ander veel fijner en dan is er vrede.
Hier in de oranje tuin is een heel bijzonder meertje.
In dat meertje zit water dat heel veel lijkt op het oranje “weergoedmaakwater”
van de oranje zee van Meermanda.
Kom, dan zal ik u erheen brengen.’
Koningin Sofia loopt voorop en de mensen die naar het verhaal hebben geluisterd
volgen haar langs het pad met oranje bomen.
Even later komen ze op een heel speciale plek.
Hier staan de oranje bomen in een grote cirkel.
De oranje takken met de oranje bladeren lijken elkaar allemaal een hand te geven.
Midden tussen die bomen zien ze een betoverend mooi meertje.
Boven het meertje hangt een kleine oranje zon die zijn oranje stralen in
het water laat schijnen.
De waterdruppels nemen die zonnestrallen in zich op en hierdoor schitteren ze als
oranje kristalletjes.
Het lijkt wel een sprookje, zo mooi is het.
‘Kom maar, lieve mensen. Jullie mogen allemaal genieten van dit heerlijke
weergoedmaakwater. Kom spelen en zwemmen in dit water.
U kunt er ook van drinken, zoveel u maar wilt. Dit water kan nooit opraken.
Het maakt u mooi van buiten en zacht van binnen.
Kom, lieve mensen, kom en ervaar het zelf!’
Een paar mensen beginnen met pootjebaden en een paar andere springen er
meteen in. Dan volgt ook de rest van de groep.
Koningin Sofia kijkt nog even naar alle vrolijk spelende mensen
en gaat dan op weg naar de volgende tuin.

Evi is met een aantal kinderen ook in de oranje tuin aan het spelen.
‘Kun je hier ook zwemmen, Evi?’ vraagt Sven.
‘Nou en of, Sven! Het is hier een zwemparadijs!
Kom maar, dan wijs ik jullie de weg.’
Even later glijden de kinderen over de langste glijbaan die ze ooit hebben gezien.
Ze spartelen in het borrelende water, ze staan onder een enorme waterval en ze
laten zich meevoeren in een spannende wildwaterbaan. Sjonge, wat een pret.
Evi maakt de kinderen erg nieuwsgierig als ze roept:
‘Hela, er is hier nog iets véél mooiers!’
‘Néé toch,’ zegt Anja, ‘ik kan me niet voorstellen dat er nog iets mooiers bestaat dan
dit zwemparadijs!’
‘Ik weet niet of je het móóier vindt, maar het is in ieder geval héél bijzonder.’
Evi loopt voorop en brengt de groep kinderen naar een bron.
Bij de bron wacht hun goede vriend.
‘Dit is geen gewone bron, maar een heilige bron,’ zegt hun vriend.
‘Als je van dit water drinkt, zul je nooit meer naar iets anders verlangen.’
‘Wat bedoelt u?’ vraagt Anja.
‘Dit is het water van de alliefde van God.
Als je dit water drinkt, denk je aan Zijn liefde.
En dat is precies wat God wil... dat iedereen liefdevol is.
Dan zal niemand wat tekortkomen, want dan delen de mensen alles met elkaar,’
legt de mensenvriend haar uit.
‘Nu snap ik het,’ zegt Anja. ‘Dan wil ik graag van dit water uit de heilige bron drinken!’
Hij reikt haar een beker water aan: ‘Neem zoveel je wilt, het kan nooit opraken.’

De andere kinderen willen ook wel van dit bijzondere water drinken.
Elk op hun beurt krijgen ze een volle beker.
Met een aangenaam gevoel van binnen gaan de kinderen weer terug naar hun ouders. Geestdriftig vertellen ze wat ze die dag hebben meegemaakt.

De gele tuin

Weer klinken de lieflijke belletjes over de nieuwe planeet en de mensenvriend staat al te wachten op de heuvel...

*'Vandaag vertel ik over Hans. Hans is een man van achtendertig jaar.
Elke ochtend gaat hij al om vijf uur naar zijn werk. Hij is slager.
Hij heeft dat beroep gekozen omdat zijn vader vroeger ook slager was
en daarnaast vindt hij vlees het lekkerste wat er bestaat.
Al fluitend hakt hij het vlees en maakt er malse lapjes van.
Ook maakt hij gehaktballen en worst. Om negen uur gaat zijn winkel open.
Zijn zaakje loopt goed. Hij plaagt de vrouwen die bij hem in de winkel komen
met allerlei flauwe grapjes.
De klanten vinden dat wel leuk en kopen graag bij slager Hans.
Als Hans de winkel heeft gesloten, gaat hij naar huis.
Daar wacht zijn vrouw op hem met de soep, de aardappelen, de groenten en
natuurlijk niet te vergeten een mals stukje vlees.
Maar dan begint Hans tegen zijn vrouw te snauwen:
'Hoe vaak heb ik je niet uitgelegd hoe je vlees moet braden, Ans!
Je kunt het nog steeds niet na al die jaren. Je bent geen knip voor je neus waard!'
Ans schrikt van zijn harde stem.
Ze is het wel een beetje gewend, maar toch laat ze de juslepel uit haar
handen vallen.
'Wat ben je toch een onhandige kluns,' doet Hans er nog een schepje bovenop.
Snel gaat Ans naar de keuken om een vaatdoekje te halen.
Ze slikt een paar keer, zucht diep en pinkt een traantje uit haar ooghoek.
Ze poetst de jus op en kijkt haar man niet aan.
'Ik kan hem maar beter even met rust laten als hij zo'n bui heeft,'
denkt Ans in zichzelf.
Dan schept ze het eten voor haar vier kinderen op.
De kinderen durven nu ook niets meer te zeggen.
Ze vinden het eigenlijk veel gezelliger als papa niet thuis is.
Mama is dan veel vrolijker en ze kunnen dan veel fijner spelen.
Als papa thuiskomt, moet het rustig zijn en ze mogen ook geen troep maken,
want dan gaat hij zo vreselijk schreeuwen.
Na het eten valt Hans op de bank in slaap.
Hij is zo vreselijk moe van de lange dag werken.
Na een uurtje rekt hij zich uit, gaat naar de koelkast en zet zes flesjes bier op tafel.
Achter elkaar laat hij die door zijn keelgat glijden.
Hij laat een flinke boer en zegt tegen zijn kinderen: 'Vooruit, naar bed jullie!'
'Ja maar papa, ik wil nog even iets van mijn huiswerk aan u vragen,'
zegt één van zijn kinderen.
'Dat moet je maar aan je moeder vragen en daarna ga je als de bliksem slapen,*

het is bedtijd!

'Ja maar papa, mama zegt dat ze het niet weet en dat u veel slimmer bent.'

'Na zo'n lange werkdag ben ik echt niet meer zo slim hoor.'

Vraag het dan maar aan de meester morgen en nu hup naar bed.'

Languit ligt Hans nu op de bank en kijkt TV.

Als Ans de kinderen naar bed heeft gebracht, komt ze beneden

en ze stelt voor om samen naar een mooie film te kijken.

'Nee hoor, er komt voetbal vanavond.'

'Maar Hans, er is bijna elke avond sport op TV.'

Kunnen we vanavond niet eens iets anders kijken?' vraagt Ans voorzichtig.

'Het is een belangrijke wedstrijd en trouwens... wie heeft deze televisie betaald?

Wie heeft er hard voor gewerkt? Ikke toch zeker!'

Zonder nog iets te zeggen gaat Ans naar de keuken.

Ze pakt haar breiwerk en even later hoort Hans de breipennen razendsnel tegen elkaar tikken.

'Kan je niet wat zachter doen, het is zo'n irritant geluid!' schreeuwt Hans naar de keuken.

Ooo... wat heeft Ans een spijt van haar huwelijk.

Vroeger was hij zo vriendelijk, maar nu kan hij alleen nog maar mopperen, mopperen en nog eens mopperen.

'Misschien moet ik hem in de slagerij gaan helpen.'

Misschien is hij dan minder moe en moppert hij dan minder,' bedenkt Ans.

De volgende dag stelt zij haar idee voor aan haar man en wonder boven wonder vindt hij het een goed plan. En zo helpt Ans voortaan haar man in de winkel, zodra hun kinderen naar school zijn.

Ze ontdekt dat haar man voor zijn klanten veel vriendelijker is dan voor haar en de kinderen. Hoe lief ze zelf ook is voor haar man, het helpt totaal niets.

Op een dag zegt ze tegen haar man dat ze met haar kinderen een weekje gaat kamperen. Het is tenslotte vakantie.

'Goed idee, Ans,' is de reactie van Hans. 'Dan heb ik eindelijk het rijk voor mij alleen en kan ik eindelijk eens een hele week doen wat ik wil.'

Ans pakt een heleboel spulletjes in, zoveel ze maar mee kan nemen.

Ze laadt hun grote auto propvol. Dan rijdt ze weg met haar vier kinderen.

Ze zwaaien naar papa. Voor de laatste keer...

Want Ans heeft andere plannen dan kamperen. Ze gaat heel ver weg.

Ver weg van bier, ver weg van voetbal, ver weg van de slagerij en onvindbaar ver weg van Hans.

Ze bouwt een nieuw leven op, heel héél ver weg.

Ziezo, lieve mensen, dit was het leven van Hans.

Ik weet dat er veel mensen zijn die zichzelf zullen herkennen in Hans.

Die hoeven zich niet te schamen, want God begrijpt je.

Hij heeft geen oordeel over jullie, over niemand.

Maar wie zichzelf herkent, heeft hulp nodig om zich gelukkiger te leren voelen.

Want het leven kan zoveel mooier zijn dan het leven van Hans, lieve mensen.

De gele tuin is de beste plek om die hulp te vinden.

Geel is de kleur van de zon, de zon verwarmt jullie binnenste en laat je weer stralen.

Dus ga daar naartoe.

Het geeft niets als je familieleden niet met je meekunnen naar de gele tuin, want je kunt elkaar altijd weer opzoeken, zo vaak je maar wilt.

Iedereen is verschillend en iedereen heeft een andere levensles nodig.’
Langzaam staan er enkele mensen op. Ze lopen naar de gele tuin en steeds
meer mensen volgen.

De overgebleven mensen weten dat ze de hulp in de gele tuin niet nodig hebben
en wachten geduldig op de volgende verhalen van hun geliefde vriend.

Marie-Sofie heeft een ‘lamme’ hand van het schrijven.

Evi gaat bij haar zitten om het verhaal nog eens na te lezen.

In de gele tuin wacht koningin Sofia op de mensen die graag het vervolg
horen van het verhaal van Hans de slager.

‘Ik zie uw bedrukte gezichten, lieve mensen,’ zegt ze.

Het is ook niet zo’n vrolijk verhaal...’

Hans dacht alleen aan zichzelf. Zijn vrouw moest precies doen wat hij zei.

Maar de mens is vrij en iedereen mag doen wat hij zelf wil.

Ans voelde zich met Hans niet vrij, dus was het logisch dat ze wegging.

*Hans schrok heel erg toen Ans hem een brief stuurde waarin ze schreef dat ze niet
op vakantie was met de kinderen, maar ergens ver weg een nieuw leven zou
opbouwen. Hans zat helemaal in de put.*

*‘Nu moet ik alles alleen doen,’ pruilde hij. ‘Ik moet alleen in de slagerij werken,
alleen koken, alleen eten, alleen stoffen, dweilen, ramen lappen, boodschappen
doen, alleen opstaan, alleen gaan slapen...’*

O, wat heb ik toch stom gedaan!

Nu heb ik geen vrouw en geen kinderen meer, ik ben helemaal alleen...’

Hij was zo verdrietig dat hij niet eens meer zijn werk als slager kon doen.

*Op een dag besloot hij de slagerij te sluiten en op zoek te gaan naar zijn
vrouw en kinderen.*

*Hij wist waar Ans ongeveer moest zijn, omdat op de poststempel van de brief
een plaatsnaam stond.*

Hans reisde er naartoe en nam een foto mee waar het hele gezin opstond.

Hij vroeg aan iedereen die hij op straat tegenkwam of die wist waar Ans woonde.

Hans stond daar op straat dag in, dag uit. Hij gaf de moed niet op.

*Hij wist zéker dat hij haar ooit weer zou zien en dan zou hij haar kunnen zeggen
hoeveel spijt hij had... Zijn vastberadenheid werd beloond.*

*Op zekere dag kwam hij een mevrouw tegen die Ans herkende van de school
van de kinderen.*

Hans stapte naar de school.

En daar zag hij Ans bij het hek van de school op de kinderen wachten.

Zijn hart bonsde in zijn keel. Hij liep op haar af. Hij was erg zenuwachtig.

‘Hallo Ans, wat ben ik blij dat ik je gevonden heb! Ik heb je zo lang gezocht.

*Ik kom je vertellen dat ik zo verschrikkelijk veel spijt heb, ik heb je niet goed
behandeld. Ik speelde de baas over jou en de kinderen.*

O Ans, ik besef nu pas hoeveel pijn ik je hiermee heb gedaan.

Ik was een echte bruit... maar geloof me, lieve Ans, dat ik nu ánders ben geworden.

Wil je me nog één kans geven?

En wil je me dan helpen om net zo lief te worden als jij?’

*Dikke tranen stroomden over zijn wangen. Ans was eerst natuurlijk heel verbaasd,
maar al gauw drongen de woorden van spijt tot haar door.*

Ze sloot hem in haar armen en in haar hart.

De kinderen waren blij dat ze papa weer zagen en ook zij konden hem vergeven

en gaven hem een nieuwe kans.

Gelukkig is het verhaal goed afgelopen hè!' zegt Sofia met een mooie glimlach.

Ze ziet de mensen instemmend knikken en gaat verder:

'Vaak moeten mensen eerst iets vreselijks meemaken vóór ze beseffen hoe fout ze hebben gedacht.

Niet alleen Hans had fout gedacht, maar álle mensen denken wel eens alleen maar aan zichzelf.

Maar we wonen met een heleboel mensen bij elkaar, daarom moet iedereen leren rekening te houden met elkaar.

Niemand is de baas, we zijn allemaal even belangrijk.

Onze vriend heeft u dat al uitgelegd met het orkest, weet u nog?

Iedereen is nodig en iedereen is uniek in de dingen die hij kan.

Om te leren dat we allemaal gelijk zijn, kunnen we het best de zon als voorbeeld nemen. Toen jullie nog op de aarde woonden, hadden jullie een prachtige zon.

Die prachtige zon maakt geen verschil tussen mensen.

Ze zegt niet: "Ik schijn wél voor jou maar niet voor hém."

De zon schijnt voor *iederéén*.

Dat zouden mensen ook moeten doen, voor iedereen schijnen.

Wees voor iedereen als een zon!

Laat uzelf van uw mooiste kant zien, word niet jaloers, boos of agressief.

Wees blij en zie de ander ook als een prachtig wezen dat zijn best doet.

Natúúrlijk mogen mensen fouten maken want daar leren ze van.

Ze leren dan hoe het *niét* moet en langzaam maar zeker worden ze dan steeds liefdevollere mensen. Iedereen groeit van egoïsme naar liefde.

Hier op deze planeet hebben we ook een zon.

Als je naar deze zon kijkt, dan weet je meteen dat deze zon anders is.

Ja, kijk nog maar eens, lieve mensen.

Goed, en nu ook proberen te *vóelen*...

Voelt u de liefde in haar stralen?

Het lijkt wel of ze u allemaal wil omarmen. Voelt u haar troost? Héérlijk hè?

In deze fijne zonnige tuin kunt u werkelijk volop genieten van de goudgele bloemen en de schitterende goudgele zon.

Neem elke dag een zonnebad en bedenk dan dat de zon aan iedereen haar liefdevolle stralen schenkt.

Word als de zon, word als de zon, word als de zon!

Intussen is Evi met een aantal kinderen aan het spelen in de gele tuin.

Evi heeft samen met Katja een leuk spelletje verzonnen.

'We maken een hele lange rij, allemaal achter elkaar,' begint Evi.

'Wie vindt dat hij of zij de slimste is van allemaal?'

'Ikke.' 'Niet waar, ik ben slimmer.' 'Nee hoor, ik ben de allerslimste.'

'Weet je wat,' lacht Evi, 'jullie mogen achter de rij aansluiten.'

'Wie vindt dat hij de grootste is van de hele groep?'

'Ja, dat ben ik,' zegt Carl die inderdaad de allerlangste is.'

'Oké, dan mag je achter aansluiten,' zegt Evi.

'Wie vindt zichzelf de allermooiste van ons allemaal?'

'Nou, ik geloof wel dat ik dat ben,' antwoordt Isabelle.

'Achter aan de rij is nog plaats.'

Wie vindt zich de allerbeste van alle kinderen?'

'Ik ben de beste in tekenen.'

'Ik kan het best turnen.'

'En ik kan het allerbeste piano spelen.'

'Oké, ook jullie mogen alledrie achter aansluiten.'

En zo gaat Evi net zolang door met vragen stellen, tot de kinderen begrijpen waar het spel om draait.

Uiteindelijk durft er niemand meer te zeggen dat hij of zij beter is dan een ander, want dan moeten ze elke keer achteraan in de rij gaan staan en dat vinden ze helemaal niet leuk.

Katja en Evi lachen om de beteuterde gezichten van de kinderen.

'We lachen jullie niet uit hoor,' zegt Katja. 'We lachen jullie tóe!

We vinden het fijn dat jullie het nu snappen. Alle mensen zijn gelijk.

We dóen niet allemaal hetzelfde en we kúnnen niet allemaal hetzelfde en toch zijn we allemaal even bijzonder.

We zullen jullie nu niet meer plagen. Ik heb nog een leuke verrassing voor jullie,' zegt Evi nu wat serieuzer. 'Kom maar mee!'

'Waar gaan we heen?' vraagt Maj.

'Nog eventjes geduld, we zijn er zo.'

Ze neemt de kleine Maj bij de hand en zo lopen ze samen verder.

Even later komen ze bij een groot glazen gebouw.

Als de kinderen naar binnen lopen, merken ze dat het een huis vol lachspiegels is.

Ze kijken naar zichzelf en lachen zich het apelazerus.

'Hé, kijk eens hoe lang mijn hoofd is, ha ha ha!'

'Kom hier eens kijken, mijn benen lijken wel drie meter lang.'

'Hier lijk ik wel een dik varkentje, knor knorrr.'

'Hoe kan dát nou? Ik heb vier armen en vier benen. Dat is leuk!'

Als ze na een lange lachtijd weer buiten het glazen huis met de lachspiegels staan, vraagt Evi: 'Is jullie nog iets bijzonders opgevallen?'

De kinderen kijken elkaar vragend aan. Nee, ze weten het niet.

'Toen we in die gekke spiegels keken, zagen we er allemaal anders uit aan de buitenkant, maar het bijzondere is dat je van bínnen gewoon hetzelfde blijft.

Dus eigenlijk maakt het niet uit hoe je eruit ziet of wat je doet, van binnen blijf je gewoon nog Maj of Carl of Isabelle!

Kijk eens, hier heb ik voor jullie allemaal een klein rond spiegeltje... die heb ik gevonden achter de laatste lachspiegel.

Het zijn geen lachspiegeltjes, maar zonnespiegeltjes.'

'Wat kun je daarmee doen?' vraagt Katja zich af.

'Kom, dan gaan we in een kring op de grond zitten.

We houden de spiegeltjes een beetje schuin omhoog, zodat de zon erin weerkaatst.

Dan proberen we de stralen van de spiegeltjes te bundelen tot één dikke lichtstraal.

Ja goed zo, het lukt! Kijk, we maken nu met zijn allen een nieuw licht.

Mooi hè!' juicht Evi.

Hoog in de lucht stralen alle kleuren van de zon bij elkaar.

Het is een prachtig gezicht.

'Als we allemaal heel lief zijn voor elkaar, dan zijn we met z'n allen één grote zon,' zegt Evi. 'Dat leerde ik al in de kleurentuinen toen we nog op aarde woonden.'

'Ben jij hier al ooit geweest dan?' vraagt Angelique ongelovig.

'Ja, elke nacht was ik in één van de tuinen.

We mochten een jaar lang in dezelfde tuin spelen.

En koningin Sofia vertelde ons dan van alles.

Wat zij ons leerde, konden we thuis toepassen.'

‘Hoefde je dan nooit te slapen?’ vraagt Angelique weer.

‘Ja, natuurlijk wel. Die avonturen die ik in de tuinen beleefde, gebeurden júst als ik sliep!’

‘Misschien waren het maar gewone dromen.’

‘In mijn gewone lichaam leken het wel gewone dromen, Angelique, maar in mijn lichtlichaam was het heus hartstikke echt!’ legt Evi uit.

‘Ik denk dat ik je toch wel *móet* geloven, want je weet hier overal zo goed de weg en je weet een heleboel dingen waar ik nog nooit van gehoord heb.’

Katja gaat verder: ‘Weet je wat we nog meer met de spiegeltjes kunnen doen?’

Onszelf erin bekijken. Ik weet nog hoe Marie-Sofie ons uitlegde dat als we over iemand iets vervelends dachten, we dan eerst naar onszelf moesten kijken.

Nou, daar kunnen we dan mooi deze spiegeltjes voor gebruiken.’

‘Ja, maar dan zien we alleen onze buitenkant en ik denk dat Marie-Sofie bedoelde dat we dan naar onze binnenkant moesten kijken,’ antwoordt Evi.

‘Pas dan kun je ontdekken wat je eigen fouten zijn.

Ik geloof dat er een uitdrukking voor bestaat:

Haal eerst de balk uit je eigen oog voordat je de splinter uit een andermans oog haalt.’

‘Nou, een balk in mijn oog zou ik in dit spiegeltje heus wel kunnen zien,’ grapt Katja.

De roze tuin

‘Goedemorgen lieve mensen. Hebben jullie lekker geslapen?’

Ga maar zitten en luister naar mijn vierde verhaal.

Dit keer gaat het verhaal over een prinses.

Er was eens een prinses die Elize heette. Haar moeder was koningin.

Op een dag vroeg Elize aan haar moeder: ‘Mama, ik wil ook graag koningin worden, net als u.’

De koningin antwoordde: ‘Je kunt niet zómaar koningin worden.

Eerst moet je de echte liefde gevonden hebben.’

‘Waar is die echte liefde dan, mama?’ vroeg Elize.

‘Ga maar zoeken, lieverd. Je hoeft je niet te haasten, je hebt nog tijd genoeg en je bent nog erg jong.’

‘Is de echte liefde hetzelfde als houden-van?’ vroeg Elize nog voor de zekerheid.

‘Dat klopt,’ was het korte antwoord van haar moeder.

Een paar dagen later dacht de prinses de oplossing te hebben gevonden.

Ze zei: ‘Mama, ik houd heel erg veel van pannenkoeken. Die vind ik het lekkerst van al het eten dat ik ken. Kan ik nu koningin worden?’

De koningin glimlachte en zei: ‘Bijna, mijn kind. Je bent op de goede weg.’

Een poos later zei Elize: ‘Mama, ik houd veel van paardrijden, dan voel ik me zo groot en machtig. Kan ik nu koningin worden?’

De koningin glimlachte en antwoordde: ‘Bijna, mijn kind. Je bent op de goede weg.’

Enkele dagen later had Elize met een poes gespeeld en ging ze met het poesje op haar arm naar haar moeder.

‘Mama, ik houd zoveel van dit poesje, het is zo heerlijk zacht.

Dit is vast de echte liefde die u bedoelt. Kan ik nu koningin worden?’

‘Bijna, mijn kind. Je bent op de goede weg,’ was weer het antwoord.

Elize gromde van binnen: ‘Getverderrie, ze zegt stééds hetzelfde!’

Wéér ging er een poos overheen vóór ze haar moeder durfde te vertellen dat ze zoveel van de zee hield.
'Ik houd zo van de wilde golven. Dat vind ik zo'n mooi gezicht. Kan ik nu éindelijk koningin worden, mama?'
'Geduld, mijn kind. Je bent op de goede weg.'
Elize keek haar moeder aan en zei: 'Ik geloof dat ik heel veel van u houd, want u leert mij zulke wijze dingen.'
Ze omhelsde haar moeder en gaf haar wel twintig kusjes. 'Kan ik nu koningin worden, mammaatje?' vroeg Elize met haar allerliefste stem.
'Bijna, mijn kind. Je bent op de goede weg.'
'Dat zegt u iédere keer! Maar ik kan de echte liefde nooit vinden, mama,' pruilde Elize.
'Alles wat je tot nu toe bedacht hebt, is in het belang van jezelf. De pannenkoeken zijn lekker voor jóuw mond. Het paard zorgt voor jóuw gevoel van macht. Het poesje geeft jóuw handen een zachte aanraking. De zee geeft jóuw ogen een mooie aanblik en je houdt van mij omdat ik je verzorg en je veel wijze dingen leer. Zie je, lieverd... je houdt van al deze dingen omdat ze jóu wat opleveren. De echte liefde gaat niet om het krijgen maar om het géven en echte liefde is niet buiten je te zoeken, maar heel dichtbij. Echte liefde zit in je eigen hart.'
'O mama, dat wist ik niet, dank je wel... Ik geloof dat ik het nu een klein beetje beter begrijp.'
Op een dag werd Elize's kleine zusje Anne heel ernstig ziek. Elize vond dat heel erg.
Ze was de hele dag op de slaapkamer van Anne en zorgde goed voor haar zieke zusje. Na een paar weken werd Anne opeens nóg zieker, ze kon haar ogen niet meer opendoen.
'O lieve Anne, doe je ogen nu eens open... we moeten nog samen met je poppen spelen.'
Elize had vreselijk veel medelijden met haar zieke zusje.
'Ik zal de sterren van de hemel plukken en ik zal de regenboog hier naar binnenroepen.
Ik zal alles voor je doen, als je maar weer beter wordt, lieve Anne!
Weet je wát... ik zal God vragen of Hij je beter maakt!
Ik houd toch zoveel van je.'
Gelukkig werd Anne weer beter en Elize was dolblij.
Door de ziekte van Anne leerde Elize de echte liefde in haar eigen hart kennen. Het was een liefde die niet náár haar toestroomde maar úit haar eigen hart naar buiten stroomde.
Toen kwam haar moeder, de koningin, naar haar toe en zei:
'Nu weet je wat de echte liefde is. Nú ben je een koningin. Kijk, hier is een mooie kroon. Je mag hem zelf opzetten!'
Elize's wangen glansden van geluk en uit haar ogen straalde de liefde die zij voelde in haar hart.'

De mensen hadden vol bewondering naar het verhaal van hun vriend geluisterd.
 'Zo... en wie nu voelt dat hij of zij net als Elize op zoek is naar de echte liefde, die mag met mij meegaan naar de roze tuin.

Daar wacht koningin Sofia op jullie om je te helpen met je zoektocht.
In deze tuin zijn er bloemen in alle tinten roze die je maar kunt bedenken.
Zelfs het gras is roze, het water in de vijvers, de slootjes en watervallen zijn roze en ook de bomen zijn roze.
Er gaat zo'n zachtheid uit van deze kleur.
De mensen die naar de tuin gebracht worden, voelen zich hier erg prettig.'
'Wélkom lieve mensen,' begint koningin Sofia uitnodigend.
'Ik hoop dat u het hier goed naar uw zin zult hebben.
Geniet eerst maar eens van de prachtige omgeving.
Laat alles goed op u inwerken.
Ik denk dat u allemaal in het verleden al iets hebt meegemaakt zoals prinses Elize.
Eerst gaan mensen altijd op zoek naar iets of iemand die hen liefde kan géven.
Na een poos komt iedereen er langzaam maar zeker achter dat die soort liefde maar tijdelijk is.
Het geluksgevoel van die liefde is steeds maar erg kort.
Maar zoals onze mensenvriend al vertelde, zit de echte liefde in uw eigen hart.
Die liefde is niet tijdelijk, nee die is er eeuwig!
U hoeft alleen maar naar binnen te keren en u zult die echte liefde kunnen ervaren.
Die echte liefde is God, Brahma, Jahwe, Allah, de Heilige Bron die in u woont.
Hij is daar altijd al geweest. Daar diep in uw hart.
U hoeft het alleen maar áán te nemen, te geloven.'
Een man zegt: 'Tja gelóven, dáár heb ik het meeste moeite mee.
Ik geloof alleen maar in mezelf.'
'Dáár gaat het nu om meneer, je móet in jezelf geloven omdat in jezelf niet alleen je eigen wil huist, maar óók de liefde!'
'Aha, nu gaat me een lampje branden. Is de wil individueel en de liefde allesomvattend?'
'Gewéldig meneer, dat heeft u práchtig gezegd!
In deze roze tuin kunt u leren hoe u naar binnen kunt keren om die echte liefde in uw hart te ontdekken.
We hebben hiervoor in de roze tuin een prachtig hulpmiddel. Kom maar mee.'
Koningin Sofia brengt de mensen naar een bijzondere plek in de roze tuin.
Er liggen heel veel grote felroze glazen harten in het zachtroze gras.
'Wat moeten wij met deze harten doen Sofia?' vraagt één van de mensen verbaasd.
'Kom eens kijken, in de harten zit een deurtje. Zo kunt u erin kruipen.
Het is lekker ruim. Het zijn natuurlijk geen gewóne glazen harten.
Als u erin zit, stralen ze van binnenuit een heel speciale energie uit.
Een energie die u kunt inademen en die u zacht en liefdevol maakt van binnen.
Door het deurtje van het glazen hart open te maken, maakt u tegelijkertijd eigenlijk de deur van uw eigen hart open!
Dan kan de liefde die erin zit naar buiten stromen.
Is dat niet prachtig? In het glazen hart wordt u vanzelf heel rustig.
Het enige wat u hoeft te doen in het hart is te concentreren op uw ademhaling.
Doe uw ogen maar even dicht, dan kunt u zich beter concentreren.....
Voel hoe die zachte energie bij je naar binnen stroomt bij de inademing en weer naar buiten stroomt bij een uitademing.
Per dag kunt u een half uurtje in het hart doorbrengen.
U zult zich heerlijk voelen en uw eigen hart zal opengaan zodat Gods liefde eruit kan stromen. Probeer het maar beste mensen.'

Evi is vandaag met een grote groep kinderen in de roze tuin gaan spelen.
 'Wat is het hier mooi hè,' fluistert Katja.
 'In deze tuin gaan we een leuk spelletje spelen,' begint Evi.
 'Toch weer niet dat achteraansluitspel hè, daar vond ik niks aan,' moppert Carl.
 Evi glimlacht: 'Nee, dit gaat anders.
 Kijk, hier heb ik allemaal bolletjes wol, roze natuurlijk, want een andere kleur is er in deze tuin niet. Daarmee gaan we ons allemaal met elkaar verbinden.
 Even tellen met hoeveel kinderen we zijn... één twee drie vier vijf.....drieëndertig.
 Nou, dan zullen we een hele berg draadjes moeten knippen.'

Carl vraagt: 'Waar zijn de schaatjes?'
 'Die kun je toveren met je gedachten, weet je nog?'
 'O ja, ik zal het proberen.'

Carl maakt een beeld van 33 schaatjes aan de binnenkant van zijn ogen.
 Als hij zijn ogen opent, liggen er vóór hem welgeteld 33 schaatjes!
 Carl glundert en is trots op zijn eigen toverkunsten.
 Hij deelt de schaatjes uit, terwijl Evi de volgende opdracht geeft...
 'Nu gaan we allemaal tweeëndertig draadjes knippen van ongeveer twee meter lang.
 Dat is een hele klus, maar het is heus de moeite waard.'

Een poos later is iedereen klaar.
 'Wat moeten we nu doen, Evi?' vraagt Isabelle.
 'Ik zal het even vóórdoen.
 Kijk, ik bind alle draadjes losjes om de vingers van mijn linkerhand.
 Niet te strak doen hoor, want dan knelt het.
 Dan komen jullie één voor één naar me toe en dan bind ik elk draadje om één van jullie vingers.
 Als ik het draadje vastmaak, zeg ik: "Ik hou van je." Simpel toch.
 Daarna doen jullie precies hetzelfde.
 De kunst is om de draadjes niet in de knoop te laten komen met elkaar, want het zijn er natuurlijk vreselijk veel.
 Ik denk dat we heel vaak onder en over elkaars draadjes heen moeten stappen en kruipen. Maar dat maakt het spel juist zo leuk.
 Zullen we het gaan proberen?'
 Nou, dat zien de kinderen wel zitten.
 Ze hebben al vóórpret bij het idee alleen al.
 Je kunt je voorstellen hoe grappig het eruitziet... drieëndertig kinderen die elk proberen om tweeëndertig draadjes aan elkaars vingers vast te maken...
 Ze liggen in een deuk van het lachen.
 Soms knapt er een draadje, maar dan pakken ze gewoon een nieuwe.
 Het duurt best even, maar eindelijk is het klaar.
 Het lijkt wel op een groot roze web.
 'Nu zijn we allemaal met elkaar verbonden, net zoals eigenlijk alle mensen met elkaar verbonden zijn.
 In elk hart zit een stukje liefde van God, Brahma, Allah of hoe je de Alliefde ook noemen wilt en die liefde verbindt mensen met elkaar.
 Sommigen beseffen dat nog niet, maar wij weten het nu wél.
 Als je het nog niet weet, dan voel je je alléén, maar als je het wél weet, ben je nooit meer eenzaam!
 Ik heb van koningin Sofia geleerd dat God in álle mensen woont, ook al weten ze het niet.
 Daarom kan ik nooit boos worden op iemand die iets vervelends, iets fouts

of stoms doet. Volgens koningin Sofia is hij dan aan het oefenen,' vertelt Evi. Met z'n allen zingen ze nog een aantal keren het liedje: "Kom allemaal in de kring." Marie-Sofie en een andere groep kinderen, met wie ze een eindje verderop aan het spelen is, komen op het gezang af. Ze helpen de kinderen de draadjes van hun vingers te peuteren. Dan maken ze een nóg grotere kring en zingen nog een heleboel keren het liedje dat iedereen kent.

De lichtblauwe tuin

Tingelingelingeling..... daar klinken de lieflijke belletjes weer in de lucht. De mensenvriend staat al op de heuvel klaar om het volgende verhaal te vertellen. 'Goedemorgen! Zijn jullie goed uitgerust? Vandaag vertel ik een verhaal dat bij de lichtblauwe tuin past.

*Er was eens een jongen. Hij heette Mitchel.
Toen Mitchel nog klein was, was hij erg nieuwsgierig.
Hij vroeg zijn vader en moeder "het hemd van het lijf", - zo heet dat wanneer iemand
alsmaar vragen blijft stellen.
'Hoe is dit gemaakt?' 'Waarom hebben ze dat zo gedaan?' 'Wat zit erin?'
'Wie heeft dat erin gestopt?'
Zijn ouders wisten vaak geen antwoord op de vele vragen die Mitchel had.
Hij wilde alles onderzoeken.
Op een dag had zijn vader hem een kapotte wekker gegeven.
'Zo, ga die maar eens uit elkaar peuteren, dan weet je precies wat erin zit.'
Mitchel was dolblij. Hij frutselde net zolang tot de hele wekker in kleine stukjes
voor hem op tafel lag.
Hij bekeek alle stukjes aandachtig en ging toen alle onderdelen van de wekker
weer in elkaar zetten.
Hij deed er lang over, maar het lukte hem en warempel;
de wekker liep weer als een treintje.
Zijn vader was verbaasd en overlaadde zijn zoon met complimentjes.
Toen gaf zijn vader hem een oude radio die het al jaren niet meer deed.
Mitchel vond het een uitdaging.
Hij was wekenlang op zijn kamertje bezig en op een dag kon hij vol trots
zijn vader een spelende radio laten horen.
'Hoe heb je dat toch voor elkaar gekregen, jongen?' vroeg zijn vader.
'Het is gewoon een kwestie van logisch nadenken, pap en ik ben gewoon
heel nieuwsgierig naar wat er in de dingen zit en waarvoor ze dienen.'
Op de verjaardag van Mitchel verraste zijn vader hem met een heel nauwkeurige
microscoop.
'Nu kun je alle kleine dingen heel groot zien,' lachte zijn vader.
'O, wat ben ik dáár ontzettend blij mee!' jubelde hij.
Meteen ging hij naar buiten om allerlei dingen in de natuur te zoeken om onder zijn
microscoop te kunnen bekijken... een grassprietje, een bloemblaadje, een paar
druppels water uit de vijver, zandkorreltjes, een ministukje boomschors.
O, wat vond hij dat prachtig!*

Onder de microscoop zag alles er zo ánders uit, elke cel was indrukwekkend.
Hij genoot er zó van dat hij bijna vergat te eten of te slapen.
Jarenlang bleef zijn microscoop zijn grootste hobby.
Naarmate hij meer dingen had onderzocht, kreeg hij steeds meer vragen.
Hij wilde zo graag weten waarom de cellen werken zoals ze werken.
Hij vroeg zich ook af waarom alle mensen verschillend waren,
ondanks dat hun cellen gelijk waren.
Daarom besloot hij onderzoeker te worden van de werking van alle cellen.
Soms sloot hij zich dagenlang op in zijn laboratorium.
Hij maakte prachtige tekeningen van wat hij allemaal onder zijn microscoop
te zien kreeg.
Mitchel hoopte dat hij op een dag zou begrijpen wat de kracht aan de
binnenkant van een cel was.
Stap voor stap ontdekte hij steeds weer nieuwe delen van de cel; atomen,
protonen, neutronen en elektronen en zelfs bijna onzichtbare quarks.
Wat een moeilijke woorden, nietwaar?
Maar wat maakt dat de cellen leven?, vroeg hij zich af. Hij begreep het niet.
Hij zat voor zijn gevoel op een dood spoor.
Hij zat ineengedoken op de rand van zijn bed, zijn hoofd in zijn handen.
Mitchel was radeloos.
Hij dacht in zichzelf: ‘O God, help me toch, nu weet ik het echt niet meer
en ik wil het zo graag begrijpen!’
Toen ging hij slapen en nog diezelfde nacht kreeg hij een wonderlijke droom.
Hij zag en hoorde hoe een onzichtbaar deeltje, begon te spreken.
Het deeltje zei: “Ik ben het **licht**, dat eeuwig en onsterfelijk is.
Ik heb de wens om alles te ordenen wat chaotisch is.
Om in harmonie te komen, móet ik steeds het goede kiezen.
Voor alle mensen in wie ik woon, is dat kiezen best moeilijk.
Als de mensen iets anders kiezen dan het goede, komen ze daar vanzelf achter,
omdat er altijd vervelende gevolgen aan vastzitten.
Wanneer ze kiezen voor het goede, zijn er vanzelfsprekend géén vervelende,
maar fijne gevolgen.
De mensen maken zoveel fouten, maar dat vind ik helemaal niet erg.
Ik weet immers dat de **kracht** waaruit ik besta, altijd alles weer goed én mooi maakt.
Daarom heb ik veel geduld.
Ik blijf ook blij, omdat de **liefde** waaruit ik besta alle mensen van binnen mooi maakt.
Ik ben de binnenkant van elke cel van alles wat er bestaat.
Dus besta ik ook in al jouw cellen, Mitchel.
Denk je dat eens in, Mitchel... in élke cel.
Als je de kracht die alles altijd weer goedmaakt een naam zou willen geven, dan kun
je het God noemen of Alkracht of Alliefde.
Natuurlijk mag je ook de Ene zeggen, de Ik Ben, het Hogere Zelf, het Licht, dat is
allemaal hetzelfde. Lieve Mitchel, in alle mensen woont deze Alliefde.
Vertel dat aan alle mensen die het horen willen en die het kunnen begrijpen.”
Mitchel schrok wakker! Had hij écht gedroomd dat God hem antwoord had gegeven?!
O, wat wonderlijk!
Nog heel lang was Mitchel diep onder de indruk van wat hem in die nacht duidelijk
was gemaakt...

Kijk... en nu begrijp ik wel dat jullie na het horen van dit verhaal nieuwsgierig zijn geworden naar de kracht in jezelf; naar God, de Alliefde.
In de lichtblauwe tuin leert koningin Sofia jullie hoe je contact kunt maken met de hogere kracht in jezelf.’
Een groep mensen voelt meteen dat ze moeten opstaan om naar de lichtblauwe tuin te gaan.

‘Welkom, lieve mensen!’ groet koningin Sofia met haar altijd weer zo mooie glimlach.
‘Welkom in de lichtblauwe tuin.

Dit is de tuin waar u leert om in uzelf te keren, om Mitchels droom werkelijk te kunnen begrijpen.

Kijk goed om u heen en voel de intense rust die van deze kleuren uitgaat.

Adem de energie van het lichtblauw in en voel wat het met u doet.

Adem heel diep in en uit. In en uit...in en uit... in en uit...

Voel hoe die energie al uw cellen voedt. Heerlijk hè!

In deze schitterende tuin is iets opmerkelijks.

Kom maar eens mee, dan zal ik het u laten zien.’

Koningin Sofia neemt de groep mensen mee naar een grote open plek in de lichtblauwe tuin. Hier groeien geen bloemen, geen gras, geen struiken of bomen.

Er zijn geen meren en geen vijvers.

Er is helemaal niets, echt helemaal niets.

Ja tóch, er is één ding... een bijna onzichtbare immens grote luchtbel.

Zo groot dat je bijna niet kunt zien waar hij begint of eindigt.

Koningin Sofia knipt een keer met haar vingers en hola, daar zit iedereen al midden in de grote luchtbel.

‘Ssst,’ fluistert Sofia bijna onhoorbaar, ‘geniet hier van de intense stilte...’

Intussen is de luchtbel opgestegen en vliegt ze steeds hoger en hoger de lucht in.

Hoe hoger de luchtbel komt, hoe rustiger de mensen die erin zitten worden.

De luchtbel is nu zó hoog dat ze een prachtig uitzicht hebben over de héle nieuwe planeet.

De mensen zitten ademloos en sprakeloos te kijken naar de kleurenpracht onder zich.

Ze weten niet hoe lang de luchtbel in de lucht is gebleven, ze zijn alle besef van tijd kwijt. Heel langzaam brengt de grote luchtbel hen weer terug naar de grond.

Sofia vraagt: ‘Weet u wat zo bijzonder is aan deze planeet? Nog niet?’

Wel, er bestaat hier geen tijd!’

‘Hoezo, hoe kan dat nou?’ vraagt een man. ‘Hier is er toch ook gewoon een vandaag, een morgen en een gisteren?’

‘Nee hoor, alles gebeurt in het eeuwige NU. Dat is bijzonder hè!

Dat kende u op aarde niet.

Daar was iedereen altijd aan het haasten om alles op uur en tijd klaar te krijgen.

Maar dat hoeft hier niet. Hier is altijd rust, omdat er geen tijd bestaat.

Er heerst ook rust omdat het niet uitmaakt of je fouten maakt of niet.

Want op het moment dat je een fout maakt, is die op hetzelfde ogenblik al weer vergeten en vergeven.

Alles is hier in orde en in harmonie.

Gisteren is vandaag en vandaag is morgen.

Het moment NU is het enige belangrijke. Heerlijk hè!

Deze prachtige luchtbel van stilte zal u helpen het besef te krijgen van het eeuwige nu.

U kunt hier elke dag in gaan zitten en u zult vanzelf het aardse besef van tijd kwijtraken.

Wanneer u werkelijk die rust van binnen kunt voelen, dan kunt u van daaruit leren om God, de Alliefde te ervaren in elk van uw cellen.

Rust lieve mensen, rust.'

Met deze uitleg verlaat koningin Sofia haar toehoorders.

In de lichtblauwe tuin van het eeuwige nu is Evi ook aan het spelen met een groep kinderen.

'Wat gaan we doen, Evi?' vraagt Janek.

'Vroeger, toen we nog op de aarde woonden, leerde koningin Sofia mij 's nachts in deze tuin hoe ik tot rust kon komen door naar mijn eigen adem te luisteren.

Ze zei dan: "Als je stil bent, dan kun je God horen die binnen in je woont."

Nou, ik kan je eerlijk zeggen dat ik dat verschrikkelijk moeilijk vond.

Ik zat steeds weer aan iets anders te denken.

Het was allesbehalve stil in mijn hoofd.

Maar toen ik heel lang had geoefend, ging het steeds beter.

En weet je wat zo fijn is? Hier op deze planeet in deze tuin gaat dat veel makkelijker.

Ik hoef helemaal geen moeite meer te doen om mijn hoofd leeg te krijgen.

Hoe is dat bij jou, Katja?

'Het lukt me hier ook veel beter. Op de aarde was ik supersnel afgeleid door het lawaai buiten en ik kon me veel minder goed concentreren.

Ik zat steeds aan iets anders te denken... wat ik nog aan huiswerk moest maken

of dat ik op tijd bij balletles moest zijn en soms dacht ik zomaar ineens aan chocola!

'Het lijkt me maar saai om zo stil te zijn van binnen,' merkt Janek op.

'Waarom is dat eigenlijk zo belangrijk, Evi?'

'Dan lijkt het alsof je door een raam naar binnen kijkt.

Je kunt door dat raam in je eigen gedachtekamer kijken.

Je weet dan wat jou allemaal bezighoudt.

Zijn de dingen die je denkt wel allemaal in overeenstemming met het goede?

Is je hart vol liefde of vol eigenbelang?

Wil je altijd gelijk hebben of wil je de baas spelen?'

'Ahum,' mompelt Janek, 'ik geloof dat ik vaak de baas wil spelen.'

'Maakt niet uit, het gaat erom dat je het zelf ontdekt.

Stel jezelf goede vragen, bijvoorbeeld: Wil ik indruk maken op een ander of ben ik onzeker? Zit ik vol angst niet begrepen te worden of flap ik er dingen uit die ik achteraf niet zo bedoelde?

Als je naar binnen kijkt, kun je alleen maar zien hoe je op dat moment bent.

Je kunt geen rust van binnen zien als je niet rustig bént, snap je?'

'Ja, dat begrijp ik wel,' antwoordt Janek. 'Maar als ik er toch niet achter kan komen, waar kan ik dan op letten?'

'Dan ga je kijken wat je ónrustig maakt. Als je rust in je voelt, is het goed... is er ónrust in je, dan ga je onderzoeken waarom.'

'Oké, da's duidelijk. Maar wat moet je dan doen als je ontdekt hebt *waarom*?'

'Wanneer je vindt dat het niet goed is, kun je het veranderen.

Dat hoeft natuurlijk niet per se, want je bent vrij om te kiezen wat je doet.

Je beslist zélf wanneer en hoe je het veranderen wilt.

Zoals onze vriend al in zijn verhaal vertelde, zit er in elk celletje de drang naar het eeuwige goede.

Hoelang het duurt maakt absoluut niet uit, iedereen bepaalt zelf het tempo.

Meestal gaat het zo dat als je ontdekt dat de gevolgen van een daad vervelend zijn, je daaronder gaat lijden. Je krijgt last, verdriet of spijt.

Nou, dán is het juiste moment aangebroken om te veranderen.

Je leert dan hoe je op een meer liefdevolle manier met je leven kunt verdergaan,' vertelt Evi.

'Als ik het goed begrijp, doe je eerst per ongeluk dingen verkeerd en dat krijg je op je bordje terug. Daar lijdt je dan onder en als je dán stil bent, kun je ontdekken hoe je je eigen lijden hebt veroorzaakt,' redeneert Janek.

'Prima gesnopen!' juicht Evi. 'Dan krijg je zelfkennis.

Maar de meeste mensen willen liever nog niet naar zichzelf kijken.

Ze hebben helemaal geen zin om zichzelf te veranderen.

Wie van jullie wil zichzelf wél veranderen? Kom dan met me mee.'

Evi neemt de kinderen mee naar twee bergen.

Tussen de twee bergen hangt een heel smalle wiebelige loopbrug.

'Je kunt deze brug alleen oversteken wanneer je ten eerste: geen twijfels hebt, ten tweede: je hart vol liefde is en ten derde: wanneer je jezelf wilt leren kennen.

Niemand kan je helpen, je moet deze brug helemaal alleen oversteken.

Ze is zó smal dat er niemand naast je kan lopen.

Aan de andere kant van de brug kom je in een nieuwe tuin.

Dat is de tuin van de zelfkennis, daar zul je weten wie en wat je bent.

Deze brug is de enige weg er naartoe. Het is de brug van de stilte.'

'Ik durf niet zo goed,' klinkt een benauwd stemmetje van Pico.

'Ach schatje, dat maak toch helemaal niets uit,' troost Evi hem.

'Ik wil nog niet,' zegt Jonte.

'Dan blijven we toch gewoon fijn op deze lichtblauwe berg.

Hier is het ook fijn hoor.

In de lichtblauwe tuin doen we allerlei leuke spelletjes die te maken hebben met het zuiveren van gesprekken.

We gaan hier oefenen hoe je een goed gesprek kunt voeren, zodat de uitkomst van het gesprek méér en beter is dan alleen je éigen idee.

'Hoe bedoel je?' vraagt Jonte.

'Normaal is $1 + 1$ natuurlijk 2, maar in déze gesprekken wordt $1 + 1$ zelfs 3.'

'Daar begrijp ik niks van, Evi. Op school heb ik toch écht geleerd dat $1+1$ twéé is!'

'Oké, zal het je ánders uitleggen.

Uhm... als twee mensen met elkaar praten vanuit hun eigen ikje, komen ze niet tot een akkoord. Hetzelfde gebeurt als twee mensen tegelijk een ander liedje zingen.

Hoe zal dat dan klinken, Jonte?'

'Dat klinkt hartstikke vals.'

'Inderdaad. Als twee mensen elkaar respecteren en vanuit hun hart met elkaar spreken, komen ze dicht bij elkaar en kunnen ze de ideeën van elkaar gebruiken om tot een nóg mooier of beter plan te komen.

De liefde van de éne mens versterkt daardoor de andere persoon.

Daardoor voelen 2 mensen zich allebei beter en dan is de uitkomst dus méér dan 1 persoon + 1 persoon. De liefde is door het gesprek gegroeid!'

'Jeetje... dan moet ik nog heel wat oefenen, Evi.'

'Ach Jonte, ik kan je vertellen dat er maar heel weinig mensen zulk soort gesprekken kunnen voeren. Daar hebben we heel veel tijd voor nodig.

Daarom kunnen er nu maar enkele kinderen de smalle brug oversteken.

Wie nog geen innerlijk evenwicht heeft gevonden zal teveel gaan wiebelen en van de brug kunnen vallen.

Maar ook dat zou niet zo erg zijn, omdat je dan héél zacht neerkomt op een springkussen in het dal van de lichtblauwe tuin. Het is niet de bedoeling hoor dat ik jullie wil *dwingen* over deze smalle brug te lopen!' legt Evi uit.

Dan klinkt er één vastberaden stem. De stem is van Katja:

'Ik heb al vaak geoefend om stil te zijn toen we nog op de aarde woonden.

Ik ga deze brug over!'

'Ik ga ook mee,' zegt Wouter. 'Ik woon al zo lang op deze planeet.

Ik ken de roze tuin nu heel goed en in de lichtblauwe tuin heb ik van koningin

Sofia al heel goed naar mijn adem leren luisteren.

Ik werd daardoor heerlijk stil van binnen.

Ik denk dat ik innerlijk goed in evenwicht ben.'

'Oké, bereid je heel goed voor,' zegt Evi.

'Ga vóór de brug zitten en luister een lange tijd naar je adem.

Kom innerlijk helemaal tot rust voordat je de brug overgaat.

We zullen jullie nu alleen laten op deze berg, wij gaan terug naar de lichtblauwe tuin.

Goede reis hè!'

De kinderen zwaaien naar Wouter en Katja en huppelen van de berg naar beneden.

De blauwe tuin en de zevende hemel

De zachte belletjes klinken vandaag betoverend mooi, het lijkt wel een sprookje!

En daar is de mensenvriend weer om zijn publiek toe te spreken...

'Zoals je ziet, zijn er niet zoveel mensen meer over die vandaag komen luisteren. De meesten zijn al in een andere tuin.

Vandaag vertel ik geen verhaal, maar wil ik jullie iets bijzonders laten beleven.

Ik neem je allemaal mee naar de blauwe tuin.

In deze tuin voel je jezelf thuis, wanneer je alle eigenschappen en gevoelens van je medemensen hebt begrepen.

Je hebt geen oordeel meer, je voelt alleen maar begrip en medeleven.

Je zorgt voor elkaar en je bent één en al liefde.

Kom maar, dan wijs ik jullie de weg.

Kijk eens om je heen, naar deze prachtige diepblauwe bloemen: irissen, korenbloemen en viooltjes.

En kijk eens naar het schitterende gras... hier is gras geen gewoon gras, maar het tapijt van de grond is gemaakt van ontelbare blauwe donzen veertjes.

Stap er maar eens rustig overheen.

Je zult het gevoel krijgen dat je zweeft over de zachtheid van het donzen kleed.'

Marie-Sofie, Wouter, Katja, Evi en nog enkele andere mensen lopen heel voorzichtig over de zachte blauwe veertjes.

De veertjes dwarrelen hierdoor omhoog en het lijkt wel een blauwe sneeuwbus.

Iedereen verwondert zich over de intense zachtheid van de duizenden veertjes.

'Ga nu op het donzen kleed zitten, lieve mensen.

De grootste kunst hier in deze tuin is om je gedachten zó kalm te houden dat de veertjes niet meer opvliegen.

Als je je gedachten onder controle hebt, wordt je adem vanzelf ook heel rustig.

Je moet bijna ademloos worden om de veertjes niet te laten opwaaien.

Als dát is gelukt, komt de volgende opdracht. Die is nog veel moeilijker.

Wanneer je geest even zacht is als de veertjes, kom je in een toestand van

kalmte en innerlijke vrede.

Dan wordt het mogelijk om je handen onder volledige beheersing te bewegen. Pak nu voorzichtig één voor één de donzen veertjes op, zonder de andere veertjes te bewegen.

Met deze veertjes maak je grote vleugels.

Als de vleugels klaar zijn, zul je als vanzelf opstijgen naar de laatste tuin: de witte tuin.

Dat is de tuin waar de kleuren en gedachten van alle tuinen samenkomen.

Het is de tuin van het eeuwige feest.

Kijk naar boven, naar de Goddelijke zon die deze planeet beschijnt.

Dáár is die zevende tuin, de zevende hemel.

Dáár zullen jullie wonen.

Het is het Goddelijke koninkrijk van de Alliefde, waarin je eeuwig zult stralen.'

Dan zwijgt hun vriend.

Hij sluit zijn ogen en verzinkt in een diepe rust.

Ook Evi, Wouter, Katja en Marie-Sofie zijn nu zo kalm dat hun adem geen enkel veertje meer laat opwaaien.

Lange tijd gaat zo voorbij. Maar niemand heeft besef van tijd.

Tijd bestaat hier immers niet.

Evi laat het verleden los en ook de toekomst, ze laat alle gedachten los.

Gedachteloos werkt ze aan haar blauwe donzen vleugels.

En dan..... laat ze ook haar lichaam los.

Ze vliegt en vliegt, hoger en hoger, met de snelheid van het licht...

Dan vliegt ze door een soort vloeibare lichtlaag en komt in het gouden licht van de zevende hemel.

Ze ervaart dat ze totaal één is met het licht uit die bijzondere Goddelijke zon.

Eén met de Goddelijke liefde, één met de Goddelijke kracht.

Ze is één met de altijd-weer-goedmaak-deeltjes in elke cel.

Ze ervaart dat de Alliefde *in* haar is en zich *dóór* haar heen laat zien.

O, wat is Evi gelukkig.

Zalig keert ze terug naar haar vriend in de blauwe tuin.

Hij opent zijn ogen en sluit Evi in zijn armen.

Hij streelt zachtjes haar rossige krullen.

'En... wat heb je allemaal gevoeld, Evi? Kun je dat een beetje uitleggen?'

Ev'si ogen schitteren zoals ze nog nooit geschitterd hebben.

Ze is uitzinnig blij en begint óverenthousiast te vertellen.

'O vriend, nu weet ik niet alleen met mijn verstand dat God in mij is, maar ik heb Hem werkelijk gevoeld!'

'Wat heerlijk voor je Evi.'

'Ik voelde dat Hij de *moed* in mij is, hierdoor durf ik álles aan, wat eerst te moeilijk leek.'

'Mooi, ga verder.'

'God is ook de *kracht* in mij. Ik heb het gevoel dat ik de h́ele wereld aankan!

Niets is onmogelijk. Een waanzinnig ontdekking!'

'Ik weet wat je bedoelt.'

'Er is ook nog een andere soort kracht, de kracht die bijvoorbeeld in een klein bloemzaadje zit. Het lijkt een soort *levenslust* die ervoor zorgt dat het zaadje openbarst om een bloem te worden. Hoort die levenslust ook bij God?'

'Absoluut, in de natuur is God prachtig te zien!'

'Weet je vriend, ik voel ook een enorme strijd lust en *doorzettingsvermogen*.

Ook al zou in de héle wereld álles misgaan, ik heb nu gevoeld dat één vonkje van God in de mens genoeg is om je verder te helpen om dóór te gaan en niet óp te geven.'

'Heb je nog wat ánders gemerkt?'

'Nou en of. Hij is ook de *blijdschap* en het *geluk* in mij.

Elk droevig gevoel verdwijnt als sneeuw voor de zon, als ik maar één seconde terugdenk aan dit moment van intens geluk.'

'Fantastisch hè Evi!'

'Écht wel! Het tintelt helemaal van binnen, alsof ik ontplóf van geluk!'

'Grappig hoe je je uitdrukt, zo heerlijk enthousiast!'

'Het is ook zo'n onvoorstelbaar wonder, tóch?'

'Zeker liefje.'

'Wat is het leven toch mooi als je het door andere ogen kunt bekijken.'

'Ja, ook ieders innerlijk is zo ongelooflijk mooi. Weet je, alle mensen lijken op ruwe diamanten, die geslepen worden door het leven.'

'Bedoelt u dat mensen steeds meer gaan schitteren, als ze dingen meemaken?'

'Jazeker, je hebt het helemaal begrepen.'

'Nu heb ik nog het állerbelangrijkste niet verteld; Ik voelde God in mij als *LIEFDE*, met superhoofdletters! Kolossaal, gigantisch, zo intens!

Het is niet te omschrijven, er bestaat geen enkel woord wat er in de buurt komt!'

'Ik begrijp het Evi, die liefde is alleen te ervaren, te *zijn*.'

'Klopt. Weet u dat er een heleboel woorden in me opkomen, waarvan ik denk dat die allemaal bij God horen? Wilt u eens meeluisteren of het klopt wat ik denk?'

'Steek maar van wal.'

'Het woord: *verheldering*. Betekent het dat God mijn hoofd helder maakt en vol fijne gedachten stopt?'

'Klopt Evi, God lijkt op een architect die een mooie woning ontwerpt, waar plaats is voor iedereen, waar mensen graag willen binnenkomen.'

'Ik moet ook steeds aan het woord "*bouwer*" denken.'

'Ja, God bouwt niet met stenen, maar Hij is de bouwer van je ziel.

Hij bouwt mooie ideeën in je hoofd.'

'Aha, da's interessant, beste vriend. Het woord *vergeving* dwarrelt ook steeds in mijn gedachten.'

'Ja meisje, vergeving hoort zeker bij God.

In Gods ogen is iedereen gelijk en mag iedereen vergissingen en fouten maken. Zonder fouten kan een mens namelijk niet groeien.

Natuurlijk is het dan heel liefdevol om iemands fouten te vergeven.'

'Fijn, en het woord *troost*?'

'Ook troost hoort bij God. Als je ziet dat iemand verdrietig is, troost je hem, ook al zou je hem niet kennen.

Een gebaar of woord van troost is zo belangrijk, het is een uiting van liefde, daarom is troost ook een uiting van God.'

'Mooi, het volgende woord: *rust*.'

'Dié hoort absoluut bij God. Je kunt altijd aan je innerlijke rust herkennen of een beslissing goed of minder goed is.

Als iets je ónrustig maakt, dan kun je maar beter nog eens goed nadenken over jezelf.'

'O ja, dat heeft u al eens vaker verteld. Rust is dus ook een uiting van God.'

'Precies. Zitten er nog meer woorden in je hoofd?'

'Nog genoeg vriend. *Harmonie*. Best een moeilijk woord eigenlijk.'

'Dat betekent dat je heel rustig bent van binnen en dat je met niemand ruzie hebt en fijn kunt omgaan met de mensen en alles om je heen.'

'Dat heeft u goed uitgelegd, dankjewel.
Wat bouwt God toch een hoop mooie dingen in de mensen, sjonge jonge.'

'Wonderbaarlijk hè, Evi.'

'O, ik ben zó gelukkig, ik zou wel willen dansen!'

'Doen we. Pak mijn handen maar eens stevig vast, dan zwier ik je in het rond!
Daar gaat ie....hoei hoei hoeiiii.'

'Hoho, stop nu maar, ik ben er helemaal duizelig van.'

'Weet je Evi, dat je de sleutel hebt gevonden van je geheime kamer?'

'Wat is mijn geheime kamer?'

'Je binnenkamer.'

'Mijn innerlijk bedoelt u?'

'Juist, in je innerlijk heb je zojuist jouw stukje God ervaren.'

'Is het innerlijk bij alle mensen hetzelfde lieve vriend?'

'Nee, elke persoon is compleet uniek.
Iedereen heeft andere eigenschappen, maar in iederéén zit Gods liefde en geluk verstopt en ál het andere wat jij zojuist hebt ervaren.
En weet je wat zo mooi is? Je hoeft het niet eens te zoeken, het ís er al!
'U bedoelt de liefde, het geluk, de moed, de kracht en het doorzettingsvermogen?'

'Ja en ook de verheldering, de nieuwe ideeën, de levenslust, de vergeving en dan nog de rust en de harmonie.'

'Véél zeg.'

'O meisje, wat ben ik blij dat je God gevoeld hebt.
Slechts één seconde God te voelen, is genoeg om je hele denken te veranderen.'

'Zeg dat wel lieve mensenvriend.
Weet u wat éigenlijk het grootste geheim is?
Dat er nu helemaal geen geheimen meer zijn!'

'Laat dát iedereen maar in zijn eigen tempo ontdekken Evi.'

'Ik weet het, maar ik zal het nog vaak moeilijk genoeg gaan vinden om dat niet van de daken te schreeuwen.'

De nieuwe aarde

Er gaat een heel lange tijd voorbij op deze bijzondere planeet, misschien wel duizend jaar!
En je zult het wel raar vinden, maar de mensen zijn intussen niet ouder geworden, tijd bestaat hier immers niet.
De mensen hebben heel veel geleerd in de tuinen.
Sommigen wilden na verloop van tijd naar een nieuwe tuin, anderen bleven liever in dezelfde tuin, omdat ze zich daar heerlijk thuis voelden.
Alles was goed.

Op een dag klinken weer de sprookjesachtige belletjes.
'Luister goed, lieve mensen,' begint de mensenvriend zijn toespraak.
'Binnenkort gaan we met z'n allen weer terug naar de aarde.'

'Hè, hoezo, waaróm? Ik *wil* helemaal niet terug naar de aarde!
Daar is het gevaarlijk met al die stormen, vulkaanuitbarstingen en aardbevingen.

Het is hier toch veel fijner!' Overal klinkt onrustig geroezemoes.
'Rustig maar, lieve mensen!
We gaan terug naar een korte periode vóórdát de aarde overstroomde,
vóór alle stormen en rampen.
Jullie zijn nu in staat om de aarde op een betere manier te behandelen,
want jullie *denken* is veranderd.
Hier heb je geleerd om je naasten lief te hebben en niet meer hebzuchtig te zijn.
Daarom kunnen jullie nu alles wat er op de aarde is goed verdelen,
nu is er genoeg voor iedereen.
Er zal geen armoede meer zijn en geen honger, iedereen zal elkaar nu helpen.
Ik wil jullie vragen of je ideeën hebt hoe je met z'n allen nét zo harmonieus
en in liefde met elkaar kunt leven als hier op deze planeet.
Denk daar eens over na.
Ga in kleine groepjes bij elkaar zitten om erover te denken en te praten.
Schrijf alle ideeën op papier.
Daarna gaan we alle voorstellen op een rijtje zetten en ook voorlezen.
Tot straks!' Er worden groepjes gevormd.
De mensen gaan bij elkaar zitten om de dingen die ze op de nieuwe planeet
hebben geleerd onder woorden te brengen...

'Als we op aarde niet meer kunnen toveren wat we nodig hebben en we
tóch alles goed moeten verdelen, dan moeten we misschien bedenken wat
bijvoorbeeld Afrika en India teveel hebben en Europa en Amerika te weinig.
Ook moeten we kijken wat Europa teveel heeft en Afrika tekort,' begint Katja.
'Ik denk dat Afrika teveel zon heeft,' reageert papa Peter.
'Maar ze hebben door die felle zon ook te weinig voedsel, want alles verschroeit
op de velden,' vult mama Angela aan.
'In Europa en in Noord-Amerika hebben ze eigenlijk véél teveel voedsel,'
zegt Wouter.
'Maar wat komen ze daar dan nog tekort?' vraagt Marie-Sofie zich hardop af.
'Energie!' bedenkt Evi. 'Ja, ze komen energie tekort!
Dat weet ik uit de kranten!
Al jarenlang zijn er gevechten in de landen die olie in de grond hebben.
Als we die olie nu eens fijn in de grond lieten zitten, dan komen er misschien
ook minder ruzies.
In plaats daarvan kunnen we gebruik maken van de zonne-energie uit
de landen waar *teveel* zon is.
We kunnen dan bijvoorbeeld auto's, vliegtuigen en allerlei apparaten
ontwikkelen die op zonne-energie werken.
En omdat in de iets koudere landen meer voedsel kan groeien, kunnen ze
dat voedsel ruilen voor energie.'
'Prima idee, Evi,' juicht papa Peter.
'Heb jij nog een goed idee, Marie-Sofie?'
'Misschien wel. Er zijn ook landen waar het veel teveel regent.
Dat overtollige water kan naar de droge gebieden worden gebracht,
anders overleven de mensen en dieren het daar niet.
In ruil daarvoor krijgen ze bijvoorbeeld vruchten, katoen, cacao of iets
anders wat in de koude landen niet kan groeien.'
'Ja natuurlijk, da's ook een goed idee,' vindt Wouter.
'Nu je het over water hebt... ik droomde laatst over een manier om energie

uit water te halen.

Eigenlijk was het heel simpel. Er werden een soort grote schotten in de zee gebouwd. De golven beukten alsmaar tegen die schotten, dag in dag uit.

Want de zee is altijd in beweging, ja toch!

Die kracht werd in die schotten opgevangen en zo werd er elektrische stroom van gemaakt.'

'Jeetje wat een mooie droom, Wouter,' zegt Katja.

'Een hartstikke goed idee zeg, laten we dat ook opschrijven.'

Mama Angela vraagt: 'Hoe vinden jullie het dat er op de aarde zoveel vlees werd gegeten? We hebben hier geleerd dat in *alles* wat leeft een deeltje van God, de Alliefde woont, dus ook in alle dieren.

Ik vind eigenlijk dat er straks op de nieuwe aarde niemand vlees zou moeten eten.

Wat vinden jullie daarvan?'

'We hebben hier op deze planeet geen enkel stukje vlees gegeten en ik heb het geen moment gemist,' antwoordt papa Peter.

'Er zijn genoeg andere dingen die we kunnen eten,' bedenkt hij.

'Dat vind ik óók,' zegt mama Angela. 'De aarde geeft ons genoeg graan, vruchten en groenten. En de koeien kunnen, als ze zelf teveel melk hebben, de mensen hun melk geven.'

'Alleen als de koeien dat zélf willen hè,' vult Wouter aan.

'En ook zouden we voortaan aan de kippen moeten *vragen* of we misschien hun eitjes mogen pakken.

Ik weet nog dat de kippen in een heel klein hokje werden gestopt, zodat ze amper konden bewegen en de mensen pakten de eieren zomaar af.

Ook de varkens hadden het helemaal niet naar hun zin.

Ze werden snel vetgemest om geslacht te kunnen worden. Da's toch geen leven!'

'Ik ben het roerend met je eens, Wouter.

Misschien kunnen we een paar uitvinders vragen of ze een soort kunsteiwit willen bedenken, dan hoeven mensen helemaal niets meer van een dier te eten,' stelt Evi voor. 'Maar wat volgens mij toch wel het allerbelangrijkste is, zijn alle lessen die we in de zeven tuinen hebben geleerd.

Die lessen zouden we met z'n allen moeten toepassen op de nieuwe aarde, want anders is de aarde binnen korte tijd wéér helemaal vernield.

Als de mensen niet op een andere manier met elkaar willen omgaan, zal er weer oorlog en ellende komen.

Dat is toch *niet* wat we willen en dat is ook niet de bedoeling geweest van deze verre reis.'

'Dat denk ik óók, Evi,' beaamt Marie-Sofie.

'Volgens mij zijn alle lessen uit alle tuinen even belangrijk.

We leerden vertrouwen en geduld te hebben, hoe we met de natuur kunnen praten en hoe belangrijk het is om je één te voelen met de anderen.

We leerden om niet te *veroordelen* en ons egoïstische denken te veranderen in liefde.'

'Ja, de liefde is het allerbelangrijkst, Marie-Sofie,' gaat Evi verder.

'We leerden onszelf in te voelen in de ander en we leerden onszelf kennen; al onze eigenschappen, meningen en dwalingen.

Ook weten we nu dat tijd niet bestaat en dat onze ziel eeuwig leeft omdat wij uit licht bestaan.

In de zevende tuin heb ik gemerkt dat het eeuwige licht de Goddelijke liefde is.

Ik hóóp, nee, ik weet bijna wel zéker dat alle mensen op een mooie dag in hun eeuwige bestaan dat wonderlijke licht zullen voelen of meemaken.

Ik wil al deze belangrijke lessen op deze prachtige planeet nooit, maar dan ook nóóit meer vergeten!

'We zouden het niet eens kúnnen vergeten, Evi,' zegt Marie-Sofie met een ontroerde stem.

'Kom, zullen we eens gaan luisteren naar de ideeën van de andere groepen?' stelt papa Peter voor.

Alle kleine groepjes zijn weer bij elkaar gaan zitten.

Eén van elke groep leest de ideeën voor...

'We gaan voor alle daklozen huizen bouwen.'

'We gaan werken aan de oplossing voor luchtvervuiling.'

'We gebruiken geen gif meer in de landbouw.'

'We willen iets bedenken voor de grote afvalberg.'

'Alle wapens moeten worden vernietigd.'

'Er is geen leger meer nodig en ook geen politie.'

'Er zijn geen bazen meer nodig, alles wordt in goed overleg met elkaar besloten.'

'We brengen de dieren uit de dierentuinen terug naar hun eigen woonplaats.'

'Geen geweld meer op telEv'sie.'

'Alleen nog maar goednieuwskranten.'

'Auto's en vliegtuigen mogen de ozonlaag niet meer vernielen.'

'We stoppen met bomen kappen. Alleen het hout van zieke bomen mag nog worden gebruikt.'

'We willen ideeën uitwerken om de grote verspilling tegen te gaan.'

'Er moeten speciale scholen komen voor geestelijk onderwijs voor kinderen en volwassenen.

Op deze scholen zouden we steeds herinnerd kunnen worden aan de lessen op deze planeet.

Er zouden lessen over vrede kunnen komen, ontspanningslessen en blijdschaplessen en nog veel meer.'

De mensenvriend en koningin Sofia luisteren goed.

'O, wat een geweldige ideeën!' zegt de vriend enthousiast.

Koningin Sofia glimlacht, ze is het roerend met hem eens.

'Nu is het grote moment aangebroken,' gaat hij verder.

'De tijd is nu rijp om de aarde opnieuw te gaan bewonen.

Met de prachtige lessen en jullie fantastische ideeën zal dat vast en zeker gaan lukken.

Het ga jullie goed, lieve mensen!

Wanneer je het moeilijk krijgt, zal ik in je dromen verschijnen om je moed in te spreken. Ik ben steeds in jullie binnenste.

Tijd en afstand bestaan niet, dus als je me roept, ben ik er meteen!

Je zult me dan herkennen als liefde, als troost en als zachtheid.

Weet dat ik in jullie ben als milde gedachte, als hartelijkheid en blijdschap, in verwondering en enthousiasme.

Ik zal in jullie blijven bestaan als de zon die eeuwig schijnt.'

Na deze laatste woorden staat de mensenvriend op, doet een paar stappen en verdwijnt uit het zicht...

De terugkeer

Opeens verschijnen er honderden grote ronde vliegtuigen in de lucht.
Het is een prachtig gezicht.
De mensen kijken allemaal omhoog.
Uit elk vliegtuig straalt een dikke bundel licht en ze worden als het ware opgezogen door dit licht.
Binnen enkele seconden zit iedereen in één van de vliegtuigen.
Met de snelheid van het licht worden de mensen weer teruggebracht naar moeder Aarde.
De mensenvriend en Koningin Sofia zwaaien nog één keer, terwijl ze tegelijkertijd zeggen:

*'Dank U, Goddelijke Vader,
dat alle mensen groot en klein
Uw liefde mogen zijn!'*

En dan is het ochtend...
De wereld wordt wakker. Evi geeuwt en rekt zich uit.
'Hé, waar ben ik? Hoe kan dat nou?
Net zat ik nog in het ronde vliegtuig en nu word ik wakker en lig gewoon in mijn eigen bed! Thuis, op aarde.
Thuis? Hoe kan dat nou?
Het is geen doorschijnend huis meer.
De kleuren zijn weer anders, weer gewóón, zoals vroeger, op aarde.'
Evi loopt naar het raam en kijkt naar buiten.
'Waar zijn de kleurentuinen gebleven?
Waar is de roze vijver?
Waar is het kriebelverwenkruid gebleven?
En de regenboogrivieren?'
Evi voelt verdriet in zich opkomen, tranen prikken achter haar ogen.
Ze raakt een beetje in paniek.
'Máham, Páhap, Wóuter, waar zijn jullie!?'
'Kom maar even bij ons liggen, liefje. We liggen nog in bed.'
Evi loopt over de gang en doet eerst Wouters kamerdeur open.
De kamer waarin hij vroeger sliep. 'Wouter, waar ben je?
Ben je verstoppertje aan het spelen?'
Geen antwoord....
'Kom joh, doe niet zo flauw! We mogen bij mama en papa in bed!'
Nog steeds geen antwoord...
Evi loopt naar de slaapkamer van haar ouders.
'Waar is Wouter, mam?'
'Dat weet je toch wel, lieverd. Hij is toch al jaren geleden óvergegaan...'
'Maar we hebben hem toch gezien op de nieuwe planeet!
Wouter wás er toch écht! Pap! Mam! Jullie waren er toch óók?!'
Mama en papa kijken elkaar aan.
'Ja, lieverd,' zegt mama, 'ik was er ook...'

'Ja meisje,' zegt papa, 'en ik ook. Ja, nu weet ik het zeker, we waren er allemaal!
 'Maar hoe kan dat nou, mama? Waar is Wouter gebleven?
 Ging hij niet mee in het vliegtuig?'
 'Jawel, ik weet het zeker, hij zat bij mij op schoot.'
 'Is hij ook mee uitgestapt?'
 'Dat stukje kan ik me niet meer herinneren, Evi. Wat ráár,
 ik weet het écht niet meer.'
 'Ik weet het nu ook niet meer zeker, Angela,' praat papa.
 'Ik snap het even niet,' zegt Evi verbaasd.
 'Alle mensen van de nieuwe planeet mochten toch terug naar de aarde...
 waarom is Wouter er dan niet?
 O, maar wácht eens even... het zal toch niet wáár zijn?
 Zou het kunnen dat we met z'n allen precies dezelfde droom hebben gehad?
 Dat *alles* van de nieuwe planeet gewoon een mooie droom was?'
 'Nou, vertel dan eens hoe de nieuwe planeet er volgens jou uitzag, Evi,'
 vraagt papa. 'Dan kunnen wij daarna vertellen hoe de planeet er volgens *ons*
 uitzag en wat we er hebben beleefd.'
 Evi begint bezielde met fonkelende ogen te vertellen.
 Over de storm, over hun lichtlichamen, over de pratende bloemen en bomen,
 over het gigantische orkest, over de drie eLLLen van Lachen Liefde en Leven,
 over de tinkelbelletjes en over de lichtende man, die zulke prachtige verhalen
 vertelde.
 Papa en mama vullen haar aan en vertellen over het bijzondere licht
 en de prachtige kleurentuinen, over de glazen roze harten, over het
 weergoedmaakwater en over het heerlijke zelfbedachte eten.
 'Zie je wel,' roept Evi, 'dan zijn we er toch ècht geweest!
 We kunnen toch niet met z'n allen hetzelfde dromen?'
 'Nee, dat lijkt me sterk,' zegt papa. 'Mensen dromen nóóit hetzelfde.
 Het móet gewoon echt zijn geweest.'
 'Weet je wát,' zegt mama, 'ik zal Marie-Sofie eens bellen, eens kijken wat
 zij ervan zegt.'
 Mama pakt de telefoon op haar nachtkastje.
 'Hallo Marie-Sofie, met Angela. Heb jij toevallig vannacht ook gedroomd
 over
 de nieuwe planeet?'
 Evi legt haar oor tegen de andere kant van het toestel zodat ze kan meeluisteren.
 'Uh ja. Ik zat me daarnet af te vragen of het een droom was of dat het werkelijk
 gebeurd was. Om eerlijk te zijn, weet ik het niet...
 Het léék in elk geval volkomen echt en het was geweldig!
 'Ja, dat vonden wij ook, Marie-Sofie. Voor ons gevoel heeft de tijd 1000 jaar
 stilgestaan op die buitengewone planeet.'
 'Hoor eens, Angela. Zou het waar kunnen zijn dat álle mensen van de héle
 aarde dezelfde droom hebben gehad? Een droom over duizend jaar, die maar
 één nacht heeft geduurd?'
 'Misschien wel, Marie-Sofie.... Misschien wel....
 Als het géén droom was geweest, dan was Wouter nu hiér bij ons geweest,
 maar hij is er niet.'
 'Het is héél merkwaardig...'
 'Ja, dat vinden wij ook. Heb jij Wouter ook lévend gezien?'
 'O ja hoor, ik weet het zeker!'

'Mam, mag ik Marie-Sofie nu even spreken?'
 'Tuurlijk, hier is ze.'
 'Hallo, Marie-Sofie. Wat een bijzonder avontuur hè!'
 'Dat kun je wel zeggen ja.'
 'Zouden écht álle mensen er geweest zijn?'
 'Daar komen we snel genoeg achter, Evi.'
 'Weet je wat? Ik zal Katja even vragen. Als zij het óók gedroomd heeft, móet er wel iets héél speciaals zijn gebeurd. Bel u meteen terug, dág!'
 'Hoi Katja.'
 'Ik weet al waarom je belt, Evi. Heb jij vannacht ook gedroomd van de nieuwe planeet?'
 'Ja ja! Dus jij was er toch óók écht hè?'
 'Nou en of, het was oogverblindend mooi en adembenemend heerlijk.'
 'Heb je koningin Sofia ook gezien? En onze mensenvriend die zulke prachtige verhalen vertelde?'
 'Jazeker, Eef. Maar hoe kan het dat we hetzelfde hebben gedroomd?'
 'Weet ik niet. Maar mama, papa en Marie-Sofie hebben het óók gedroomd!'
 'Wat bizar zeg.'
 'Ik ga nu even ophangen, want ik zou Marie-Sofie nog even terugbellen, oké?'
 'Ja natuurlijk, tot later.'
 'Hallo Marie-Sofie, hier nog even met Evi.
 Katja heeft óók dezelfde droom gehad, ongelooflijk hè!'
 'Ja meisje, de nieuwe planeet is misschien niet alleen een droomplaneet, maar een leerplaneet voor de héle mensheid.'
 'Inderdaad Marie-Sofie, wat hebben we met zijn allen megaveel geleerd van onze vriend en van koningin Sofia en dat allemaal in één nacht!'
 'Tijd bestaat toch niet, dat lijkt alleen maar zo.'
 'O ja, één van de vele lessen.
 Zou het écht geen fantasie zijn, onze droom?'
 'Misschien moeten alle mensen zich afvragen of deze fantasie werkelijkheid is, óf dat deze werkelijkheid fantastisch is.'
 'Dat heb je mooi gezegd, Marie-Sofie!
 Misschien kan de hele wereldbevolking wel deze schitterende droom tot werkelijkheid maken.'
 'Ik denk dat dát nu juist de bedoeling was van deze zogenaamde droom.'
 'De mensen zullen vanaf nu een stúk liefdevoller zijn, denk je niet?'
 'Ja Evi, en ze zullen nu ook niet meer bang zijn voor de dood.
 Iedereen weet nu dat de dood niet bestaat. Iedereen leeft met zijn lichtlichaam dóór in de prachtige kleurentuinen, daar waar hij of zij zich het best thuis voelt.'
 'Wat zal de wereld een fijne plek worden om te wonen!'
 'Já, een wereld van begrip, vriendschap en liefde!
 'O Marie-Sofie, wat super geweldig!'
 'Ja liefje, super geweldig...'
 'Kom je even naar ons toe? Dan kunnen we even napraten over onze droom.'
 'Goed idee, ik kom zo.'
 'Oké, tot zo.'

Vervolg: Het nieuwe denken van A tot Zijn

